

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

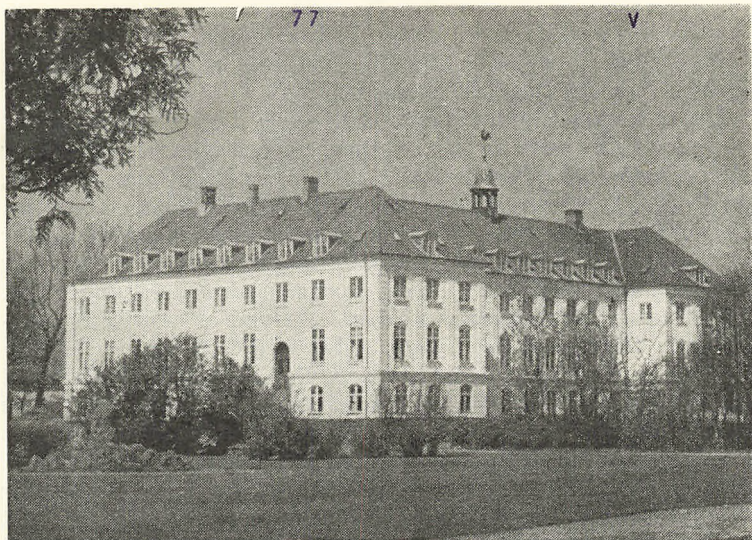
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

46. årg.

Januar 1956

Nr. 1

EN NYTÅRSBØN

Af forstanderinde,
frk. *Annette Pade*

Enhver dag, vi oplever, er jo egentlig begyndelsen til et nyt år; men ganske særlig føles det, når man nytårsnat klokken 12 går over til at skulle skrive et nyt årstal; så går tankerne mere end ellers tilbage over den tid, der gik, og frem til den tid, der ligger foran.

Ved det nytårsskifte, vi lige har oplevet, gik det sådan for mig, at en ganske kort bøn, jeg i sin tid lærte af en ganske ung sygeplejerske, trængte sig frem i mit sind. Den lyder i al sin korthed sådan: »Bøj mig, fyld mig, brug mig!«

· De tre led i bønnen er ikke alle lige lette at bede; men ingen af dem kan undvære de to andre.

Det sværeste kommer først: *B ø j m i g!* Det vil ikke sige, at vi beder Gud sende os store sorger, vanskeligheder, skuffelser eller sygdom; for den bøn kan vist ingen bede med sandhed, fordi det er en meningsløs bøn. Men vi beder om, at han vil bøje det i os, som ikke vil det, Han vil — alt det meget, der er af os selv — vi beder om, at vi må kunne lægge »vor vilje veg som en vånd, Gud i din hånd«, som vi undertiden synger det.

Det næste led hedder: *F y l d m i g!* Hvad er nemlig et menneskeliv værd, hvis det ikke er fyldt med Guds ånd, hvis ikke den er levende i os dag efter dag. Vi kan dræbe Guds ånd i os; det har vi vores frie vilje til; men vi kan altså også bede om, at den ånd, som er Guds, må blive levende og virksom i os. Når det sker, er det ikke noget, der skyldes en præstation fra vor side, men en Guds gave til den, der i sandhed beder derom. Hvor er det dejligt at møde et menneske, der er fyldt med ånd, et menneske, som med ydmygt sind har taget imod Guds gave.

Det sidste led lyder: *B r u g m i g!* I den bøn kan vi vist lægge hele vort hjerte; for det vil vi da så gerne; nødigt af alt vil vi være uvirksomme og unyttige; men bestemme hvor, hvornår og hvordan Gud vil bruge mig, den enkelte, det er vi ikke selv herre over. Her gælder det at være lydige, årvågen og villig.

Måske er det dér, hvor vi mindst venter det, at Gud bruger os; men vi kan trøstigt regne med, at den, Gud bøjer under sin vilje og fylder med sin ånd, det menneske bliver brugt af Gud — måske til at udrette store ting — men som oftest til det, der i menneskers øjne kaldes små ting i den ganske almindelige hverdag.

Annette Pade.

Fra skolen

Det første, der må siges i denne rubrik, er en varm tak. Det drejer sig om alle de mange kærlige og gode julebreve og -hilsner, som vi har modtaget fra gamle elever. Havde vi ikke noget, der hed »timer«, ville vi gerne have besvaret dem alle; men det er desværre »u-lade-sig-gørligt« — så I må nøjes med at modtage takken under eet på denne måde. I har glædet os. Tak for alt, hvad I fortæller — og fordi så mange af jer mindes adventsaftenerne!

Disse forløb også denne gang omtrent på samme måde som tidligere år; vi holder jo på traditionerne. Ved en af dem bort-

loddedes en smuk adventskrans — den indbragte 100 kr. til Østerlandsmissionen.

Arbejdsivrige som vi er, mødtes vi igen efter endt juleferie mandag d. 2. jan. — og hvor gik det egentlig nemt at finde ind i arbejdsrytmen igen! Det er 1. kl.s elever — altså! Og så kan de synge; vort sangkor medvirkede med fire advents- og julesalmer ved gudstjenesten den sidste søndag før jul. Og hitte på kan de; en halv snes elever bistået af vores gartner, Gunner Rasmussen, lavede juledekorationer og gik ud med dem til nogle af sognets gamle og syge.

Helligtrekonger er jo ikke længere »lovbefalet« helligdag; men her på skolen kan vi ikke lade være at samles og »synge julen ud« og læse om både de tre vismænd og den fjerde med, sådan som frk. *Frederiksen* kan fortælle om ham.

Både før og efter jul har vi haft en del besøg. D.M.S.s formand, pastor *S. H. Sørensen*, gav os en god aften som taler ved det offentlige møde i december, og den altid strålende veloplagte landssekretær for K.F.U.M.s soldatermission *P. Ribberholdt Hansen* på samme måde ved vort månedsmøde i januar — i tilgift fik vi en foredragstime med et nyttigt emne: »Ham, jeg går med«. Sekretær i D.M.S., frk. *Alma Hansen*, besøgte os en aften med film fra Indien og et godt ord om kaldet til at »gå ud i verden«. Og ude fra den samme verden havde vi nogle dage efter besøg af tre muhammedanske unge kvinder, frkn. *M. Kadou* fra Iraq, *N. Khayat* fra Jerusalem og *W. Shami* fra Amman (Jordans hovedstad). De var søde og taknemmelige og fortalte om deres lande og folk. Vi forsøgte os som muhammedanermissionærer; da vi nemlig på vej fra foredragssalen passerede relieffet af den gode hyrde, fik vi et smilende svar, at også Muhammed havde sagt om sig selv, at han var »en god hyrde«; men vi kunne med tak vidne, at her var der ikke tale om en god hyrde blandt mange, men om *den* gode hyrde, som *ene* har ofret sit liv for fårene af kærlighed til dem til frelse for dem. Havde vi bare kunnet beholde dem! — Men det er ikke bare arabisk, der har lydt på vore trapper og i vore stuer, også et kært brodermål, norsk. Frk. *Mikkelsen* (selvfølgelig!) kunne ikke undvære at høre dette klingende sprog længere, og så kom to af hendes norske venner, som hurtigt blev til vores allesammens venner, redaktør *Torgeir Lid*, Hallingdalen, og frk. *Alma Kleveland*, Ål. Og nu i de sidste dage har endnu en nordmand, sognepræst *Martin Tvetter*, Levanger v. Trondhjem, gæstet os og givet os meget godt. Pastor *Tveter* har i mange år været sognepræst og provst i Norges nordligste sogn, altså i Finmarken, og færdedes hjemmavant blandt samerne (lapperne), så vi fik både billeder, film og foredrag om lapperne, om deres land og om den læstadianske vækkelse

blandt dem. De af os, som deltog i K.F.U.M og K.s store ungdomsstævne i Holbæk søndag d. 15., fik desuden to gange i prædiken hans klare, stærke vidnesbyrd at høre.

Et besøg af lidt længere varighed er frk. *Ingeborg Nøhr's*. Frk. Nøhr er kursist ved Århus universitet, uddanner sig til instruktionssygeplejerske og opholder sig — som et led i uddannelsen — hos os i januar måned. Nogen helt almindelig sygeplejerske er hun ikke, men har benyttet de chancer, der er for danske sygeplejersker til at komme ud og opleve noget. I to år arbejdede hun blandt flygtninge (displaced persons) i Tyskland, ansat af Unra. De følgende to år var hun udsendt af Dansk Røde Kors til Polen og Tjekkiet i kampen mod tb. Og endelig var hun i Indien (Øst-Jeypore) i 3—4 år, ansat af WHO, for at bekæmpe malariaen. Herom har frk. Nøhr givet os en interessant time.

Og modtag så hermed — alle gamle elever og venner — en kærlig hilsen fra os alle herhjemme på skolen.

K. Rob. H.

Købmand Alfred Zacho,

Randers, er død d. 29. december 1955. Vi har grund til også her på skolen at mindes denne dygtige forretningsmand, denne ranke og noble skikkelse og denne varmhjertede kristen, der som bestyrelsesmedlem i »Kirkelig Forening for den Indre Mission i Danmark« og for Fårevejle Højskole omfattede også os og vort arbejde med kærlighed og forbøn. Skjult bag et firmanavn modtog skolen årligt en gave fra ham. Jo, også her siger vi: Ære være hans minde!

Højskolen og ungdommen i dag

»Nok af politik, sport og sex«.

Af højskoleforst., pastor J o h s. M a g e i u n d, Haslev udv. højskole.

I et københavnerblads nytårs-enquete skriver en kendt forfatterinde om menneskers åndelige hunger: „Jeg har et alt overvejende ønske for det nye år. Det er, at verden i almindelighed, mit land i særdeleshed, vil søge hen imod en mere åndsbetonet mentalitet. Jeg synes, sport, politik og sex har domineret længe nok. Efter hvad mennesker opsøger mig for her i mit hjem eller skriver mig til, så hersker der en ligefrem hunger efter at drøfte åndelige emner. Det er ikke, fordi mennesker, som de skyldes for, er blevet for materialistiske. Det er, fordi de ingen steder får åndelig næring“.

Jeg tror ikke, interessen for politik — ret forstået — er for stor; men ellers har forfatterinden uhyggeligt ret i ovenstående nytårssønske. Og alle, der arbejder i åndslivets tjeneste, må spidse øren; for her er jo et nødskrig om hjælp, som vi må sætte alle sejl til for at efterkomme.

De moderne ideologier øver et så voldsomt pres på ungdommen, at det er nødvendigt for de gamle og sunde former for åndsliv, som f. eks. kirken og højskolen, at træde ud af deres fornemme tilbagetrækkethed og gå ind i et fællesskab med den spørgende og søgende ungdom og sammen med den prøve at finde den nye vej for slægten ud fra historien, litteraturen og bibelen — „vor kulturs grundskrift“.

En udlænding, som sidste vinter var elev på en af vore skoler, skriver i en artikel i sit hjemland om, hvad højskolen betød for ham: „Det glade og dybe fællesskab, jeg her oplevede sammen med kammeraterne, blev for mig en uforglemmelig oplevelse. I dette fællesskab mødte jeg Gud. Opholdet på skolen åbnede mine øjne for opbygningen af og ånden i det danske folk og den danske kirke, udvidede min horisont og fremmede min forståelse af andre folk. Det venskabelige forhold mellem lærere og elever følte jeg som en stor berigelse og hjælp. Dette for en tid at være fuldstændig fri for mit sædvanlige arbejde og pligter gav mig mulighed for engang i al ro at gennemtænke mine personlige forhold og mit forhold til mine medmennesker og — hvor det var nødvendigt — at indtage en mere positiv indstilling over for mit medmenneske og mit arbejde“.

Johs. Magelund.

Næste offentlige møder

på skolen bliver onsdag den 8. februar kl. 20. Folketingsmand, politimester **V a g n B r o**, Køge, vil tale over emnet: „Kirken — folket — hjemmet“, og sognepræst **N i e l s H ø i m e j r**, Trefoldighedskirken, Oslo, vil efter kaffen fortælle og slutte mødet. Alle er velkomne.

Mandag den 13. febr. holdes fastelavnsmøde her på skolen, og alle sognets og egnens unge indbydes. Sognepræst **C. F. B a y-H a n s e n**, Rørby, taler, og Vallekildeorkestret spiller. Oplæsning og andagt ved forstanderen.

Fra lørdag den 25. til og med tirsdag den 28. vil vi forsøge at gennemføre en vinterlejr her på højskolen; det er også for upnge. Gamle elever er velkomne. Program sendes på forlangende. Indmeldelse senest den 18. februar.

Vinterholdet 1955-56

1. Alliverti, Eva, København.
2. Andersen, Christine, Klovtoft.
3. Andersen, Inger, Halling.
4. Andersen, Minna, Jystrup.
5. Andersen, Tove, Horsens.
6. Bak-Jensen, Else, Frederikshavn.
7. Brigsted, Elisabeth, Lihme.
8. Bæhr, Birgitte, Vamdrup.
9. Christensen, Ester Kofoed, Ølgod.
10. Christensen, Margr. Dahl, Maugstrup.
11. Christensen, Vera Hyldgård, Østerild.
12. Ehlert, Emmy, Åbenrå.
13. Eliassen, Birthe, Ringsted.
14. Gaardsted, Meta, Vrå pr. Viborg.
15. Glejbøl, Tove, København.
16. Gram, Else, Rønne.
17. Graugaard, Bodil, Bøstrup.
18. Hansen, Inge Klokker, Melsing.
19. Hansen, Kitty, Sunds.
20. Hansen, Ulla, Fuglebjerg.
21. Henriksen, Ruth, Bonnet.
22. Holm, Bente, Esbjerg.
23. Holm-Jensen, Ingrid, Allinge.
24. Holst, Kathrine, Hjarup.
25. Høje-Kristensen, Ellen, Thisted.
26. Jacobsen, Helene, Suldrup.
27. Jensen, Anne Elisabeth, Bjerre, Thy.
28. Jensen, Astrid, Næsby.
29. Jensen, Elna, Øster Assels.
30. Jensen, Ruth, Grenå.
31. Jensen, Ulla, Nykøbing Sj.
32. Jeppesen, Ruth N., Gamstrup.
33. Jepsen, Hanne, Hvidbjerg.
34. Johansen, Bodil, Skanderup.
35. Johansen, Ragnhild, Læsø.
36. Juhl, Karen, Sdr. Stenderup.
37. Junge, Vera, Ødis.
38. Jørgensen, Helene, Rise.
39. Jørgensen, Ruth Kyhn, Jyderup.
40. Kahlke, Anne, Rømø.
41. Kallestrup, Ruth, Rønde.
42. Kappel, Edith, Thisted.
43. Kirk, Inge, Ølgod.
44. Klug, Annelise, Marstal.
45. Knudsen, Jytte, Blåvand.
46. Koch, Birgit, København.
47. Kristensen, Lis O., København.
48. Krog, Grethe, Gandrup.
49. Kørpe, Karin, Flensborg.
50. Larsen, Eva Aaen, Frederikshavn.
51. Legarth, Anne, Sdr. Stenderup.
52. Lodahl, Inger Marie, Skjern.
53. Madsen, Petra Nørmark, Asp.
54. Madsen, Signe Bødker, Ulstrup.
55. Mikkelsen, Henny, Blenstrup.
56. Mortensen, Ingrid, Ødis.
57. Mortensen, Marie, Esbjerg.
58. Møller, Elisabeth, Ålborg.
59. Møller, Inge, Allingåbro.
60. Nicolaisen, Birgit, Fangel.
61. Nielsen, Anna Søndergård, Aulum.
62. Nielsen, A. Birgitte Woetmann, Løgager.
63. Nielsen, Birgit Tvistgaard, Silkeborg.
64. Nielsen, Rita, Bøstrup.
65. Nielsen, Ruth Helge, Herning.
66. Nielsen, Selma, Hørmedsted.
67. Nøhr, Helga, Haubro.
68. Olsen, Birte, Præstbro.
69. Otzen, Mathilde, Bov.
70. Pedersen, Ester Margit, Asaa.
71. Pedersen, Johanne, Iller.
72. Pedersen, Lena Bach, Århus.
73. Petersen, Anne-Kristine, Odense.
74. Petersen, Irmgard, Flensborg.
75. Poulsen, Ruth, Atterup.
76. Randa, Lis, Skægkær.
77. Rasmussen, Erna, Anholt.
78. Rasmussen, Ester Lind, Jaungyde.
79. Rasmussen, Karen-Margrethe, Vrigsted.

80. Rasmussen, Ketty Magelund, Nårup.	87. Sørensen, Lisbeth, Allerup.
81. Rasmussen, Lissy, Grejsdalen.	88. Sørensen, Kirsten, Vildsund.
82. Rasmussen, Solveig, Grenå.	89. Thellefsen, Bodil, Aalborg.
83. Schwarz, Ruth, Tinglev.	90. Thomsen, Karen, Sorø.
84. Skovbakke, Dorete, Kolding.	91. Ubbesen, Lis, Snedsted.
85. Slot, Gerda, Holmsland.	92. Westmark, Rita, Brønderslev.
86. Sørensen, Aase, Hjorthede.	93. Zachariassen, Dagny, Færøerne.

Som sædvanlig kommer nørrejderne ind i statistikken som en flot nr. 1 med 64. Om nr. 2-pladsen konkurrerer Sønderjylland og Sjælland med hver 7. Fyn og omliggende øer har ydet 6. Af københavnerne er her 4, og fra Bornholm kommer 2. Og endelig glæder vi os over 2 sydslesvigere og 1 fra Færøerne.

Nr. 72 er elev „i andet slægtled“, idet Lena Bach Pedersens mor var elev i 1922 og hed dengang Marie Sofie Larsen fra Vejrum.

Fælles højskoleaften

Onsdag den 8. februar 1956 kl. 19,30 i Bethedas festsal, Rømersgade 17, København (Grønttorvet). Program: Forstander Josef Blomgren indleder. Forstander, pastor H. Christensen, Haslev: „En dag på højskole“. En højskoles elevkor synger. Forstander Chr. Davidsen, Horne, bringer en hilsen fra Danmarks nordligste højskole. Rundbordssamtale mellem københavnske højskoleelever: „Har højskolen et budskab til vor tids ungdom?“ Højskolelærer Laur. Christensen, Tommerup: „By og land mødes“. Højskolelærer N. Borup, Haslev, viser farvebilleder fra vore højskoler. Afslutning ved forstander, pastor Johs. Magelund, Haslev udv. højskole.

Samtlige Indre Missions højskoler står som indbydere: Edv. Jensen, Børkop, K. Robert Hansen, Fårevejle, Henrik Christensen, Haslev, Johs. Magelund, Haslev udv. højskole, P. H. Lauritsen, Hoptrup, Chr. Davidsen, Horne, A. Kristensen, Nr. Nissum, Jef Tange, Rønde, P. Møller, Tommerup. L. Christensen, Haslev landbrugs- og husholdningsskole, Josef Blomgren, aftenhøjskolen i Bethesda, København.

„MIRJAMS VELSIGNELSE“

får sin „Jyllandspremière“ ved en „Unge Hjem“s aften i Hvidbjerg på Thyholm i næste måned. Både af „Florence Nigthingale,“ og „Mirjams velsignelse“ har vi endnu nogle stykker på lager.

HILSEN:

God jul og godt nytår ønskes alle kammerater fra 1931 til 1935 af

Karen (Kokkepige) og Jørgen Larsen, Kregme.

BRYLLUPPER:

Tidl. sekretær i KFUK Grethe Bay-Hansen (1941), dat. af lærer Viggo Bay-Hansen, Hørve, viedes i Vallekilde kirke d. 17. sept. til cand. mag. Lothar Brockmann, Berlin, sang- og musiklærer v. den internationale højskole i Helsingør. En forsinket, men meget hjertelig lykønskning!

Sygeplejerske Annelise Ås Nielsen (1952 viedes 27. nov. til kommis Axel Rasmussen, Nielstrup Købmandshandel pr. Rønnede. Gud velsigne jeres ægteskab!

SØLVBRYLLUP

Bankbestyrer Svend Lund og hustru Ingeborg, f. Hansen (1920), Poppelallé 68, Hareskov, kan fejre deres 25 års bryllupsdag fredag den 10. febr. „Sølvsnoren“ og F. H. undlader ikke at ønske disse to trofaste venner af vor skole hjertelig til lykke.

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS I ÅRHUS

har sammenkomst på KFUM, Klostergade 37, fredag den 3. febr. kl. 20,15. Forstander P. Jensen, Blåkilde Ungdomsskole: „Jeg bor midt iblandt mit folk“.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

mødes i Hjallerup missionshus lørdag den 18. febr. kl. 20. Forstander P. Jensen: „Øbo-mentalitet — verdenshorisont“.

NYTÅRSSTATUS FRA ELEVFORENINGENS KASSERER

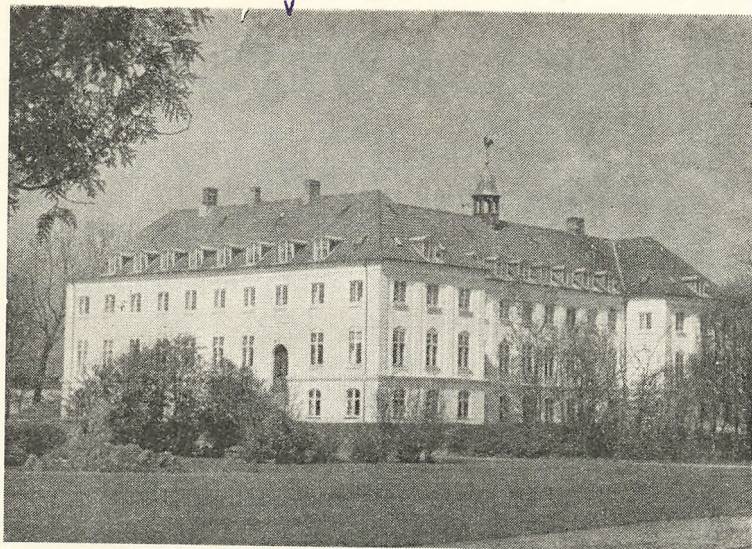
Efter at giroblanketten 8701 i oktober er sendt ud med „Sølvsnoren“ for at bede om kontingentet for 1956, er der indkommet ca. 1500 kr. — d. v. s., at 300 medlemmer har betalt, og ved optælling i dag viser tallene, at 600 skylder endnu. Sidste år udsendtes 450 opkrævninger, hvoraf 150—200 kom retur. Hvis det samme sker i år, vil det for det første betyde en portoudgift paa $450 \times 70 = 315$ kr. Dernæst at ca. 200 medlemmer maa slettes, fordi de i 3 år har ladet opkrævningerne gå retur. — Er det bevidst? Det vil skære mig i hjertet at slette nogen, men regnskabet kan ikke bære, at der årlig udsendes 200 blade, som ikke betales. Især beder jeg sygeplejeeleverne, hvis post jo ikke overbringes personlig, om at undersøge, om netop De har betalt.

Tak for velvillig nytårsstatus i Deres forhold til „Sølvsnoren“.

„Mikkel“.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.
 Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
 Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri.

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

46. årg.

Februar 1956

Nr. 2

Vær

„Min sjæl er stille for Gud alene;
min frelse kommer fra ham.“
Salme 62, 2.

STILLE!

„Vi blev stille og sagde: „Herrens
vilje ske!“

Ap. gern. 21, 14.

Hvor er vi dog urolige og nervøse!

Hvor godt derfor at møde sådan et par ord af den hellige skrift om at være stille! De er som et par rolige hænder, der tager om vore urolige med et: Vær dog stille!

Det første stammer fra en mand, der kan bevidne, at det går an at lade uro fare og være stille for Gud alene — det andet fra en menighed, der i en bestemt situation ikke kunne se mening i tingene og måtte synes: Nu går det galt. I dem begge hører vi Guds egen stemme: Mit barn, vær kun stille!

Som den druknende må blive stille i sin redningsmands arm, om han skal reddes, må et menneske blive stille i sin Frelsers hånd, lade sig tage af ham og sige: »Min frelse kommer fra ham«. Og som den syge må ligge stille under lægens

behandling, må vi blive stille i Guds hænder — også når det gør ondt, og vi intet forstår — lade ham bestemme for os og sige: »Herrens vilje ske!«

Det er kristen »livskunst« at være stille — nej, mere, det er selve troens væsen at være stille og lade alt bero på Gud, hans magt og nåde i Jesus Kristus.

Det var så hilsenen til dig i dag: Gud er ikke mindre god og mægtig i dag; også nu og i det, du sidder og tænker på i dette øjeblik, går det an at lade alt dit krampagtige fare og så blot være stille og sige:

På Gud alene
 jeg haver sat min lid,
 hans ord det renc
 er hjælp i rette tid.
 Mit liv, min ære,
 mit sind og ganske sjæl
 med alt, hvad mere
 du undte mig så vel,
 befalet være
 dig, Gud Immanuel!

K. Robert Hansen.

Sådan stod der at læse i Brødre-menighedens husandagtskalender for et stykke tid siden. Og nogle dage efter indløb der til skolen et brev afsendt fra Maple Creek, Saskatchewan i det vestlige Canada.

Kære ukendte hr. forstander!

Jeg sidder her i mit lille hus og læser Deres lille andagtstykke og mindes min gamle højskole — den lykkeligste tid i mit liv. Det var vinteren 1921—22. De kan måske finde mit beskedne billede. Det var Julin og Blomgren dengang.

Jeg husker en snefuld søndag i februar måned — jeg var i Fårevejle kirke deroppe på bakken — dér tog jeg skridtet og gav Jesus mit hjerte. Hvad det betød, overstiger det mine evner at beskrive.

Som en hilsen fra min højskoletid husker jeg også salme 16, 6: »Snorene faldt mig på liflige steder, ja en dejlig arvelod tilfaldt mig«.

Om jeg blot i korte træk skulle fortælle, hvad *Han* betyder for mig, ville det fylde sider; så jeg nøjes med at sige, at uden *Ham* er det hele intet værd, nej intet! Det må være tomt, frygteligt og farligt at leve borte fra Gud.

Modtag med ordene fra Josva 24, 15 (»Vælg i dag, hvem I

vil tjene! men jeg og mit hus vi vil tjene Herren«) de bedste hilsner fra en gammel Fårevejlelev

Mogens W. Friis.

P. s. Er gartner på et sygehus og fyrpasser om vinteren, er glad for arbejdet — ja, inderlig glad og taknemmelig.

Fra skolen

Siden sidst — megen sne og megen blæst udendørs — megen hygge og meget arbejde indendørs. Jo, vinterskole har nu sin egen charme.

»Fødselsdagsfest« står der i dagbogen ud for en dag i slutningen af januar. Som vi i november fejrede alle, hvis fødselsdag faldt inden jul, gik det nu ud over restpartiet — ca. 40 holdt årsfest og inviterede os andre med til både festforestilling (Gustav Wiedes »Skærmydsler« — gamle elever nikker vist genkendende!) og pølsegilde m. m. m.

Præstekonvent har her også været med skolens gode ven, sognepræst *Martin Tvetter*, Levanger, Norge, som indleder til en god og frugtbar forhandling mellem egnens præstefolk: »Hvad har pietismen at give os i dag?«

Festligt var også månedens offentlige møde onsdag d. 8. febr. med folketingsmand, politimester *Vagn Bro*, Køge, som foredragsholder. Emnet var »Kirken - folket - hjemmet«. Mange mennesker havde fundet vejen til skolen den aften, så salen var stopfuld. Vi tror, det er godt og nyttigt for eleverne i løbet af deres højskoletid også at præsenteres for en aktiv politiker og derigennem i et glimt få de folkelige, politiske problemer ind på livet — især når det kan ske på en så positiv måde, som det skete den aften. I tilgift fik vi efter kaffebordet et lille causeri af sognepræst *H. Midtbø*, Oslo, som også sluttede aftenen med andagt. Om formiddagen havde vi af sidstnævnte fået et godt og sagligt foredrag om »Alkoholisme og — også noget, vordende sygeplejersker bør indføres i.

Noget nyt på vor skoles program var *fastelavnsmødet* fastelavnsmandag med et »stort« program. Aftenens taler var sognepræst *C. F. Bay-Hansen*, Rørby, som talte levende og praktisk om »Glæde«. Efter talen fik vi tre kvarters musik af Vallekildeorkestret (med skolens ven, landpolitibetjent *Poul Hansen*, *Asnæs*, — her er der vist også nogle af de gamle elever, der nikker genkendende! — som førstekraft). Det var kam-

mermusik i 1. klasse, vi præsenteredes for. Så fik vi en interessant og talende film at se »And now — to morrow«, KFUM's 100-årige historie i glimt fra jubilæumsfestlighederne i Paris sidste år — inden først. kunne slutte en god og indholdsrig aften med at minde om Jesu ord: »I verden har I trængsel. Men vær frimodige! jeg har overvundet verden«.

Som afslutning på foredragsrække over Israels historie fra Abrahams kaldelse til i dag fik vi forleden foredrag af en kristen jøde, sekretær i bevægelsen »Ordet og Israel« *Henry Seligmann*. Hvordan vi vurderer den sidste fase i jødernes historie (oprettelsen af den jødiske stat Israel i Palæstina 1948), og hvilken plads den har i Guds førelser med sit folk, er måske for en del af os ikke så ligetil at fastslå — men i Henry Seligmanns foredrag fik vi det jødiske folks kampe, lidelser og håb personligt ind på livet af os, så vi sent glemmer det.

Og modtag nu hermed midt i al kulden og isen en varm hilsen herhjemmefra!

K. Rob. H.

To runde fødselsdage i nabolaget

På hver sin fløj af skolens have har vi som bekendt en ven af vor skole. Til højre tidligere boghandler *Fr. Spliid* og til venstre tidl. gårdejer *Andreas Wiuff*. De behøver ingen præsentation — alle gamle fårevejlere kender dem: *Spliid* — skolens boghandler i næsten 50 år, *Wiuff* — efter at have lagt op som gårdejer en tid bestyrer af vort landbrug, og begge skolens svorne venner. Anledningen til, at de må omtales i vores „avis“ denne gang, er, at de omsider er ved at blive voksne, d. v. s. fylder 70 i løbet af de nærmeste dage, *Spliid* d. 25. febr. og *Wiuff* d. 27. febr. Mange tanker og hilsner vil sikkert strømme vore to fløj mænd i møde på disse dage fra gamle elever. Også „Sølvsnoren“ og vi heroppe på skolen vil hermed bringe dem vores hjerteligste lykønskning med tak for alt godt i årene, der er gået.

Bog anmeldelse

Karen Davidsen: **Bøel-Bondekone**. O. Lohses forlag, heft. kr. 8,50.

En god bog om en travl „Martha“, som fortaber sig i sin travlhed, og som Gud må tage i skole, før hun bliver stille og forstår, at „et er fornødent“. Forfatterinden skriver foran i sin bog: „Tilgnet dygtige danske bondekoner og alle travle, tapre selverhvervende husmødre!“ Men også alle vi andre travle har godt af at lytte til dens alvorlige forkyndelse.

Den gode hyrde

*Jeg var hos Ham!
Det var min glæde i min gode
barndoms lyse dage.
Det var så trygt
at vide, at jeg måtte altid Ham
ved hånden tage.*

*Men verden drog,
og sindet søgte bort fra hyrdens
blik — ad andre veje.
Han kaldte tit,
men jeg kom bort fra ham,
der ene livet har i eje.*

*Han fandt mig dog!
— i sjælen tom og træt og af et
blændværk dybt bedraget.
Hans kærlighed
har lægt mit sind ved hvilens
vand og har min byrde taget.*

*Hold du mig fast
trods al min egenvalgte fortids
bitre minders byrde
og led mig frem,
du ene var og er og bliver
sjælens gode hyrde.*

Josef Blomgren.

Liturgisk kunst fra Maria Laach-
klosteret i Tyskland.

Fra elevkredsen

ADRESSEFORANDRINGER:

- 1919—20: Søren Larsen, Torvegade 4, Faxe.
1940: Fru Inga Nielsen, Holløse, Fodby.
1947: Fru Ane Marie Ulsøe, Skyttevej, Dianalund.
1951—52: Fru Inga Bro Nielsen, Nørreallé 55, Aarhus.
„ Sygepl. Alice Horsted Kristensen, Amtssygehuset, Næstved.
„ Sygepl. Anna Jensen, „Vestergaard“, Ø. Snede pr. Løsning.
1952: Fru Anne Lise Rasmussen, c/o As Nielsen, Nielstrup købmandshandel, Rønnede.
„ Suppl. sygepl. Grethe Petersen, Sct. Hans hosp., Roskilde.

- 1952: Fru Elly Borch Højhus, Kløvervej 20, Roskilde.
 „ Ruth Grewsen, Amtssygehuset, Brædstrup.
 „ Suppl. sygepl. Asta Kidholm, S/H Vedsted, Hviding st.
 „ Erna Olsen, Sct. Hans hosp., Roskilde.
 „ Karen M. og Erna Bak, Sct. Hans hosp., Roskilde.
 „ Suppl. sygepl. Estrid Jørgensen, S/S Augustenborg.
 „ Sygepl. Britta Rasmussen, Knudshovedvej 49¹, Nyborg.
 1952—53: Fru Birte Jensen, f. Rasmussen, Ulvmose, Mylund.
 1953—54: Elev Edith Toft, S/S Augustenborg.
 „ Anita Bruckner, Lyongade 24, st., Kbhv. S.
 „ Fru Katrine Pedersen, f. Jørgensen, Roskildevej 281, st.,
 Valby.
 „ Fru Tove Jensen, f. Andersen, adr. Rykind Eriksen,
 Vrensted.
 1954: Elev Ruth Rosenlund, Diakonissestiftelsen, P. Bangsvej,
 København F.
 „ Kirsten Jeppesen, Margretegaardens vuggestue, Retort-
 vej 49, Valby.
 „ Elev Julie Thomsen, Centralsygehuset, Holbæk.
 Miss. Aage Christensen, Christiansgade 14, Skive.
 Holger Wiberg, „Bøssebjerggaard“, Bøsserup, Bråde.
 1920: Fru Agnete Brakner, Skolegade 3, Ringsted.
 „ Fru Villi Olsen (f. Pedersen), Stenmagle pr. Stenlille.
 „ Fru Marie Andersen, Sdr. Ringgade 8¹, Århus.
 „ Fru Marie Bitsch, Funder.
 „ Fru Kirstine Meldgaard, „Vestervang“, Rom, pr. Bonnet.

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS, ÅRHUS

har sammenkomst på KFUM, Klosterg. 37, Århus, fredag d. 2. marts kl. 20,15, hvor højskolelærer Axel Nielsen, Haslev udvidede Højskole, taler: „Kulturen — et tvivlsomt gode“ — og fredag d. 6. april, hvor højskoleforst. K. Robert Hansen, Fårevejle, taler: „Lad os dog være mennesker!“ og glæder sig til at træffe gamle F. Helever.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

indbyder alle tidligere højskoleelever til møde i Hjallerup missionshus lørdag d. 24. marts kl. 20. Højskoleforst. Chr. Davidsen, Horne, taler: „Kan man stole på sin samvittighed?“

OG SA ER DER FAREVEJLEKREDSEN PÅ BORNHOLM,

som samles i Rønne missionshus 2. på skedag, d. 2. april. Forstander K. Robert Hansen prædiker i Rønne kirke kl. 14, taler ved et møde i missionshuset kl. 17 og ved Fårevejlesammenkomsten om aftenen. På godt gensyn, alle gamle F.H.ere på Bornholm!

GAVER TIL BEDEVÆRELSET:

I. F. kr. 1,70. Mogens W. Friis, Canada, 10 can. dollars. Frk. I. Nøhr, Århus, 12,50. Indsamlingsbøssen på „Rådhuspladsen“ 12,19 + 10,10. Tak!

BRYLLUP

Lørdag d. 10. marts vies i Fårevejle kirke lærerinde, frk. Gudrun Blomgren, Søborg, datter af forstander, kordegn Josef Blomgren, til stud. mag. Hans Aaen, Søborg. Bryllupsadr.: Fårevejle Højskole, brudens tidligere hjem.

EN HILSEN

Samlede til Fårevejlestævne i Odense søndag d. 29. novbr. sender underskrevne mange hilsener til højskolen og alle „Sølvsnoren“'s læsere.

Sørine Thorsen (1926). Maren Hjorth, f. Nielsen (1921).

Ruth Sørensen, f. Thorsen (1932). Marie Andersen, f. Johannesen (1922). Marius Andersen. Johannes Nielsen (1919—20).

Jørgen Stage (1921—22). Otto Madsen (1939—40). Kamilla Madsen.

Johannes Madsen (1915—16).

Ovenstående hilsen har glædet os. Tak! Så eksisterer Fårevejlekredsen på Fyn altså endnu.

J. M. og K. R. H.

NYE MEDLEMMER:

Fru Carla Olsen, Lindevej 11, København V.

Frk. Kathrine Nielsen, Faarevejle st.

Mogens W. Friis, Majle Creek, Sask., Canada.

Næste offentlige møde

på skolen bliver onsdag d. 14. marts kl. 20 med sognepræst H. Mathiasen, Espergærde, som taler.

8 dage på højskole i Norge

Som kredsformand for K.F.U.M. og K. i Nordvestsjælland har jeg bl. a. det job at arrangere sommer- og vinterlejre m. m. for unge. Nu er det jo en kendsgerning, at sådanne lejre — i hvert fald sommerlejre — ikke er i så høj en kurs som i „gamle“ dage; de unge vil ud at rejse og se sig om i deres sommerferie — og det er der ikke noget at sige til.

For nu at imødekomme ungdommens udlængsel og samtidig bevare det særegne, som var over de gamle sommerlejre (kammeratskabet, bibeltimerne og foredragene), er den idé kommet til mig: Hvad om vi kombinerede ungdommens udlængsel med sommerlej-

ren? eller rettere henlagde sommerlejren til et andet land? Og ideen er så nær virkeliggørelsen, at der allerede er truffet aftale med en højskole i Norge, Grenland Ungdomsskole ved Porsgrunn, om at vi må komme der i begyndelsen af juli (ca. 4.—12.) og tilbringe en 8 dages tid.

Formiddagen skulle så tilbringes med et foredrag og en bibel-time på højskolemanér, og om eftermiddagen tager vi på ture op i fjeldet eller ud i skærgården — en enkelt dag en heldagsfjeldtur.

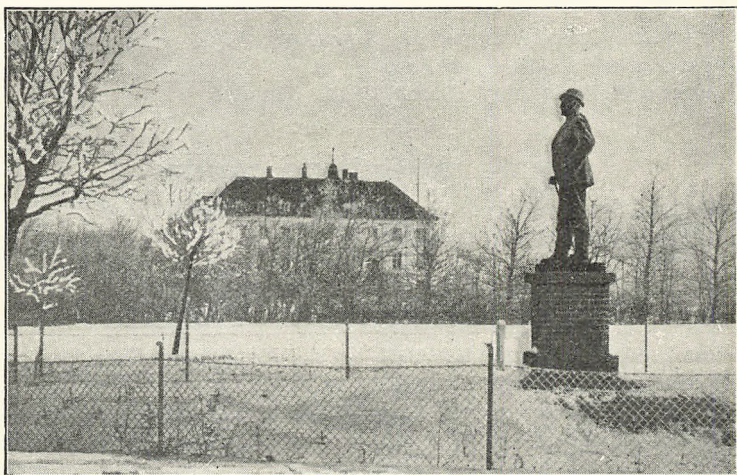
Til denne højskolesommerlejr i Norge er også gamle elever fra Fårevejle Højskole velkomne. De, som er interesserede, bedes henvende sig til mig — helst snart; så skal jeg sende Dem nærmere oplysninger om pris m. m.

HUSJOMFRU ELLER 1. KOKKEPIGE

Pladsen som husjomfru eller 1. kokkepige på Fårevejle Højskole bliver ledig til 1. maj, idet frk. Ruth Thomsen, som i ca. tre år har bestridt denne stilling på så god en måde, at vi føler det som en hel katastrofe, at hun nu rejser (for at søge videregående uddannelse). Vi søger altså en, som vil gå i Ruth Thomsens sted: ca. 25 år, aktiv KFUK'er og i stand til under min vejledning at forestå køkkenet.

Om nogle af skolens venner og gamle elever kunne lede os på sporet af den rette, ville vi være taknemmelige. Helst så snart som muligt.

Mette Kirstine Hansen.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.
Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri.

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

46. årg.

Marts-april 1956

Nr. 3-4

Høsten dømmes sød og jord

*Ved afskeden med vinterholdet
d. 23. marts holdt instruktionssyge-
plejerske, frk. Lilly Frederiksen ne-
denstående tale:*

Af instruktionssygeplejerske, frk. *Lilly Frederiksen.*

Det er vist ikke muligt i aften at sige noget helt nyt til jer; det, jeg har på hjerte, har i en eller anden form været sagt før, og jeg vil da også blot prøve at sætte en streg under noget af det, vi gerne vil, at I skal huske. Jeg vil gerne gøre det ud fra nogle linjer, som har været fremme i mit sind i de sidste uger, hver gang jeg har tænkt på, at vi nu snart skulle skilles også fra jer. Ordene står på den klokke, der på Askov Højskole ringer eleverne sammen, og de lyder:

Ud og ind, mange sind,
Ordet flyr i sol og vind.
Skallen brister, kernen gror.
Høsten dømmes sød og jord.

Ud og ind. De ord er jo betegnende for livet på en højskole; to gange om året sender vi en flok ud, og en måned senere byder vi en ny flok ind, og inden vi ved af det, skal også den flok ud og en anden ind, og sådan bliver det ved. For den, der betragter vores liv udefra, ser det sikkert meget uroligt ud; og der er også dem, der tror, at vi glemmer det ene hold, så snart det næste er inden for dørene. Men sådan er det ikke, og det første, jeg vil sætte en streg under, er dette, at de fem måneder, som vi har delt med hinanden, for os ikke er en ligegyldig pernode, som vi har glemt, når I er borte; nej, den betyder for os oplevelsen af et fællesskab, som aldrig vil svinde

Lilly Frederiksen

ind til ingenting. Jeg mener ikke, at vi — skal vi sige om ti år — har et tydeligt billede af vinterholdet 55/56, så vi øjeblikkelig kan nævne jeres navne, hvis vi møder jer; men jeg mener, at det fællesskab, vi har haft med hinanden, betyder, at vi altid vil være jeres venner, så at I må regne med, at I altid kommer os ved, og at vi altid med tak vil tage mod tillid fra jer, hvad enten I har noget glædeligt eller noget sørgeligt, I vil dele med os. Ordene: *ud og ind* skal i denne forbindelse

sige jer, at er man først kommet *ind* i denne skoles fællesskab, så kommer man aldrig *ud* af det igen.

Det næste, indskriften sagde, var: *mange sind*. Ja, hvor er *vi*, og hvor er *I* dog forskellige! Det kan have sine vanskeligheder, når man skal leve sammen med mennesker, som man er meget forskellig fra, men stort set er det en rigdom at skulle leve så mange sammen ualmindelig fint; en af jer sagde forleden dag til mig: »Jeg har aldrig set nogen være uvenner her, aldrig hørt nogen rigtig skændes«. Det siger meget om jer som hold og meget om den enkelte af jer; derfor skal I have tak for, at I har gjort jeres til, at vinteren har været så harmonisk; I har gjort os, der har med ledelsen at gøre, hvervet let.

Men det, jeg egentlig ville understrege i forbindelse med *mange sind*, er den rigdom, der gemmer sig i, at vi ikke er udrustede med de samme egenskaber og de samme evner. Vi har før talt om, at hver især er et *unikum*, og at vi skal prøve at gøre Søren Kierkegaards ord til skamme, når han siger: »Vi fødes som originaler, men dør som kopier«. Vi skal blive ved med at være originaler i den forstand, at vi skal opøve og udnytte netop de evner og anlæg, der er vores, så at vi hver især bliver den *personlighed*, som vi er bestemt til at blive. Men dette kan misforstås, hvis vi ikke med det samme understreger, at vi alle er led i en større enhed, hvor vore anlæg og

evner skal passes ind, ligesom celler og væv passes ind i organismens samlede funktion; det gælder altså ikke om bare at udfolde sig, for det gør netop de celler, som vi i vores organisme kalder kræftceller; de breder sig på de andres bekostning, og deres skadevirkning er stor. Nej, vi skal finde og fylde vor plads, hvad enten denne så af den almindelige mening anses for at være fin eller ringe. Må jeg for at illustrere, hvad jeg mener, hente et billede fra vor organisme; hånden er og anses for at være noget fint, og den fremhæves, når organismen skal beskrives; men neglene, der beskytter de følsomme fingerspidser, får i reglen ikke megen omtale, og dog ved vi, at mangler der en negl på en finger, så lider ikke blot fingren under de mange stød, som den let udsættes for, men hele organismen drages med ind i smerten. Således er det også ofte med de opgaver, vi får tildelt; de er ikke altid så megen omtale værd; men svigter vi, er der nogen, der lider under det. Men det modsatte gælder også; hvis vi gør det lidet, vi kan, vil det sætte sit gode præg på det fællesskab, vi tilhører, og her vil jeg gerne rette en tak til alle jer, der i det stille har gjort jeres til, at der har været så godt at være her i vinter. I ved sikkert ikke selv, hvor meget I har betydet, men vi og jeres kammerater ved, hvad det har betydet, at I med jeres ord og lyse smil har spredt glæde omkring jer. — En af vore digtere har udtrykt dette med de mange sind, altså den forskellige udrustning, således:

Om du tjener land og rige,
 eller du som karl og pige
 gør din dont og går dit bud,
 om du styrer gård og fæste
 eller kun din husbonds heste,
 det er ét for himlens Gud.

Ud og ind, mange sind, *Ordet flyr i sol og vind.*

Ja, ord har I i vinter hørt mange af; vi, der står på katederet, er jo alle godt skåret for tungebåndet, og det kneb vist i begyndelsen at følge med, men nu er I jo blevet så dygtige, at I ikke blot kan følge med, men også i farten kan dreje sætningerne, hvis vi siger det modsatte af, hvad vi mener. Men når der står *Ordet*, menes der jo nok noget andet end de mange ord, der er nødvendige for at forklare indviklede ting, så de bliver forståelige. Der menes — kan man se af det efterfølgende — *det levende Ord*, det, der i sig har spirekraft, så det kan ske, at »skallen brister, kernen gror«. I ved, at vi gerne ville, at der i jeres sind var blevet sået en sæd, der kunne spire og gro, og vi er som alle mennesker glade for at se resultater. Men vi ved også, at netop når det gælder det levende, er det farligt at ville fremskynde noget; vi ved, at man kan få skal-

len til at briste og kernen til at spire ved kunstigt at frembringe kunstige forhold, som man gør det i et drivhus; men vi ved også, at sådanne planter ofte hurtigt visner, når de kommer uden for drivhuset. Resultatet af den sædemandsgering, som vi her har fået betroet, kan derfor først bedømmes, når høsten kommer. Citatet, som mine tanker har kredset om, sluttede jo sådan: »Høsten dømmer sæd og jord«. Det skal engang vise sig, om ordet, vi såede, var det levende Ord, d. v. s. om det var fra Gud; og det skal vise sig, om jorden, d. v. s. jeres sind, var et voksested for Ordet fra Gud. I kender Grundtvigs vers:

Muldjord i bryst
ser den høje med lyst;
der kan solstrålen bo,
der kan himmelbyg gro.

Vores dom bliver det, om vi såede avner og ikke kerne, jeres, om I lod sæden flyve bort med vinden, eller måske lod den kvæle af ukrudtet i jeres sind. I og vi hører derfor hjemme i det fællesskab, hvor Gud dømmer sæd og jord. Ingen af os — hverken I eller vi — kan løbe fra det ansvar, som det er at have hørt Guds ord; men *har* vi hørt det, så begynder vi at ane, at vi dermed lukkes ind i en verden, der er rigere og forunderligere end noget andet, vi har mødt. Så aner vi, at det er sandt, når Jesus siger: »Jeg er kommet, for at I skal have liv, ja, have liv i overflod« (Johs. 10, 10). Vi kan ganske vist ikke forstå, at vi vinder livet ved at miste det til de andre; men vejledet af Guds gode Ånd kan vi få lov at erfare, at når vi en sjælden gang glemte os selv helt for de andres skyld, så var vi pludselig midt i det liv, der er værd at leve. Det er en meget svær lektie at lære, og vi får den om og om igen i Guds skole, fordi vi bestandig glemmer den. *Johannes Jørgensen* har engang i en af sine lignelser fortalt om, hvorledes hvedekornet følte det, da det blev lagt i jorden for at dø, for at det derigenem kunne komme til at bære megen frugt:

„Der var et hvedekorn, som lå ganske alene mellem to sorte, våde jordknolde. Og det hvedekorn følte sig ganske forfærdelig trist til mode. Mørkt og fugtigt var der, og mørkere og fugtigere blev der; thi dagens tåge samlede sig og blev til en strid natteregn. Det var til at fortvivle over.

Det gjorde hvedekornet da også. Og for rigtig at blive ilde tilpas begyndte det af sin erindring at fremdrage minder fra bedre dage. Det tænkte på den tid, da det sad højt til vejrs i det knejsende aks, kærtregnet af solen, vugget af vinden, vel til

mode som et barn på sin moders arm. — Men ak! den frygtelige dag kom, da leen sang over markerne og hvæsende skar sig vej gennem kornet. Hele marken var som en valplads, hvorfra døde og sårede uafbrudt køres bort. — Så kom den endnu frygteligere dag i loen, da plejlen dansede mellem det gyldne korn og ramte ubarmhjerdigt, som én der slår i blinde. Og askene splittedes, de små kornfamilier, der havde været sammen lige fra deres grønne ungdom — og de enkelte korn fløj hver til sin side og sås aldrig mere. — Men i kornsækken havde der dog endnu været selskab. Man lå nok lidt trykket, og det holdt undertiden hårdt at få vejret — men man kunne snakke sammen, man havde lidelsesfæller.

Men nu var det den fuldstændige forladthed, den triste ensomhed, den sikre undergang ... Hvedekornet vidste, at det ikke kunne tåle fugt, det var blevet meget ømfindtligt på det sidste. Det mærkede allerede, hvordan det begyndte at krible og stikke i det yderste lag celler ... Og vådere og vådere blev det for hvert øjeblik ... Det kunne ikke vare længe, så ville hvedekornet være gennemblødt — og hvad ville der da blive af det?

Næste dag gik harven henover marken, og hvedekornet kom til at ligge i bælgmørke. Jord foroven, jord forneden, jord til alle sider. Og vådt blev der ved at være.

Hvedekornet følte sig meget sygt. Det brød og gærede inden i det, vandet trængte gennem skallen alle vegne, der var ikke et tørt sted mere i kornets indvolde. Det var, som skulle det forgå.

Da sendte det en sidste tanke, en sidste sørgmodig længsel tilbage til sin solskinstid. „Ak, hvorfor“, klagede det, „blev jeg til, når det hele skal ende så skrækeligt? Det var bedre, om jeg aldrig havde kendt solens lys og var blevet skånet for denne elendighed!“

Da talte en stemme til det stakkels, forladte væsen, og stemmen synes at komme fra jordens indre. „Frygt ikke“, sagde den, „du skal ikke gå til grunde. Giv trygt og villigt slip på dig selv — og jeg lover dig et bedre jeg. Dø, fordi det er min vilje, og du skal leve“.

„Hvem er du, som taler“, spurgte hvedekornet og var ganske ærbødig derved, thi det var som at tale til hele jorden, ja til alt, der var til.

„Jeg er den, som skabte dig, og som nu vil genskabe dig“, var stemmens svar. Da overgav det fattige, døende hvedekorn sig til sin skabers vilje — og vidste af intet mere.

— — —

En forårmorgen, ganske tidligt på året, stak en grøn spire sit hoved op over den våde jord. Solen skinnede varmt, så jorden dampede derved. Og højt oppe i den blå luft sang utallige lærker.

Hvedekornet — thi det var den grønne spire — så sig henrykt om. Det var altså virkelig givet tilbage til livet, til solen og lærkernes sang. Det skulle leve pány.

Og ikke det alene. Men rundt om på marken så det andre grønne

spirer — en hel hær — og det genkendte i dem sine brødre og søstre.

Da gik der en svulmende livsfylde gennem den unge plante, og det var, som måtte den af lutter taknemlighed gro lige op i den lysende himmel og kærtegne den med sine blade. Og det var, som om den samme taknemlighedsjubel drev lærkerne så højt op, de kunne komme, og jo højere de kom, des klarere og renere sang de ...

Og en stemme, som denne gang kom ovenfra, ikke indefra, sagde: „Uden hvedekornet falder i jorden og dør, bliver det ene. Men dersom det dør, bærer det megen frugt“ (Johs. 12, 24).

Måtte I i denne vinter have hørt den røst, der til hver enkelt af os siger: »Jeg er den, som skabte dig, og som vil genskabe dig«, så er I på vej til livets land med glædens kilder.

Lilly Frederiksen.

Fra skolen

Den sidste måned af vinterskolen blev travl — der var så meget, vi gerne ville nå, inden vi kunne slippe vort rare vinterhold.

Fra 25. til 28. februar gjorde vi eksperimentet at holde vinterlejr for KFUM og K i Holbækkredsen samtidig med at have skole og fuldt belagt. Det ikke alene gik an; men vi synes, at vi fik nogle gode dage ud af det. De kvindelige lejrdeletagere var indkvarteret paa tørreloftet og de mandlige i privatskolen. Vi fik mange gode ord at høre. Sognepræst Johs. Jørgensen, Vallekilde, slog tonen an den første aften og talte om „Vækkelse“; foredragene blev holdt af forstander, pastor Johs. Magelund, Den udvidede Højskole, Haslev („Bibelen — kulturens grundtekst“), sognepræst Edv. Madsen, Bregninge („Sig mig, hvad du læser, og jeg skal sige dig -“), sognepræst F. M. Ellitgaard, Hjembæk (Arbejde og fritid — trædemølle og tidsfordriv eller hvad?“), sekretær i Kirkens Korshær, frk. Mary Andersen og forst. Indremissionærerne Gunnar Nielsen, Nykøbing, og Peter Jensen, Holbæk, holdt gode bibeltimer. En oplevelse var også filmen „Du skal elske —“. Eleverne deltog i så meget af det, der kunne nås, når skolearbejdet også skulle passes.

Et andet nyt „påfund“ løb allerede af stabelen den følgende søndag, d. 4. marts: Vi holdt for første gang forældredag. Vi var klar over vanskelighederne ved at samle elevernes forældre, når det dels er vinter og dels drejer sig om en elevflok, hvoraf de tre fjerdedele er jyder. Men det hele fik et sådant forløb, at der ikke kan være nogen tvivl om, at forældredag må indgå som fast led i skolens liv. Netop den dag var det forår, og hvad der manglede af forældre, suppleredes fortræffeligt af onkler og tanter og andre familiemedlemmer. Foredragssalen var festligt dækket med smaaborde, hvorom vi samledes til eftermiddagskaffen. Forstan-

Anna og Mirjam

deren bød velkommen, og både frk. P a d e og forst. talte om, hvad det var, vi gerne ville med arbejdet på Fårevejle Højskole — „livsgerning og livsmål“. Så besøgte man skolen, dumpede ind hos både forst. og lærerinder privat og fik en snak, spiste festmiddag, overværede opførelsen af „Mirjams velsignelse“ i ny indstudering og endte ved kaffen i spisesalen, hvor en elevfader, gdr. S a m u e l K a l l e s t r u p, Rønde, og skolens tidl. formand, fabrikant V a l d. O l s e n, Tølløse, som glædede os med at være gæst, havde ordet, inden forst. sluttede med andagt. Vi er her på skolen taknemmelige for dagens forløb og sender hermed hilsen og tak til de elevforældre, som kom og var med.

Vinterens sidste offentlige møde holdtes onsdag den 14. marts med sognepræst H. M a t h i a s e n, Espergærde, som taler. Efter kaffen læste lærerstaben Grundtvigs „Påskeliljen“, og inden afslutningen takkede fhv. gdr. A n d r e a s W i u f for vinterens møder.

En k ø b e n h a v n s t u r nåede vi også at få med — baade faglig nyttig og fornøjelig. Roskilde Domkirke, Grundtvigskirken, Ry-parken, Sct. Lukasstiftelsen, Geelsgården (kostskole for vanføre), De gamles By, De kgl. repræsentationslokaler, Kirkens Korshærs institutioner, Trifolium, Ortopædisk Hospital og Shakespeares „Heligtrekongeraften“ var, hvad vi — fordelt på tre hold — fik at se.

Og så kom a f s k e d s f e s t e n fredag den 23. marts. Vi prøvede at gøre den så lidt tragisk som muligt — selvom det var lige hårdt nok at skulle sige farvel til det gode vinterhold, som vi har oplevet så meget sammen med. Aftenens festtale blev holdt af frk. F r e d e r i k s e n, efter at vi havde set filmen „Skæbne eller ska-

bervilje“, som vi også denne gang havde tyet til for at give vore elever et sidste indtryk af, hvad det var, vi havde villet med vor undervisning. Efter kaffebordet fik vi trods typegraf- og anden strejke en avis, „Lammevejle Folketidende“, redigeret af Tove Glejbøl og Annelise Klug. Karen Thomsen var tolk for holdet og sagde skolen tak, og Dagny Zakariassen overrakte, iført sin smukke færøske nationaldragt, skolen 8 smukke duge som afskedsgave fra holdet. Boghandler E. Gudmand-Høyer takkede for behagelig forretnings- og anden god forbindelse med eleverne i vinterens løb. Frk. Mikkelsen forsøgte sig med en tale på dansk; men først da hun fik lov at slå over til jysk og norsk kom den specielle mikkelsenske veltalenhed til sin ret. „Mikkel“ overrakte under den danske del af talen boghandlerens bog gave til de to bedste stilskrivere på holdet, Karen Thomsen og Dorethe Skovbakke. Så læd skolesangen og „auktionssangen“ — nogle for gamle elever ikke ukendte fænomener. Forstanderen takkede for den smukke afskedsgave, rettede en speciel tak til vinterholdets trofaste og sikre organist, Birgit Tvistgaard Nielsen, og sluttede aftenen og dermed vinterskolen 1955—56 med ud fra Jesu ord i Mt. 10, 32—33 at minde om hjælpen i og nødvendigheden af ikke bare at være „interesserede“ og „velvillige“ og „positivt indstillede“, men bekendende i vort Gudsforhold.

I løbet af lørdagen og søndagen tømtes så skolen for elever og i løbet af tirsdagen for lærerinder, og nu sidder så undertegnede med familie alene tilbage på slottet, men tankerne går ud til jer alle, I, med hvem vi delte så meget godt i de forløbne fem måneder — og gør det med ønske og bøn om, at Gud må velsigne jeres indgang på det sted, hvor jeres gerning nu skal falde, og at i må erfare, at hvad vi delte i festens timer her på skolen, også holder i hverdagen.

K. Robert Hansen.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

mødes lørdag d. 28. april kl. 20 i Hjallerup missionshus med forstander L. Christensen, Haslev Landbrugsskole, som taler: „Har kvinden tabt eller vundet?“ — og lørdag d. 19. maj kl. 20 med forstander K. Møller, Hammerum Landbrugsskole, som taler: „Ansvar og frihed“.

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS, ARHUS.

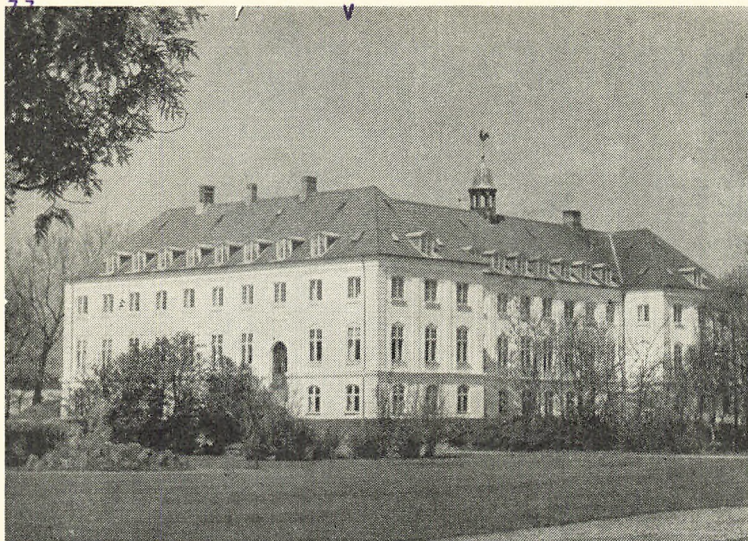
Sammenkomst på KFUM, Klosterg. 37, fredag d. 4. maj kl. 20,15. Højskolelærer Lindskov Rasmussen, Nr. Nissum, taler: „Guds tanke med vort folk“.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund.* - Redaktør: *K. Robert Hansen.*

Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

46. årg.

Maj 1956

Nr. 5

Bønnens plads i vort arbejde

Nedenst. er forst.s tale ved det nordiske højskolemøde i Finland i efteråret. Det er red. af „Højskolebladet“, hvori den er bragt som artikel, som har givet red. af „Sølvsnoeren“ frimodighed til at aftrykke den her.

Af K. Robert Hansen.

Sådan hedder vort emne, og lad mig springe ud i det med det samme og uden omsvøb sige: bønnens plads er i centrum af vort arbejde som medarbejdere i den nordiske kristelige folkehøjskole. Bønnen er ikke et punkt på vort arbejdes dagsorden sammen med og ved siden af så mange andre punkter; den er heller ikke bare punkt 1 på vort arbejdsprogram; men bønnens plads er og må være i centrum på samme måde som akslen er det i et hjul, så det er derom det drejer sig, ja endnu mere: som *surdejgen*, der lægges midt i dejgen og derfra gennemsyrrer det altsammen (Matth. 13, 33).

Forstander K. Robert Hansen ved skrivebordet.

Bønnen er nemlig ikke en ting, et fag, en sag ved siden af så mange vigtige ting, fag eller sager, som vi må have med og ikke må forsømme i vort arbejde; men det er selve vor indstilling. Bøn er jo udtryk for vor afhængighed af Gud og vor bundethed til Gud; bøn er i alle sine former den udtalte, bekendende afhængighed af og bundethed til Gud. Bønnen i vort arbejde er derfor vor udtalte afhængighed af Gud, af hans velsignelse, hans kraft og ånd, hans virken iblandt os, vor totale bundethed til ham og hans ord; med vor bøn bekender vi: »Uden dig kan vi slet intet gøre (Johs. 15). »På din velsignelse beror alt«. »Kære Herre, frels dog! kære Herre, lad det dog lykkes!« (Sl. 118, 25). Elever kan komme og gå, timer kan holdes, dygtige lærere kan antages, vi kan tale og skrive, arbejde og slide — vi kan, som Paulus siger, både så, plante og vande; men kun Gud kan give væksten (1. Kor. 3, 5 ff). Det bekender vi i vor bøn. Arbejdet kan gå, med hjulene snurrer i et maskinanlæg, med timer og fag, med elever og lærere, vi kan udbygge skemaet med flere og finere fag, vi kan smøre hele anlægget med fine navne, titler og eksaminer og megen åndrigthed, og vi kan udspy det ene hold efter det andet, men det hele er tomgang, uden Gud er i det med sin ånd. Det ved og bekender den bedende — derfor beder han.

Med bønnen i centrum af vort arbejde sætter vi Gud i centrum. Ved at sætte emnet »Bønnens plads i vort arbejde« som første emne på programmet for dette møde for nordiske højskolefolk, bekender vi derfor offentligt for alle, som på en eller anden måde lytter til os, at folkehøjskolen efter vor opfattelse ikke er et humant eller humanistisk foretagende på samme grund og arbejdende alene med humane virkemidler; men det er et kristeligt arbejde på kirkens, menighedens, Guds ords og indstiftelsers grund, og at vi ved os i vort arbejde totalt afhængige af Gud.

»Bønnens plads i vort arbejde«. Vi er med dette emne selv

sat på plads. Vi er en flok tiggere — vi ligger med vor bøn ved den riges dør. Guds gerning, hans ord og ånds virken er vor forventning — på den bier vi, og uden den er vort arbejde slag i luften. Og vi bier ikke forgæves. Thi Han, som vi bier på, har selv sagt: »Den, som søger, finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op« (Matth. 7, 8). Vi er under hans løfte. Vi er kommet sammen hver fra vort land og vor skole, hver fra vor hverdag, vort slid, vore skuffelser og vore problemer, hver fra vore oplevelser af vor egen afmagt — alle sidder vi her med billedet af alt vort derhjemme i vore tanker. Og nu tager vi med dette emne hinanden i hånden, folder vore hænder ind i hinandens og takker for, at det ikke er bare pynt og tomme ord, at der står sådan et emne på programmet, men det betyder: Vi er inde under Guds store og rige løfter; det kan nytte; det er ikke et håbløst foretagende, vi viede vort arbejde. Vi er en flok, som med tak og i tillid vil klynge os til og i disse dage vil hjælpe hinanden til bedre at klynge os til Herrens løfter: »Bed, så skal I få, for at jeres glæde må blive fuldkommen« (Joh. 16, 24).

»Bønnens plads i vort arbejde«. Ja, for det er da vel sandt for os alle, at vi beder, at vort arbejde bæres af bøn, at vi ikke tør gå til det uden bøn, at vi alle er på de bøjeede knæ, på tiggernes plads og derfor på pladsen, hvor Guds løfter er over os? Ellers kan det jo egentlig ikke nytte, at vi går videre med vort program. Kun et ja til dette spørgsmål kan give alt det andet mening. Er vi ikke alle en eller anden gang blevet slået af Jesu ord, når han i bjergprædikenen (Math. 7, 5 ff) tre gange siger: »Når I beder . . .«. Bønnen er altså forudsat som en virkelighed i deres liv, som han taler til, og ud fra denne forudsætning vil han nu vejlede og udtale sin forjættelse. På samme måde er det med vort emne, »Bønnens plads i vort arbejde«. Det er ved, at det er sat først på programmet, dermed forudsat, at bønnen har en plads i vort arbejde, at det altså er en flok bedende højskolefolk, der er kommet sammen. Holder den forudsætning stik for os alle? For både unge og ældre i tjenesten? Der er skriftemål i dette emnes placering. Hvad kan vi svare? Jeg tror, at hvem vi end er, hvor meget vi end indtil denne dag har bedt og kendt til at være på tiggernes plads både i vort personlige liv og i vort arbejde, vil vi helst svare blot med en bøn, nemlig med den discipels bøn, som bad: »Herre, lær os at bede!« (Luk. 11, 1). Thi hvem af os blev udlært i bønnens skole? Hvem af os føler os ikke og er ikke stadig bare små begyndere?

— — —

»Bønnens plads i vort arbejde«. På hvilken plads står den i vort arbejde? Jeg svarer igen: Overalt — ved dets begyndelse og afslutning og ved dets daglige udøvelse. Den står der ved

dets *begyndelse* både med sin ydmygelse og sin forjættelse. Ikke sandt, vi sidder med indmeldelserne i vore hænder — en hel bunke navne, ukendte, for os ubeskrevne blade. Hvad skal vi opleve med dem, hvilke skuffelser og glæder skal der i de følgende måneder for os knyttes til disse navne? Og hvad skal de få ud af deres ophold hos os? De vil komme om et par dage, nogle af dem fyldt med de største forventninger. Eller de vil komme uden større personlige forventninger; men bag dem står så måske et hjem, en bedende far eller mor, som håber, som ser hen til os og vor skole med den største tillid og forhåbning. Og hvad enten det er på den ene eller anden måde med eleverne og deres hjem og forventninger, vi ved noget om, hvilken afgørende betydning et højskoleophold kan få. Vi ved, når vi efterhånden kender lidt til den gamle elevflokk i en gammel skoles historie, hvor mange der i deres højskoletid fik det afgørende stød for livet, fik stødet til vækkelse i omfattende forstand, så de vågnede til et menneskeliv af en hel anden art end det, de havde kendt før, ja og til vækkelse i kristelig forstand: til omvendelse, til tro, til afklaring i deres gudsforhold, til hjælp til at gennemføre et kristenliv i hjem og hverdagsliv, til måske en bestemt tjeneste. Jo, vi ved noget om, hvor mange, der oplevede det mest indgribende i deres liv netop på højskolen, hvilke mægtige muligheder et højskoleophold derfor indebærer, hvad der kan nås, hvad der kan komme ud af det. Og så sidder vi der måske med 50 eller 100 navne og lige så mange og store muligheder af evighedsart — og hvem er vi? Er vi i stand til at honorere forventningen? Magter vi opgaven? Vi sidder der og svinder så underligt ind, og alt vort eget, vore kundskaber, vore eksaminer, erfaringer, vore bygninger, vort skema og vore lærerkræfter, alt det, der er vor rigdom — vi sidder der med det i vore hænder og ser det svinde og blive til ingenting. Og så — ja så glider vi ned på vore knæ i bøn, knuget af ansvaret, som tiggere, der må tigge os den fornødne frimodighed til, tigge os det hele til: »Herre, vor forventning er til dig« (Salme 39, 8). Og så, ja så er vi, hvor vi skal være, dér, hvor Gud kan begynde.

Og bønnens plads er ved arbejdets *afslutning*. Jeg behøver ikke at beskrive situationen — den er velkendt, alt for velkendt: elevholdet er rejst; nu kørte den sidste bil; for sidste gang var vi ved toget for at vinke farvel. For et øjeblik siden genlød trapper og gange af deres stemmer — nu er der stille, de er væk, spredt ud over landet. Og så kommer det over en, ikke bare trætheden, men denne underlige tomme fornemmelse eller rettere nederlagsstemning, alle spørgsmålene: Hvad nåede du så af alt det, du så gerne ville og havde sat dig for? Fik du nu talt med dem alle sådan rigtigt? Gjorde du, hvad du kunne?

— Og alle anklagerne for forsømmelser, for utålmodighed, for fejltrin. — Og nu er det for sent; der bliver aldrig lejlighed til at genoprette det forsømte og det fejlede. Da står bønnen der som vor eneste mulighed. Den femte bøn i Fadervor: »Forlad os vor skyld!« bliver så utrolig aktuel, så virkelighedsnær, så dybt alvorlig. Men Gud ske tak, at bønnen står også på den plads i vort arbejde, står der som for at gribe os, og vi kaster os i hans arme, som selv gav os lov til at bede: »Forlad os vor skyld«.

(Fortsættes i næste nr.).

NÆSTE OFFENTLIGE MØDE

finder sted onsdag d. 13. juni. Medarbejdere fra Kirkens Korshær vil komme til stede og fortælle.

ELEV- og SOMMERMØDET 1956

bliver søndag d. 1. juli. Som hovedtaler kommer folketingsmand, realskolebestyrer **Marius Buhl**, Tørring. Notér nu datoen og prøv, om I ikke kan få ferien eller fridagene til at falde sådan, at I kan komme! Det nærmere program kommer i næste nr.

„MIRJAMS VELSIGNELSE“

er i foråret blevet opført i Svinninge forsamlingshus (aftenhøjskolen), på Vildsund Strands badehotel (stævne for Unge Hjem), i Thisted (KFUK) og Tølløse (FDF-forældrefest) og skal opføres ved Thykredsens (KFUM og K) sommermøde. Skulle man andre steder have lyst til det, kan kulisserne lånes hos os for 25 kr.

70 AR

Igen er der to runde fødselsdage i skolens nabolag. Den ene er fru **Valborg Lisbergs**, som holdtes d. 15. ds. Fru Lisberg vil være kendt af alle gamle F. Here både i fortid og nutid: født i Fårevejle, elev af årgang 1908, gift med daværende sløjdlærer på F. H. Jens Lisberg, som døde for et par år siden, hele sit liv skolens svorne ven, altid interesseret i dens trivsel, altid til stede og vågent lyttende ved møderne her, ja og det vigtigste: dens trofaste forbeder. Tak, fru Lisberg, og af hjertet til lykke! — Den anden er vor nabo til den anden side, fru **Sofie Nielsen**, „Hyldgård“. Det lyder af så lidt, men hvor betyder det meget også rent bogstaveligt at være omgivet af mennesker, om hvem man på forhånd ved, at de er ens og ens arbejdes venner. Med den forhåndsviden kom vi, og den har holdt stik. Tak, fru Nielsen, og hjerteligt til lykke!

Fra skolen

Der er faktisk sket ikke så lidt siden sidst. Først og fremmest, at sommerskolen nu er begyndt, og 97 nye ansigter er at se på „jeres“ pladser, I kære gamle elever.

Men nu først lidt om april. Nogle dage efter vinterholdets afsked spredtes også „Holmens faste stok“ for alle vinde. Frk. P a d e og frk. F r e d e r i k s e n tog syd på og lod den italienske Rivieras sol skinne på sig — velfortjent efter vinterens arbejde. Frk. M i k k e l s e n var i Sverige og — Norge (selvfølgelig!), ellers var det ikke frk Mikkelsen. Frk. I n g e m a n n besøgte de jydere land. Frk. H o l s t og forst. tog på „studieophold“, den ene på Rigshospitalet, den anden på Holbæk Centralsygehus, hvorfor jeg desværre måtte sende afbud til både Bornholm og Århus. Frk. T h u e s e n og vor mor måtte så klare butikken herhjemme både med håndværkere, rengøring, kontor o. s. v. Dog mødtes det meste af „staben“ på Blåkilde Ungdomsskole ved Tarm til det årlige møde for alle Indre Missions høj-, efter-, landbrugs- og husholdningsskoler — tre nyttige og festlige dage under forstander Peter Jensen og frues gode omsorg.

Og så d. 3. maj stod sommerpigerne her, og hele sceneriet udfoldede sig: modtagelsen af både dem, der „kom ind med 4-toget“, og dem, der hjergedes i land fra Korsør og Kalundborg — „opløbet“ på Rådhuspladsen — indkvarteringen — de manglende dyner (!) — det første tavse måltid — den „højtidelige“ velkomst i foredragssalen — og næste dag de skrækkelige prøver, som dog alle overlevede. Den

„Goddag — og velkommen!“

På Rådhuspladsen første gang — erindrer De?

mærkelige tilstand af „kiggen hinanden an“ er som sædvanlig blevet afløst af sammenrystethed. Dertil tjente både en 4. maj-tur op i vor gamle kirke, hvor pastor Morsing fortalte kirkens historie i et interessant foredrag, et 5. maj-samvær i foredragssalen med en storartet Grønlandsfilm, optaget og forevist af hr. Kaj Nielsen, Grevinge, samt et frit samvær hos forst. den første søndag aften.

Sommerskolens åbningsmøde onsdag d. 9. fik et godt forløb. Skolens gode ven, sognepræst E d v a r d M a d s e n, Bregninge, talte godt til os om „Afgørelse, inderliggørelse og dygtiggørelse“ og ønskede for os, at højskoletiden måtte tjene til alle tre ting. Ved kaffebordet havde ikke så få af skolens venner ordet for at byde de nye elever velkommen — fabrikant V a l d. O l s e n, Tølløse, som hilste fra bestyrelsen, fotograf B a y, Asnæs, skolens tidl. forstander J o s e f B l o m g r e n, Søborg, gdr. P e t e r L a r s e n, Stubberup, boghandler E. G u d m a n d-H ø y e r og pastor M o r s i n g. Efter at forst. havde læst en fortælling, sluttede sognepræst V. T. W i n d f e l d, København, den gode aften med andagt.

I skolens medarbejderstab er der sket nogle ændringer. Frk. A n n a H o l s t, som hjalp os som undervisningsassistent i vinter, er blevet afløst af sygeplejerske frk. K a r e n B u h l. Vi siger frk. Holst tak for i vinter, både for tjenesten, for hjælpsomhed og godt samvær, og samtidig byder vi frk. Buhl hjerteligt velkommen. Frk. Buhl er fra Tørring, har i henseende til sygepleje fået lagt grund på Testrup Højskole, fået sin uddannelse på Århus Amtssygehus og gjort tjeneste på Sct. Josephs Hospital, Kbh., på Mountain House, Caux, Schweiz, på Bispebjerg Hospital, samt på Rigshospitalet; endelig har frk. Buhl været en vinter på Haslev udvidede højskole (for-

nuftigt — det skulle mange flere sygeplejersker gøre efter endt faglig uddannelse — det være hermed stærkt anbefalet til også vore gamle elever — skriv efter program til forstander Johs. Magelund!), hvorfra hun „hentedes“ her til Fårevejle.

Også i køkkenregionerne er der sket skifte. Vor gode „køkkenchef“ Ruth Thomsen har forladt os efter tre års virke. Vi kan

Anna Holst

ikke nok sige Ruth tak for den tid. Hun var dygtig til sit arbejde, mildheden selv og dog myndig, og så rådede der en vel-signet fredens og tilfredshedens og arbejds-glædens ånd i hendes regioner. Hvor betyder det meget, hvem der er på den post! „Røg i køkkenet“ eller duft ikke „bare“ af god mad, men af godt medarbejderskab, det er mulighederne — endnu en gang: tak, Ruth, for det sidste! Ruth Thomsen søger videre uddannelse i den ædle kogekunst på Kolding sygehus. Sammen med Ruth rejste Ebba Nielsen, Ruth Jakobs-

sen (begge på Haslev husholdningsskole) og Birgit Hyldgaard Jensen. Vor bedste tak følger også dem — de hørte i sandhed til „Ruths brigade“. Og så byder vi Ruths efterfølger, frk. Ellen Nielsen fra Stenlille (en søster til vor gode Alice), hjerteligt velkommen. Efter de få uger at dømme har vi en fornemmelse af, at den nye husjomfru må have gået i skole hos den „gamle“. Det gælder også de tre nye piger, søstrene Martha og Ingrid Jørgensen og Dora Mølgård Nielsen. Til de sidste måneders oplevelser hører også en række breve og hilsener fra eller møder med eller besøg af gamle elever, som nu er blevet færdiguddannede eller i hvert fald har fået deres eksamen — for „færdige“ bliver I forhåbentlig aldrig! Det mest „dramatiske“ møde skete vel i Middelfart, da vi på vor vej fra Blåkilde standsedes ud for sygehuset af en flok glade „gamle“ Fårevejlere, som netop havde overstået eksamen (svedperlerne sad dem endnu på panden). Havde ikke deres værelser lignet blomsterbutikker — så mange lykønskingsbuketter var der — havde vi efterladt en buket; i stedet for drog den „gamle“ forst. derfra med en stor gul rose i knaphullet og megen glæde i sit forst. hjerte over, at man midt i „eksamensrusen“ ikke havde glemt skolen herovre, men følte båndene binde endnu. Tak for det! og tak til alle jer, der straks på jeres eksamensdag har sendt os hilsen! Vi glæder os med alle vore „børn“.

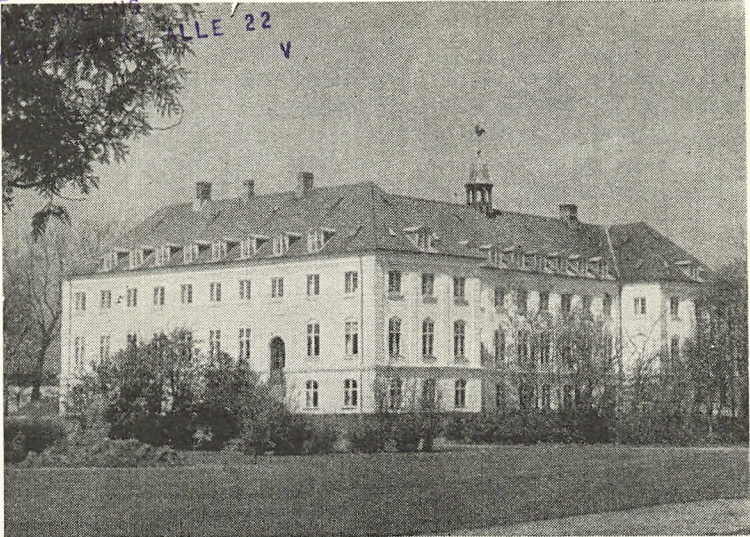
K. Rob. H.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.
 Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
 Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri.

STATENS PÆDAGOGISKE
STUD
FRED
77

ALLE 22
V

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

46. årg.

Juni 1956

Nr. 6

Bønnens plads i vort arbejde

(Fortsat fra sidste nr.)

Jo, bønnen har sin plads ved begyndelsen og ved slutningen af vort arbejde — ja og »i midten«: i forberedelsen til hver time. Det er så selvfølgelig, hvor det drejer sig om forkyndelse; men det gælder også alle de andre fag, vi kan nævne. Der er ikke een time, som ikke behøver at forberedes i bøn, og som det ikke giver mening at forberede i bøn.

Det hænger for det første sammen med, at en time ikke bare er en mekanisk knndskabsmeddelelse fra lærer til elev — hvis det var det, kunne vi nøjes med et lager af grammofonplader. Men en time er et samvær af personlig art mellem lærer og elever; læreren giver altid noget af sig selv, hvad faget og emnet så end er. Der er altid noget sakramentalt over et sådant samvær. Vi virker altid langt mere ved det, vi er, end ved det, vi siger og kan — og det, vi er, hænger altid på det nøjeste sammen med vor bøn. »Sig mig, hvordan du beder, og jeg skal

sige dig, hvem du er«. Som vi beder, sådan er vi. Vor personlighed formes i bøn. Mange flere af os, end vi tror og selv aner, er blevet vundet ikke ved ord alene, men gennem det sakramentale ved en kristen personlighed i forbindelse med hans ord. På dansk er der sunget om dette sakramentale ved personligheden af Mads Nielsen i hans kendte vers:

Der er nogle, der bestandigt
går, som de gik kongebud,
og er vidnesbyrd iblandt os
om så kongelig en Gud.

På svensk har Gustaf Aulén som bekendt indført begrebet »helgener« på evangelisk grund og defineret dem som »mennesker, som inden for deres sfære har kunnet vise deres medmennesker, at Gud lever«. Og på norsk har som bekendt Henrik Ibsen talt om dem, der virker sådan på deres omgivelser, at det »bli'r helg«, når man ser dem. På finsk har jeg ikke kunnet finde litterære eksempler på dette fænomen — sandsynligvis hænger det sammen med, at det er unødvendigt at skrive derom på dette sprog; begrebet er for velkendt og de levende eksempler for mange til, at der behøver at ofres trykssvæerte på dem. Men hvordan vi end vil udtrykke det, hvor store eller hvor nøgterne ord vi end vil bruge derom, sagen er dog klar: Som vi beder, sådan er vi, og som vi er, sådan virker vi. I hver en time, hvad der end står på skemaet, går vi bud — om det er kongebud, hverken kan vi eller skal vi selv dømme om, men ansvaret er vort, og det tvinger i knæ i bøn; thi om dem, der går kongebud, skriver digteren Mads Nielsen som forklaring:

Deres liv har skjulte kilder,
dybe væld, som ingen ser.
De er hjemme i den stilhed,
hvori kun det største sker.

At der ikke er een time, som ikke behøver at forberedes i bøn, og som det ikke giver mening ikke at forberede i bøn, hænger for det andet sammen med synet på vort arbejdes art. Det hidtil sagte kunne måske udlægges, som om alt på vore skoler var bibeltimer, morgen- og aftenandagter, og at vort arbejde alene var forkyndelse. Men det er det jo ikke. Vi underviser langt de fleste timer i modersmål og litteratur, i historie, geografi og samfundslære, i regning, kemi og anatomi, i gødningslære og madlavning — for at nævne nogle eksempler fra de forskellige faggrupper. Og vi anser det ikke for noget »ved siden af«, for bare lokkemad eller for noget uvæsentligt, endsige da for noget, vi har en halvdårlig samvittighed i. Nej,

vi tror på Gud fader den almægtige, himlens og jordens skaber. Og når vi færdes med vore elever inden for de nævnte sfærer, færdes vi derfor i *Guds verden* — javel, plettet af synd og fald og forkrænkelighed, men dog i Guds verden, hvor alt bærer præg og mærker af den hånd, der skabte det hele. Vi færdes i undren og ærefrygt for skaberen mellem alt det skabte. Vi færdes der i lydighed mod hans befaling, når han sagde: »Opfyld jorden, gør jeg til herre over den og hersk over havets fisk og himlens fugle, kvæget og alle vildtlevende dyr, der færdes på jorden«. Vi færdes med glæde mellem hans gode gaver og tager med tak også imod den gave, der hedder forsknings glæde, som Gud under sine børn. Vi færdes med det altsammen i den lovens sfære, hvor Gud gav os en plads i denne æon — loven her opfattet i allervideste forstand — d. v. s. inden for rammerne af den lov for menneskelivet, hvorigennem han vil bevare menneskelivet fra dyriskhed og dæmoni, alle »de ordninger, hvori Gud selv er virksom tilstede, og hvor han fører sin kamp mod djævelen og alt, hvad hans er« (for at citere en i Danmark nysudkommet bog af en af vore egne, forst. Edv. Jensen, Børkop). Intet er profant. »Den profane verden er et påfund af sækulariserede mennesker« (Gustaf Wingreen). Det er altsammen Guds ejendom. »Herrens er jorden og dens fylde« (Sl. 24, 1). »Lov Herren, alt, hvad han skabte, på hvert eneste sted i hans rige« (Sl. 103, 22). Til at udtale denne lovprisning har han kun mennesker — og til at kalde den frem på nordisk ungdoms læber har han blandt andet kaldet vore folkehøjskoler. Derfor hører det hele også hjemme inden for bønnens sfære; derfor går vi til det altsammen med bøn og må det; derfor er der ikke een time, som det ikke giver mening ikke at forberede i bøn, og som ikke behøver at forberedes i bøn, for vi skal jo færdes med vore elever i Guds verden og vise dem »de underfulde ting i hans lov«.

Hvordan denne bøn formes i ord kan være forskelligt for de enkelte af os. Det kan være, at det bliver en *bøn om, at Gud må æres*. »Ikke os, ikke os, Herre, men dit navn det give du ære« (Sl. 115) — en bøn om, at eleverne må se Guds magt og storhed i naturen og spor i historien og færdes i det altsammen med og som en takkesang for at

hvert et lys i livets nat,
 hver en trøst i livets smerte,
 hver en glæde i vort hjerte,
 hver en sjæls og legems skat,
 alt, hvad skønt vort øje skuer,
 alt, hvad herligt ånden ved,
 alt, hvad mildt i hjertet luer,
 skabte, Gud! din kærlighed.

Eller den kan formes som en bøn om, at alt det »gode«, som vi har til eleverne: de nyttige kundskaber, alt det skønne og det ædle, ikke — saadan som det jo er en fare, som vi ikke er og ikke må være blinde for — sætter sig på »det bedste«s plads og bliver en erstatningsvare for det, men indordnes i sin rette sammenhæng, sådan som det f. eks. er udtrykt i ordene:

Du, som har dig selv os givet,
 lad i dig mig elske livet,
 så for dig kun hjertet banker,
 så kun du i mine tanker
 er den dybe sammenhæng!

Men det er og bliver til syvende og sidst *en bøn om Guds ånd* over timerne og fagene.

Må jeg bruge et billede. Som vel på alle skoler har vi også hjemme på Fårevejle Højskole et skelet af et menneske. Sammen med en del anatomiske tavler på væggen er »han« et uundværligt redskab til undervisningen i det menneskelige legemes forunderlige opbygning. Forøvrigt gik det sådan, at da vi i sin tid ansøgte en i København residerende i manges øjne mærkelig statsinstitution ved navn varedirektoratet om tilladelse til indkøb af »ham«, fik vi som svar nogen tid efter, at der var »bevilget os tilladelse til import af for 800 kr. galanterivarer«. Men se nu! på bagvæggen af det klasseværelse, hvor benraden står, og hvor anatomiundervisningen finder sted, hænger et billede af en hel anden art; det er en gengivelse af Michelangelos berømte fresco i »Det sextinske kapel« — hans dristige tolkning af skabelsen; man ser Gud selv, Faderen og Skaberen, og det nyskabte menneske, ind i hvem livsgnisten springer fra Gud. De forstår, at det ikke er et tilfældigt billede, og heller ikke er dette billede tilfældigt anbragt netop dér, men med hensigt. Det var den af skolens medarbejdere, som mest skulle undervise i dette klasseværelse, som inden sin tiltrædelse sagde: »Må jeg hænge dette billede op? Jeg kan ikke undervise i anatomi uden med dette billede som baggrund; jeg må have det for øje i hver en time«. Hvad mente hun? Jo, skal arbejdet med benraden og tavlerne lykkes og blive til andet end »galanterivarer«, må det hente sin inspiration fra Skaberen, fyldes med ånd, hente sit liv ved livets egen kilde: hos Gud, gnisten må springe fra Gud over i benraden og arbejdet med ham; ånd må fare i de tørre ben.

Og hvad denne lærer her udtrykte angående sit fag, gælder alle fagene: ånd må fare i dem, om de skal lykkes, både bibelfag, historiefag, litteraturfag, naturfag — ellers bliver de ikke andet end raslende benrade eller højst »galanteri«. Ja, ånd må fare i alle fagene og timerne, og vi følger til: der er ikke een time på vor timeplan, som ikke kan blive inspireret, som ånden

ikke kan fare i, så gnister af liv rammer vore elever derved, og de selv forvandles fra tørre benrade til levende mennesker, som Gud vil det. Om vore skoler er højskoler — ikke bare en art realskoler, ikke diskussionsklubber, studiekredse eller sommerlejre, men højskoler (og jeg tænker og håber, at man i alle de nordiske lande forstår, hvad vi danske lægger ind deri), så beror det ikke først og fremmest på fagkredsen, selvom der altid må være rigelig plads til den direkte forkyndelse, men alene på dette, om ånden gør det døde levende, så naturen bliver Guds underfulde verden, der fylder os med undren, og historien bliver intet mindre end Guds og djævelens kamp om mennesket, en kamp, hvori vi er aktive deltagere, og de praktiske fag bliver dygtiggørelse til et menneskeliv til Guds ære, hver i vort kald og stand, hvorom vi på dansk synger:

Jeg i mit kald og stand
 min Gud og Fader kan
 tilbørlig dyrke.

Men beror det på ånden, Guds ånd, så beror det også på bønnen; thi efter Herrens løfte vil »Faderen fra Himlen give Helligånden til dem, der beder« (Luk. 11, 13). Derfor er bøn-
 nen i vort arbejde ikke en privat fromhedsøvelse; men det er selve vor højskoles eksistens, dens mulighedsbetingelse, at vi, sådan som Ezekiel fik bud og tilbud om det, taler til ånden og siger til den: »Så siger Herren: Ånd, kom fra de fire verdenshjørner og blæs på disse dræbte, at de må blive levende!« (Es. 37, 9). Det inderste i vort arbejde er bøn-
 nen, og det inderste i bøn-
 nen er denne tale til ånden: »Blæs liv i det døde, at det må blive levende«.

Og ser man så under denne bøn om ånden samtidig på sig selv og kender sit ansvar og personlige delagtighed og ved om magtesløshed, ja og om hvor meget, der svigtedes, da bliver bøn-
 nen om ånden personlig: »Skjul dit åsyn for mine synder, udslet alle mine misgerninger, skab mig, o Gud, et rent hjerte, giv en ny, en stadig ånd i mit indre« (Salme 51, 11 ff). Og ser man det ene hold elever efter det andet komme og gå og ved mere og mere om den kamp mellem ånd og uånd, mellem Guds ånd og verdens ånd, som vore elever og skoler står i i denne sækulariseringens tid, da bliver bøn-
 nen om ånden en kæmpe bøn: »Kast os ikke bort fra dit åsyn og tag ikke din hel-
 lige ånd fra os!« (Sl. 51, 13). Og skal vi fremdeles kunne bruges af Gud i hans tjeneste som åndens redskaber i den kamp, der står om ungdommen i dag, og bevare frimodigheden og kamp-
 modet, trods bestandige skuffelser, da må vi, som fik betroet gerningen i den kristelige nordiske folkehøjskole, endelig også bede: »Glæd os igen med din frelse og giv os til støtte en villig ånd!« (Sl. 51, 14).

K. Robert Hansen.

Fårevejle Højskoles **ELEV- OG SOMMERMØDE 1956**

Lørdag d. 30. juni:

Efter kl. 16: Ankomst til skolen.

Kl. 18,00: Aftensmad.

Kl. 20,00: I foredragssalen: Tale og underholdning v. skolens lærere og elever.

Søndag d. 1. juli:

Kl. 8,00: Flaget sættes. Morgenmad. Morgenandagt i foredragssalen v. frk. Johanne Mikkelsen.

Kl. 10,00: Gudstjeneste med altergang i Fårevejle kirke v. forstander, pastor K. Robert Hansen.

Kl. 12,15: Middagsmad.

Kl. 14,00: Kaffe.

Kl. 14,30: I haven: Hørve hornorkester spiller. Folketingsmand, real-skolebestyrer Marius Buhl, Tørring, taler.

Kl. 16,00: Gymnastikopvisning af eleverne under ledelse af frk. Inga Thuesen.

Kl. 17,00: Elevforeningens generalforsamling ledet af formanden, indremiss. Aage H. Lund, Næstved, m. følg. dagsorden: 1. Beretning v. formanden. 2. Regnskabsaflæggelse v. kassereren. 3. Bestyrelsesvalg (følg. er på valg: højskolelærer Axel Nielsen, H. u. H., Helge Truelsen, Kibæk, frk. Gerda Bruun-Christensen, Århus, og sygeplejerske, fru Annelise As Rasmussen, As pr. Fakse). 4. Valg af revisorer. 5. Eventuelt.

Kl. 18,00: Aftensmad.

Kl. 19,30: Elever og lærere opfører „Det store gæstebud“. Kaffe-drikning. Elevkoret synger. Skolens tidl. forstander, lærer Jørgen Jensen, Dianalund, taler.

Mandag d. 2. juli:

Kl. 7,30: Flaget sættes. Morgenmad. Morgenandagt i foredragssalen v. forstanderen.

Kl. 9—9,50: Foredrag v. forstanderinde, frk. Annette Pade.

Indmeldelse må ske på omst. blanket og være os i hænde senest 27. juni. Det er nødvendigt, at indmeldelsesfristen overholdes.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri.

Opholdet koster for hele mødet 10 kr., for søndagen alene 8 kr. (betaling ordnes ved ankomsten). Enkelte måltider betales således: morgenmad 1,50 kr., middag 3,00 kr., kaffe 1 kr., aftenmad 2,50 kr. (betaling ordnes ved bordet).

Der medbringes til overnatning tæppe eller sovepose og til måltiderne spisebestik.

Jubilæumsholdene er i år: sommerholdene 1911, 1916, 1921, 1926, 1931, 1936, 1941 og 1951, vinterholdene 1911—12, 1916—17, 1921—22, 1926—27, 1931—32, 1936—37 og 1941—42. Jubilarer! sæt hinanden stævne på jeres gamle skole; den står her endnu akkurat som for 40 eller 25 år siden.

Så vel mødt, alle tidligere elever og alle skolens øvrige venner! Vi glæder os til at se jer hos os og beder om et af Gud velsignet stævne.

Fra elevkredsen

ADRESSEFORANDRINGER

1949: Ruth Markussen, f. Schmidt, Fredericiagade 30², Vejle.

1951—52: Sara Storm, Amts- og bysygehuset, Odense.

1951—52: Ingrid Pedersen, Frederiksberg hospital, Kbhvn. F.

— Ella Riisager Nielsen, Køb. kom. fødeklinik, Martinsvej, København V.

— Dagny Bystrup, Sct. Hans Hosp., Roskilde.

1952: Lis Fabricius Pedersen, Rudolf Bergs hospital, Tietgensgade, København V.

— Tove Zinkernagel, Oringe Sindssygehosp., Vordingborg.

— Fru Ida Ulstrup, Høstvej 4, Charlottenlund.

1954: Else Olsen, Saxogade 74 st., Kbhvn. V.

Klip ud!

TIL FAREVEJLE HØJSKOLE

Undertegnede indmelder sig hermed til elev- og sommermødet

1956. Jeg ankommer til skolen .....dag kl. .... og rejser

.....dag kl. ....

Ønskes natlogi? .....
navn

Må være skolen i hænde .....
 senest onsdag d. 27. juni. adresse

For tidligere elever: årgang .....

1954—55: Ester Pedersen, c/o bagerm. Mørch, Lyngbyvej 305, Hellerup.

1954—55: Anna Christiansen, Skovtofte, Kgs. Lyngby.

Mary Jespersen, Ilskov.

Andreas Nielsen, Frederikshaab, Randbøl.

Lærerinde Anna Hansen, Endelave, Horsens.

1915—16: Martha Hansen, Tølløsev. 29, Tølløse.

1920: Sigrid Olsen, Kirkev., Hørve.

1921: Augusta Pedersen, Lønå, Thyregod.

1949: Agnes Hansen, Brogårdsv. 36, Gentofte.

1949—50: Ellen Nielsen, højskolen, Fårevejle.

1950: Ellen Nielsen, Peens Mark 35, Ø. Sundby, Ålborg.

1951—52: Suppl. sygepl. Gerda Gilberg, „Filadelfia“, Dianalund.

— Suppl. sygepl. Ida Jakobsen, smst.

— Fru Alice Horsted Jørgensen, Gelsted pr. Herlufmagle.

(Fortsættes.)

NYT MEDLEM AF ELEV- OG VENNEKREDSSEN:

Frk. Agnes Blomgren, Brønshøjvej 41, Kbhvn. Brh.

BRYLLUPPER

Frk. Annelise Kjær (sommeren 1939) er i Mariendalskirken, København, blevet viet d. 4. febr. til løjtnant Jørgen Frost.

D. 11. febr. er i Odense frk. Karen Christiansen (også sommeren 1939) blevet viet til ingeniør Svend Risgaard Mortensen.

D. 28. marts viedes i Sandby kirke sygepl., frk. Alice Horsted Kristensen, Sandby pr. Vrangstrup (vinteren 1951—52) til gdr. Hans Kurt Jørgensen, Gelsted pr. Herlufmagle.

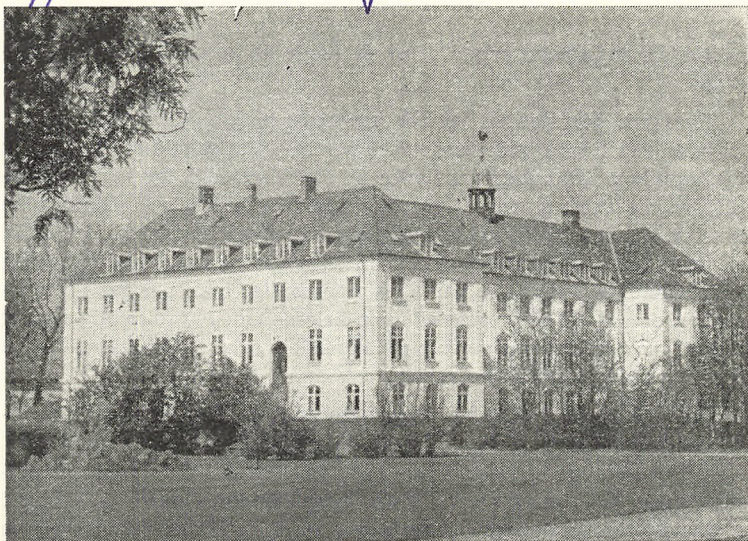
Vi ønsker alle tre brudepar hjerteligt til lykke.

Klip ud!

Til

Fårevejle Højskole

Fårevejle

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

46. årg.

Juli 1956

Nr. 7

Elev- og sommermødet 1956

Så fik vi holdt elev- og sommermøde endnu en gang — den femte i denne epoke af skolens historie. Vi var måske knap så mange, som vi plejer — 5—600. Muligvis skyldes det 50-års jubilæet til næste år; mange har måske udsat rejsen til deres gamle skole til denne fest. Men mødet fik dog også denne gang et forløb, som gør, at vi tænker tilbage på det med taknemmelighed.

SPØRGETIME

Det var frk. Lilly Frederiksen, som forestod lørdag aften denne gang — og gjorde det godt. Platformen i foredragssalen var omdannet til en skolestue; for — som frk. Frederiksen sagde — „min form er ikke foredragets, men samtalens“. Tolv elever tog plads og blev indbudt til at spørge; og det kan nok være, at frk. Frederiksen blev „hørt“. Spørgsmål og svar faldt prompte. Skulle man misunde, er det vanskeligt at sige, hvem man skulle misunde mest — eleverne for at være frk. Frederiksens elever eller frk. Frederiksen for

hendes pædagogiske evner? Her er nogle af spørgsmålene og svarene:

Hvordan gik det til, at De havnede på en højskole?

— Da jeg havde undervist på en stor hospitalsskole et par år, fik jeg lejlighed til at kigge indenfor i højskolen, som jeg intet kendte til. Det var Testrup, og det var noget helt nyt for mig. Der gav man ikke en snæver, faglig undervisning, men en undervisning, der hjalp eleverne til „at gå på opdagerfærd i tilværelsens uendelige rige“. Og undervisningen var ikke farveløs, upersonlig, men præget af mennesker, der havde deres ståsted i den kristne tro. Jeg følte mig stærkt draget mod højskolens verden og har siden, d. v. s. i 17 år, været en lykkelig medarbejder i højskolen.

Hvordan er det gået til, at højskolen har fået en plads i sygeplejeuddannelsen?

— Det skyldes nogle kloge sygeplejersker, der kunne se, at højskolen ikke blot kan give vordende sygeplejersker et nødvendigt fond af kundskaber, men også noget mere, fordi højskolen og sygeplejen har det fælles, at mennesket er i centrum, og at der begge steder kæmpes en kamp for livet imod døden.

Hvad mener De med det sidste?

— Jo, ser De, højskolens virke hviler på den kristne trosbekendelse; vi tror, at Gud er — ikke blot jordens skaber — men også menneskets, d. v. s., at De og jeg og alle andre mennesker er skabt af Gud og hører hjemme hos Gud; hvert eneste menneske har sin ukrænkelige værdi; men ødelæggende kræfter i os og om os vil ikke anerkende mennesket som Guds skabning, men handler sådan med livets dyre gave, at det bliver dødens bytte. Disse ødelæggende kræfter erklærer vi krig.

Når De siger: kræfter, der ødelægger livet, tænker De så også på problemet svangerskabsafbrydelse?

— Ja, også det. Det, at så mange små børn bliver dræbt der, hvor de skulle være allerbedst beskyttet: hos deres egen mor, det må være et af de tydeligste beviser på, hvilken magt dødens fyrste har fået også i et kristent land.

— Hvorfor er antallet af svangerskabsafbrydelser steget så voldsomt?

— Jeg tror, at det hænger sammen med mange forskellige forhold. For det første regnes menneskeliv ikke for så meget i det hele taget; det viser krige og koncentrationslejre jo; men heller ikke i såkaldte fredelige tider regnes et menneske for stort mere end en ufuldkommen maskindel, der let kan erstattes med andre. Alt dette er medvirkende til, at menneskeliv ikke er i høj kurs, men jeg tror nok, at den egentlige grund til de mange aborter ligger os betydelig nærmere. Mon det ikke gælder de fleste af os, at vi gerne vil have det godt; vi vil gerne have, at vi selv og de mennesker, vi holder af,

får en god stilling og „kommer til at sidde godt i det“, som vi siger. Og mon vi ikke med en god stilling mener en stilling, der giver os mulighed for at få del i det, vi kalder livets goder. Jeg tror, at vi — måske ubevidst — er med til at skabe en kræve- og nydementaltitet, hvis følger kan blive farlige; i al fald er jeg sikker på, at denne mentalitet baner vejen for de mange aborter, for børn kræver både tid og penge, og det vil sige, at de er til besvær for mennesker, der hellere vil nyde end yde, og den fristelse — den tilbøjelighed — har vi alle, men kæler vi for den, bliver den sygdommen til døden — også for den, der måske på det strengeste fordømmer fosterdrab.

Synes De, at ungdommen af i dag er ringere, end da De var ung?

— Nej, afgjort ikke; den ungdom, vi ser her, hører vel nok til den bedste halvdel af Danmarks ungdom, d. v. s. den, der har det bedst, og dermed mener jeg den del af ungdommen, der har fået evner til og mulighed for at sætte sig et mål og nå det. Men den anden halvdel er ikke en ringere slags mennesker, men de er vildledte mennesker — ingen har lært dem, „hvad der er værd at elske“. Men vi skal huske, at den, hvem meget er givet, af ham skal der kræves meget, også når det gælder hjælpen til de kammerater, der fik ringere kår end vi.

Der er nogle, der siger, at en sygeplejehøjskole ikke er en rigtig højskole; passer det?

— Ja, hvad er en rigtig højskole? Mon det ikke er en højskole, der er præget af et levende fællesskab, altså et sted, hvor mennesker kommer hinanden ved, og hvor der gives en undervisning, der angår hele mennesket, og hvor det kristne livssyn er det bærende. Vi håber, vores kan kaldes en rigtig højskole.

Skal en sygeplejehøjskole være knyttet til en bestemt kirke­lig retning?

— Nej, det skal den ikke, men den vil blive præget af, hvordan de mennesker, der leder skolen, selv har modtaget budskabet fra Gud, om at vi og alle mennesker er Hans børn. Budskabet er det samme, men vi modtager det ikke på samme måde; hovedsagen er, at vi modtager det og er af sandhed, også når vi giver det videre. Formen kan godt være eller må være forskellig, men indholdet er det samme.

Hvordan kommer man af med sine mindreværds­komplekser?

— Det er jo ikke sikkert, at man skal af med dem alle. Hvis man slet ingen har, er man vist et meget indbildsk menneske, for selvfølgelig må vi da i mange situationer føle os mindre værd end andre; vi er jo udrustede forskelligt. De ægte mindreværdsfølelser skal vi beholde — de giver os agtelse og respekt for andres indsats og evner. Men det er nok de falske, der generer os mest, og jeg er bange for, at de fleste af dem ville skifte navn, hvis de kom rigtig frem i lyset.

Så ville de nemlig hedde: menneskefrygt, fordragelighed, selvoptagethed og meget andet grimt; dem skal vi altså prøve at udrydde. Iøvrigt skal vi vel gøre os klart, hvad der virkelig er noget værd hos et menneske, om det er visse færdigheder og evner i hånd eller hoved, eller om det ikke snarere er overbærenhed, godhed, tjener-sind, glæde og taknemmelighed, der betyder mest, hvor mennesker skal leve i fællesskab med hinanden. Det er det, vi skal gøre os klart og så iøvrigt udvikle de muligheder, som er nedlagt i hver enkelt af os og huske, at vi ikke skal blive kopier af hinanden, men selvstændige, frigjorte mennesker — dertil er vi skabt.

Efter kaffebordet, dækket i dagligstuen, „Sorø“ og „Herlufsholm“, dukkede nogle gårdsangere med meget musikalske navne og lidt fremmedartet accent op og gav os ønskekoncert. Folketingsmand **Marius Buhl** sluttede aftenen med at minde os om ordene i salme 103 om Gud, der „kender vor skabning og kommer i hu, at vi er støv“.

VORT JORDISKE KALD

Søndagen oprandt med dejligt solskinsvejr. Efter flagsætning, morgenmad og morgenandagt ved frk. **Johanne Mikkelsen** deltog de fleste i gudstjenesten i Fårevejle kirke. Eftermiddagen tilbragtes i haven. Først. bød velkommen til de gamle elever, som var kommet, til skolens venner, som trofast slår kreds om os også ved sommermødet, og til talerne, hvorefter folketingsmand, realskolebestyrer **Marius Buhl**, **Tørring**, fik ordet.

Marius Buhl

Taleren nævnte til at begynde med Paulus' ord i brevet til kolosserne: „Hvad I end foretager jer, så gør det af hjertet som for Herren og ikke for mennesker!“ og mindede til indledning om manden, der ved rejsningen af en kirke udførte et arbejde øverst på tårnet så omhyggeligt, at det indbragte ham arbejdskammeraternes spot: „Publikum ser det jo ikke“, hvortil han svarede: „Gud er mit publikum!“ Herudfra talte folketingsmanden levende og bilagt med mange eksempler og oplevelser om vort jordiske kald. I bibelen bruges ordet kald i tre betydninger: Guds kald til frelse, kaldet til en speciel tjeneste for Gud og mennesker og det almindelig jordiske kald, som enhver af os fik. Skal vort almindelige, daglige arbejde som landmænd, husmødre eller håndværkere være et kald, må det indeholde tre elementer: Der må være en virkelig lyst tilstede — man ser på det under synsvinklen: hvordan kan man tjene andre mennesker dermed? — og hvordan kan man gennem varetagelsen af det være til åndelig tjeneste og velsignelse for andre? Gud har også noget med „lysten“ til et arbejde at gøre; den er ham ikke uved-

kommende; har Gud ikke også lagt den ind i vort sind? Al den megen ofte mødte utilfredshed med hensyn til sit arbejde er tragisk: sønnen skal for alt i verden ikke tage faderens gerning op — „andre“ har det meget bedre! Det er rigtigt: der er en stor verden omkring — men det er i den lille verden, hvor vi har vort daglige virke, at Gud først og fremmest sætter os på prøve, og vi har vore pligter. Vi skal respektere hinandens arbejde og være med til at kaste glans over dets hverdag. Under kaldets synsvinkel er intet arbejde „ringe“. Taget op som kald er der perspektiv over selv det „ringeste“ arbejde; det får horisont. Som kald betroet os af Gud spændes der over vort almindelige menneskelige, timelige arbejde en kirkebue af formål og mening. Kaldets perspektiv er tjenesten for andre mennesker — at være noget for andre, at være til timelig hjælp, lige ud af sinde at hjælpe dem, uden bagtanker af „åndelig“ art at tjene mennesker. Det er en misforståelse, at „åndeligt“ arbejde er „finere“ en legemligt, timeligt arbejde. Den, der kun arbejder for sig selv, arbejder negativt; først når andre kommer ind i billedet, arbejdes der positivt. Og endelig er kaldets perspektiv: gennem den måde, hvorpå jeg varetager min jordiske gerning, at være til åndelig hjælp for min næste, nemlig den åndelige hjælp, der ikke alene består i at bruge arbejdets muligheder til at tale med min næste og bringe ham vidnesbyrdet om Jesus Kristus, men i at „være kristen for sin næste“, d. v. s. ved måden, hvorpå man forholder sig til sit arbejde, udtrykker tilliden til Gud som sin fader og til hans følelsers rigtighed.

Efter talen hilstes der på tilstedeværende „jubilæumselever“ (3 fejrede deres 45-års højskolejubilæum og 7 deres 35-års), og først oplæste en række hilsener fra tidl. elever og medarbejdere, som var forhindret i at komme, men hvis tanker var hos os: forstanderne C. M. Julin og Josef Blomgren, højskolelærer Axel Nielsen, Grethe Petersen (1954-55), Linda Bengtzen (1955), Karen Marie Larsen (1955), Helga Nøhr (1955-56), Inge Møller (1921), Ruth Tomsen (husjomfru 1953-56), Gerda Müller (1955), Dora Fogdal (1955), Henny Hansen (1955), Karen M. Juhl (1955-56), Anna Legarth (sm.), Helene Jørgensen (sm.), Bodil Johansen (sm.), Anne Marie Nissen (1954-55), M. Stoltenberg, „Granly“, Jerslev (1912), Birgit Jensen (1955), Edith Jepsen (1953-54), Birthe Christiansen (1954), Stinne Kølbæk (1954-55), Ingrid Nikolajsen (sm.), Ruth Henriksen (1955-56), Inger M. Lodahl (sm.), Gerda Slot (sm.), Eva Aaen (sm.), Kirsten Moesgaard (1955), Birgit Tvistgaard (sm.), Ruth Grevsen (1952), Elna Overgaard (1953-54), Vera Knudsen (1953), Lis Milert (1955), Ketty Vingborg (1954), Inger Bay (1941) og Ellen Stoltenberg (1938).

Så fulgte gymnastikopvisningen, dygtigt, fyndigt og myndigt ledet af frk. Inga Thuesen, som på den korte tid havde nået et smukt resultat med det store hold.

De sagde ja og tak

„DET STORE GÆSTEBUD“

Om aftenen sprængtes rammerne. To gange fyldtes foredragssalen til „Det store gæstebud“ — en dramatisering af Jesu lignelser om den store nadver og kongesønnens bryllup, et tysk „lægmandsspil“, oversat af fru Käthe Magelund og bearbejdet noget af forst. Forst. introducerede det med nogle oplysninger om den kirkelige dramatik, dens plads i fortiden og muligheder og måske nødvendighed i nutiden. Eleverne, som havde lagt et stort arbejde i det, skilte sig smukt fra deres vanskelige opgave. Mens første hold fyldte foredragssalen, holdt skolens tidl. forstander, lærer Jørgen Jensen, Dianalund, foredrag for et tæt pakket „Sorø“ om „Mennesket og maskinen“ og sluttede dagen med andagt ud fra salme 36's gode ord om „Herrens miskundhed, der rækker til himlene, og hans trofasthed, der når til skyerne“.

Selvom aftenen på grund af det store besøg knap kom til at forme sig helt som tænkt (kaffedrikningen blev lidt i spredt fægtning, elevkoret kom ikke til at aflevere sit arbejde, „ordet frit“ bortfaldt o. s. v.), vil vi tro, at den blev til nytte.

Den lille flok, som blev tilbage til mandag formiddag, fik som elevmødets slutning et godt og interessant foredrag af forstanderinde, frk. A n n e t t e P a d e om Amalie Sieveking, en af sygeplejens pionerskikkelser, en kristen personlighed.

K. Rob. H.

Elevforeningens generalforsamling

afholdtes i forbindelse med elevmødet. Kl. 17 samledes man i haven; efter en sang bød formanden, miss. Aage H. Lund, velkommen, og forstander, pastor Hansen valgtes til dirigent. Dirigenten konstaterede generalforsamlingens lovlige og rettidige indvarsling og op-læste dagsordenen.

Formanden aflagde beretning for det forløbne år. Tilgang og af-gang af medlemmer til elevforeningen opvejer hinanden, så med-lemstallet ikke forandrer sig synderligt fra år til år. Desværre måtte der også i år udsendes mange opkrævninger i marts måned; ca. 475 opkrævninger sendtes ud, 200 betalte, af de 275 slettedes 125, og de resterende 150 får endnu et års frist. Under dette punkt blev der foreslået, at man næste år prøvede at sende et brev med personlig henvendelse til dem, der ikke har betalt kontingent inden 1. marts, i stedet for opkrævninger.

Derefter aflagde kassereren beretning om regnskabet; også her balancerer indtægt og udgift med 5006,13 kr. og en kassebeholdning på 2276,38 kr. Forsamlingen godkendte beretning og regnskab.

Formanden takkede for det udmærkede blad, som man påskøn-ner, og takkede kassereren for arbejdet med regnskabet.

Derefter kom man til bestyrelsesvalget. Følgende var på valg: Helge Truelsen, Kibæk, frk. Gerda Bruun Christensen, Århus, og sygepl. fru Annelise Rasmussen, Ås pr. Fakse. Højskolelærer Axel Nielsen, Haslev, er æresmedlem af bestyrelsen og kan derfor ikke vælges.

Nyvalgte blev: Søren Bentsen, Lammefjorden, Hørve, Gunnar Niel-sen, Ugerløse, og frk. Hedvig Adolfsen, Kalundborg. Desuden vedtog man, at fru Annelise Rasmussen skulle afløse sygepl. Tove Dahl, der i løbet af sommeren udvandrer til U.S.A.

Revisorerne, konsulent Damgaard og fhv. boghandler Spliid, gen-valgtes.

Dirigenten takkede for forsamlingens interesse, og generalforsam-lingen var endt.

J. Mikkelsen.

Fra skolen

Selvom elevmødet selvfølgelig må optage den meste plads i dette nr., må der bruges nogle linjer til i almindelighed at fortælle her-hjemmefra.

— Vi har — foruden det daglige arbejde, som jo altid er det vig-tigste og den nødvendige baggrund — haft en del kærkomne besøg. 27. maj kom en stor bus-fuld „Bethesda'ere“ fra København og holdt søndag sammen med os, anført af forstander J o s e f B l o m g r e n og hans søn, kommunelærer J o h s. B l o m g r e n, Lyngby. D. 29.—

30. maj havde vi 36 svenske højskoleelever fra Jämtland som gæster under ledelse af rektor, pastor L a g e E k l ö v, Hållands folkhögskola. Rektor Eklöv gav os en time, hvor han fortalte og viste billeder fra sin egn. En pragtfuld, udskåret elg, som blev efterladt som tak, vil i fremtiden minde os om dette kære besøg. Hele personalet fra KFUM og KFUK's landskontor i København med generalsekretær, pastor O r l a M ø l l e r i spidsen lagde på sin sommerudflugt vejen omkring ad os; det samme har KFUM og K i I kast og en menighedsudflugt fra Sdr. Jernløse gjort. Kontorchef J o h s. R a s m u s s e n kvitterede for landskontorets vedkommende med et foredrag for eleverne. Også fra Finland fik vi meget kært besøg, nemlig rektoren for den evangeliske folkehøjskole på Hangö, pastor R u n a r F i n s k a s. Besøget var en frugt af forst.s rejse til Finland i efteråret. Rektor Finskas gav os tre foredrag: Træk af Finlands moderne historie, vækkelser i finsk kirkeliv og en tolkning af Jean Sibelius' „Finlandia“. Vi var overordentlig glade for dette besøg. Og endelig gav Kirkens korshær gennem sine medarbejdere, søster E r n a F a u r h o l t, Utterslev, og overbetjent S m e d e g a a r d, Kalundborg, os en god aften d. 13. juni. Takket være de handlendes gavmildhed, frk. Frederiksens hittepåsomhed, elevernes anstrengelser, mødedeltagernes appetit (det drejede sig om smørrebrød) og varme hjerter (det drejede sig om et så nyttigt arbejde som korshærens!) gav aftenen et godt økonomisk resultat til gavn for arbejdet i København.

Skolen har også været på besøg — grundlovsdag var den gæst i Vallekilde præstegårdshave, hvor KFUK's landsformand, sognepræst F. Lykkegård-Nielsen, Tjustrup, talte, og skt. hansaften hos gdr. Ole Nielsen, Vejlegård, Hørve, hvor kontorchef Johs. Rasmussen talte.

Fra 14.—23. juli puster vi lidt og vender forhåbentlig tilbage til arbejdet med friske kræfter.

K. Rob. H.

NY MEDARBEJDER

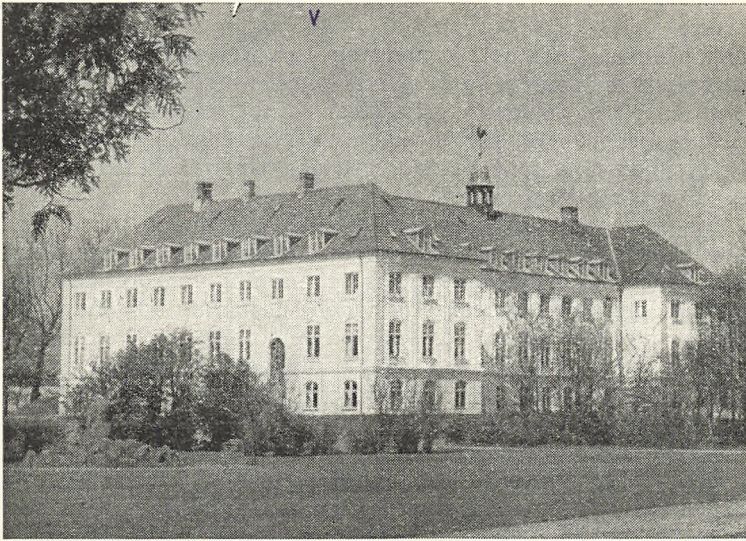
Her bringer vi så billedet af skolens nye medarbejder, undervisningsassistent, frøken Karen Buhl.

NÆSTE OFFENTLIGE MØDE

bliver onsdag d. 8. aug. Vi genopfører „Det store gæstebud“, og elevkoret synger. Alle er velkomne.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri.

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

46. årg.

August 1956

Nr. 8

Hvem har skabt dette? og hvilken mening havde han?

„Anatomi og fysiologi“ af instruktionssygeplejerske, frk. Lilly Frederiksen, Fårevejle Højskole. Udg. af Dansk Sygeplejeråd. Nyt Nordisk Forlag - Arnold Busck. 332 sider. Kr. 19.50, indb. kr. 22.00.

Af K. Robert Hansen

Når denne »anmeldelse« fremkommer, er frk. Frederiksens bog forlængst i brug rundt om på sygeplejehøjskolerne og på sygehusene, og den har fået en god kritik fra sagkundskabens side, både skriftligt og mundtligt. Dette er i øvrigt ikke en forsinket anmeldelse. Af gode grunde — jeg har ikke begreb skabt om anatomi og fysiologi; kun nogle »interne« bemærkninger for bladets læsere, skolens venner og gamle elever, som følger vort arbejde i tanke og bøn.

Fødsel er smertefuld — også en bogs, når det drejer sig om en rigtig bog og ikke bare noget skriveri. Der er selve arbej-

det, både håndens og hjernens, og ansvaret ved opgaven, der er stillet forfatteren, og så denne tumlen med ordene og sætningerne: kan de forstås af andre? — nej, en bog bliver ikke til uden smerte. Vi, som levede det på nært hold, at »Anatomi og fysiologi« kom til verden, ved det. Om ikke blod, så dog sved og tårer kostede den.

Opgaven var vanskelig. Det drejede sig om 1. del af den nye »Lærebog for sygeplejeelever«, planlagt i overensstemmelse med indenrigsministeriets betænkning vedrørende sygeplejeuddannelsen. Stor faglig viden, bestandig følgen med i alt det nye, som »sker« i disse år på anatomiens og fysiologiens område, evne til at forme stoffet pædagogisk og erfaring i undervisningens kunst var forudsætningerne — vi her på Fårevjle Højskole undrer os ikke over, at det ansvarlige udvalg slog ned på Lilly Frederiksen og betroede hende opgaven.

Hvad resultatet er blevet fagligt, overlader jeg som sagt — af gode grunde — til andre at bedømme. Jeg vil blot bemærke, at jeg — om tiden slog til — havde den allerstørste lyst til at følge frk. Frederiksens gennemgang af anatomien og fysiologien efter sin egen bog; jeg ville ikke alene med største glæde følge undervisningen, men også med største spænding læse lektioner; ingen roman ville være mig mere spændende — så meget har jeg »kigget« i den.

Det, jeg mener at kunne bedømme og allermest har »kigget« efter, er dog noget andet. Det er, i hvor høj grad frk. Frederiksen har formået at holde »baggrunden« (jvf. »Sølvsnoren« nr. 6, side 36) udenfor. Lilly Frederiksen er højskolelærerinde med liv og sjæl til både tunge- og fingerspidser med alt, hvad det rummer, og hvad det er, har bladets læsere i hvert fald en anelse om. En forfærdelig opgave må det have været at skulle lægge bånd på »sig selv« og bare være »objektiv« og refererende (som om det var muligt, når det drejer sig om en beskrivelse af mennesket, af Guds underfuldeste skaberværk!).

Heldigvis har frk. Frederiksen heller ikke formået det. Allerede i indledningen må det frem: Det drejer sig om andet og mere end bare muskler og knogler. Hør engang: »Det er vigtigt at forstå, at om man end kunne gøre rede for menneskets bygning og funktion i alle detaljer, så havde man dog intet væsentligt sagt om *mennesket* som helhed. Der vil i en sådan fremstilling være mange lighedspunkter med den detaljerede oversigt, man kan give f. eks. af en storbys bygninger, gader, trafik, fabrikker, produktion m. m.; alt dette kan jo optegnes på kort, skemaer, kurver og lignende, uden at de mennesker nævnes, som bor og arbejder der. Sådan er det med menneskets anatomi og fysiologi, hvor dette mesterværks bygning og funktion beskrives; men det *menneske*, det *jeg*, der lever og virker gennem det, er ikke taget med i beskrivelsen, men er

ikke mindre væsentligt«. Eller forfatterinden taler om »Det *kunstværk*, menne-skeorganismen er, et kunstværk, som gang på gang fylder een med *undren*«.

Den, der kender Lilly Frederiksen, ved også, hvad der ligger i en sidebemærkning som den, vi finder på side 221 i ordene om tanken, der »må nøjes med at være *tjener*«, eller på side 252 i afsnittet om kirtlerne med intern sekretion, hvis »funktioner er så fint af-

Lilly Frederiksen.

passede og deres indbyrdes samarbejde så intimt, at man — selv ved et ret overfladisk studium af disse forhold — *betages* af den fuldkommenhed, som kendetegner denne regulation af organismens uendelige mange funktioner«. Eller hvad rummer ikke disse linjer i afsnittet om kønsorganerne (side 294): »Her er altså i særlig grad tale om forvaltning af »*betroet ejendom*«; og det er vigtigt at gøre sig klart, at skal kønsorganernes funktion hæves over det rent biologiske, som også findes hos dyrene, så må disse funktioner — og specielt disse — være behersket af et »*jeg*«, der kan tage *ansvar*, og som med sin *personlighed* (med alt, hvad dette ord rummer), kan præge, ja egentlig »besjæle« dette område af menneskelivet«.

Også i afslutningsafsnittet bryder det igennem — forfatterinden *må*, inden punktummet sættes, pege på *Ham*, fra hvem det hele kom. Det er hende ikke nok at sige kunstværk og give udtryk for betagelse og undren og mane til ansvar. Bag det hele står Skaberen; og Skaberen har en mening med sit skaberværk, mennesket. Ordene lyder sådan »... ringen er sluttet og lærebogens opgave for så vidt løst. Men for den, der skal pleje og passe *hele mennesket*, er følgende betragtning måske dog ikke overflødig: Hvis det kunne tænkes, at man en dag, f. eks. i en udgravning fra oldtiden, fandt et instrument, der var bygget på en meget indviklet måde, og hvor hver enkelt del tjente et formål, der passede ind i helheden, så ville dette naturligvis vække en vis opsigt, og de sagkyndige ville studere detaljerne med stor interesse. Men mon ikke en og anden også ville spørge: Hvem har mon bygget det instrument, og hvad mon meningen er med det? — Billedet kan overføres på den organisme, som er beskrevet i denne bog; også her er detaljerne meget interessante og den præcision, hvormed de fungerer, imponerende. Og kan man næsten lade være at spørge: *Hvem har skabt dette kunstværk? Og hvilken mening har skaberen haft med det?*«

Tak, frk. Frederiksen, fordi *De* ikke kunne lade være!

Det varmer langt ind i hjertet at møde dette i en lærebog.

Vel er det et spørgsmål; anderledes kan det ikke være i en

lærebog i anatomi og fysiologi — men det er der, og det er godt. Der er *bekendelse* deri, og bekendelse, som sætter i gang. Vi trænger til bekendere på katedrene. Det er jo et spørgsmål, om en lærebog i noget, der angår mennesket, overhovedet er *sand* uden en sådan bekendelse — den vil jo mangle fortegnet!

Det er *højskolens tone* — så er det altså i *Guds* verden, vi færdes i også i anatomitimerne.

Timerne hænger sammen på en højskole. Anatomitimen ender med *spørgsmålet*: Hvem har skabt alt dette? og hvad mening havde Skaberens med det? Der er andre timer, hvor *svaret* lyder til os fra Gud i hans eget ord: »Gud bestemte os til at få del i frelsen ved vor Herre Jesus Kristus, som døde for os« (1. Thess. 5,9). Der er timer, hvor vi tages med til kirkedøren — der er andre, hvor vi prøver på at tage hinanden i hånden og hjælpe hinanden ind. Vi kan ikke nøjes med spørgsmål og skal heller ikke — al den stund Gud har givet os svar. Men uden spørgsmål heller ikke noget svar. Er vi dygtigere til at svare end til at rejse spørgsmålene? Evangeliet har vel kun svar til den, der spørger.

Dette skulle være en højskoles tak til en god og dygtig lærer for en god bog.

Mindeord

Fru Ellen Gøtzsche.

For kort tid siden modtog vi budskabet om fru *Ellen Gøtzsches* død. Da fru Gøtzsche var forstanderfrue på Fårevejle Højskole i tiden fra november 1910 til april 1912, finder vi det ganske naturligt, at der i »Sølvsnoren« fremkommer et lille mindeord om hende.

Fru Gøtzsche var en sjælden fin og velbegavet kvinde, der trofast stod ved sin

mands side og var ham en værdifuld støtte i hans virke både som hedningemissionær, højskoleforstander og præst.

Fru Gøtzsche var i besiddelse af en digterisk åre; hun har digtet adskillige lødige sange, der ofte synges ved Ydre Mis-

sions møder og ved børnegudstjenester, og hun har skrevet bøger og artikler, gennem hvilke hun har været med til at varme hjerterne op for hedningemissionen, så hun har været til rig velsignelse for mange.

Vi føler os forvissede om, at hun også satte spor i den korte tid, hun var forstanderinde på Fårevejle Højskole, så adskillige mindes hende med tak til Gud.

C. M. Julin.

Stiftsprovst Ad. Flensmark.

Ved stiftsprovst Flensmarks død vælder minderne frem fra de gode samværsdage i og omkring genforeningsårene, da Flensmark som student boede på »Flintholm« sammen med daværende lærer Josef Blomgren og underviste på Fårevejle Højskole. Der blev i de år knyttet bånd mellem den livsglade studerende, højskolens lærerstab og adskillige elever — bånd, som aldrig bristede.

Flensmark gik med glødende ildhu ind for den sønderjyske sag. Eleverne vinteren 1918—19 vil mindes med begejstring hans foredrag og bog herom.

Det var så lige til, at han fik sin præstegerning i det genvundne land, først i Bevtoft-Tirslund og dernæst i Haderslev. Om hans gerning dér skal der ikke skrives her; men jeg vil gerne anføre, hvad Flensmark skriver i Fårevejle Højskoles jubilæumsskrift fra 1932: »Og så hjertelig tak for mindet om skønne dage og rige timer, som også jeg ejer fra det uforglemmelige »hvide slot«.«

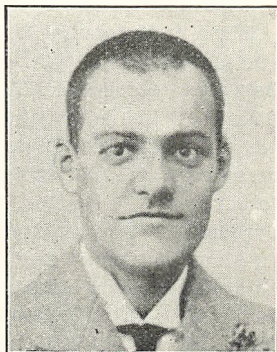
Jeg har adskillige beviser for, at hans tanker midt i hans travle virke ofte gik tilbage til ungdomsårene i Fårevejle.

Nu har Herren kaldt sin tjener hjem. Et virksomt liv er afsluttet. En af de sidste dage, han levede, fik jeg lov til at se ind til ham et øjeblik på sygehuset i Århus; det var øjensynligt, at hans livskraft var ved at svinde hen; hans ord: »jeg er så træt, så træt« lyder endnu i mine ører.

Godt er det, at der er en sabbatshvile tilbage for Guds folk!

Vi sender kærlige tanker til hans efterladte hustru og børn og beder Gud styrke dem i savnets og sorgens dage. Og vi ærer vor afdøde vens minde.

Asta Lisby, der var elev sommeren 1919, blev fredag den 20. juli begravet under meget stor deltagelse på Rom kirkegård ved Lemvig. Asta, der har levet de mange år som ungpige, blev for et par år siden gift med sognefoged Højvang, Rom,

Flensmark som student

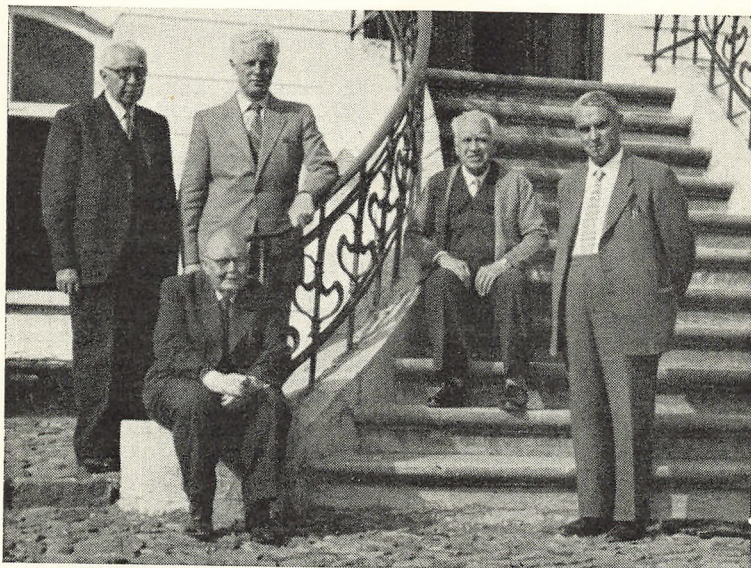
og var meget lykkelig ved at danne et hjem. En blodprop gjorde imidlertid brat ende på hendes liv. Hun var en af de fårevejleelever, der med trofasthed blev ved at omslutte sin højskole med levende interesse og kærlighed. C. M. J.

Fra skolen

Efter endt sommerferie har arbejdet herhjemme på skolen igen gået sin støtte gang. Af og til er det blevet krydret ved besøg udefra. Sekretær under K.F.U.K.s verdensforbund i Genève, frk. Benedikte Wilhelm, besøgte os søndag d. 29. juli og fortalte os om sit arbejde på Ceylon. I bestyrelsesmødet d. 6. august fik eleverne også del, idet skolens formand, pastor Bartholdy, holdt foredrag om — skatter. Det var en historisk redegørelse for skattebyrden i romerriget med såvel udgangs- som endepunkt i Luk. 2. („ Men det skete i de dage, at en befaling udgik fra kejser Augustus, at alverden skulle skrives i mandtal“) og det hele sat i det åndelige og aktuelle relief, som kendetegner det rigtige højskoleforedrag. I en pause af bestyrelsesmødet blev hosstående billede taget; det viser fra venstre fabrikant Vald. Olsen, Tølløse, provst Agger, Halsted, pastor Bartholdy, Kolding, landssekretær C. M. Julin, Roskilde, og forstander Edv. Jensen, Børkop. Fra Norge og Finland har vi også haft kært besøg, sognepræst Martin Tvetter og frue, Levanger, og rektor (provst og major!) Antti Leinonen, Ottawa folkehøjskole. Fru Tvetter gav os en rig time, hvor hun levende og inspirerende fortalte om en lille, stor kvinde, Anna Jensen, som viede sit liv til et arbejde ud fra Vaderlands-kirken i Oslos slum — et arbejde, som fru Tvetter i sine studenter- og lektor-år i Oslo gav sin fritid (hvad hun dog ikke fortalte!). Pastor Tvetter, som igennem adskillige år var præst i Finmarken, viste os film fra livet blandt samerne og fortalte om den ejendommelige vækkelsesbevægelse iblandt dem, Læstadianismen.

Onsdag d. 8. august havde vi månedens offentlige møde. På opfordring gentog vi vort kirkespil fra elevmødet, „Det store Gæstebud“, også denne gang for propfuldt hus. I stedet for entré bad vi ved kaffebordene om en gave til indretningen af vort huskapel; det blev til 307,20 kr.

Og så har vi været på udflugt. I fire rutebiler kørte vi onsdag d. 15. aug. sydpå til kolonien Filadelfia, hvor vi overordentligt gæstfrit både blev beværtet med kaffe og fik forevist koloniens forskellige afdelinger. Derfra kørte vi over Vilh. Becks Ubby til Kalundborg, hvor vi i den ejendommelige og smukke kirke fik foredrag af pastor Regnar Christiansen og spiste vor aftensmad på missionshotellet. Dagen sluttede på Ubberup højskole, hvor vi fik en strålende modtagelse af både forstander Frandsen og frue, forstanderinde frk. Helga Jo-

Fårevejle Højskoles bestyrelse

sefsen, lærerinderne og eleverne. Vi fik skolen forevist, underholdning af eleverne, recitation af frk. Josefsen og dejligt kaffebord — et helt igennem vellykket besøg hos naboens.

K. Rob. H.

Sommerholdet 1956

1. Andersen, Anna, Dronning- lund.	21. Foged, Ellen, Thorsager.
2. - Inge, Herning.	22. Frandsen, Lis, København.
3. - Maja, Ålestrup.	23. Gaalaas-Hansen, Ebba, Åkirkeby.
4. Andersson, Hanne, Knudsker.	24. Gramstrup, Anna Metha, Hvidbjerg.
5. Bech, Bodil, Fjerritslev.	25. Halby-Nielsen, Birte, Holbæk.
6. Bøjskov, Kæthe, Åbenrå.	26. Hansen, Betty, Flemløse.
7. Birk, Betty, Hørve.	27. - Else, København.
8. Bundgaard, Birgit, Holbæk.	28. - Ruth, Ørting.
9. Christensen, Grethe, Nr. Sundby.	29. Henriksen, Edel, Ikast.
10. - Kirsten, Thorning.	30. Houborg, Ida, Nustrup.
11. - Lis, Søborg.	31. Høj, Meta, Kjeldbjerg.
12. - Liss Kitty, Gern.	32. Iversen, Agnete, Nordborg (Als).
13. - Ruth, Herning.	33. Jacobsen, Irma, Roskilde.
14. Christiansen, Grethe, Dyb- vad.	34. Jakobsen, Tove, Filskov.
15. Christiansen, Wiebke, Uge.	35. Jensen, Ane-Marie, Hvalso.
16. Damm, Birte, Toftlund.	36. Jensen, Asta, Kolding.
17. Degn, Inge, Viby J.	37. - Birte Sig, Fiskbæk.
18. Drejer, Ebba, Hinnerup.	38. - Birthe, Sønderborg.
19. Eriksen, Dorit, Hammerum.	39. - Stinne, Tøndborg.
20. Falkow, Jytte, Holbæk.	

40. Jespersen, Birthe Gøttrup, Hobro.	70. Overgaard, Gunhild, Nustrup.
41. Johansen, Henny, Odense.	71. Ovesen, Mary Elisabeth, U. S. A.
42. Joensen, Elinborg, Færøerne.	72. Pedersen, Edith, Kvissel.
43. Kidde, Kirsten, Fjlskov.	73. Pedersen, Grethe, Sørslev, Fyn.
44. Kjærbæk, Poula, Færøerne.	74. Pedersen, Magny, Ikast.
45. Larsen, Birgit, Næstved.	75. - Sonja, Aarhus.
46. - Inga Toft, Skelskør.	76. Pejstrup, Inger, Gandrup.
47. - Inge-Merete, Herlev.	77. Petersen, Esther, Blans.
48. Laursen, Grethe, Vindum.	78. - Mareta, Grindsted.
49. Lausten, Inger, Bredebro.	79. Rasmussen, Else, Kbhvn.
50. Lorentzen, Ingrid, Sdr. Høstrup.	80. Ravn, Esther, Nr. Højrup.
51. Maarup, Ruth, Ørsted.	81. Roth, Marianne, Toflund.
52. Mikkelsen, Annelise Børsting, Randers.	82. Schmidt, Birgit, Haderslev.
53. - Ingrid, Tjørring.	83. Skjellerup, Vera, Mammen.
54. - Ruth, Middelfart.	84. Staunstrup, Sigrid, Rom.
55. Mølbæk, Signe, Klim.	85. Stendys, Inge, Hjørring.
56. Møldrup, Else, Vejle.	86. Svendsen, Agneta, Højslev.
57. Møller, Elisabeth, Strandelhjørn.	87. Søndergaard, Ingrid, Esbjerg.
58. Nielsen, Anni, Brovst.	88. Sørensen, Bente Møller, Mørke.
59. - Bodil Nygaard, Ikast.	89. - Elly, Brædstrup.
60. - Erna, Thisted.	90. - Helga Holgård, Græsted.
61. - Kirsten, Kirke-Flinterup.	91. - Lis, Reerslev.
62. - Lis, Næstved.	92. Thomsen, Ingrid, Hjallerup.
63. - Lisse, Randers.	93. - Karen, Langå.
64. - Margit, Tylstrup.	94. - Vesterby, Kirsten, Slagelse.
65. - Sørine, Tørring.	95. Vesterdahl, Ruth, Sandby.
66. - Sørine K., Skast.	96. Viuff, Hanne, Kolding.
67. Olsen, Bente, København.	97. Weinreich, Ellen, Viskinge.
68. Olsen, Inge, Kappel.	
69. Olsen, Karen, Guderup.	

Det giver: 50 norrøjyder, 14 sønderjyder, 5 fynboer, 16 sjællændere, 2 bornholmere, 1 lollik; 6 er fra København og omegn, 2 fra Færøerne og een fra U.S.A.

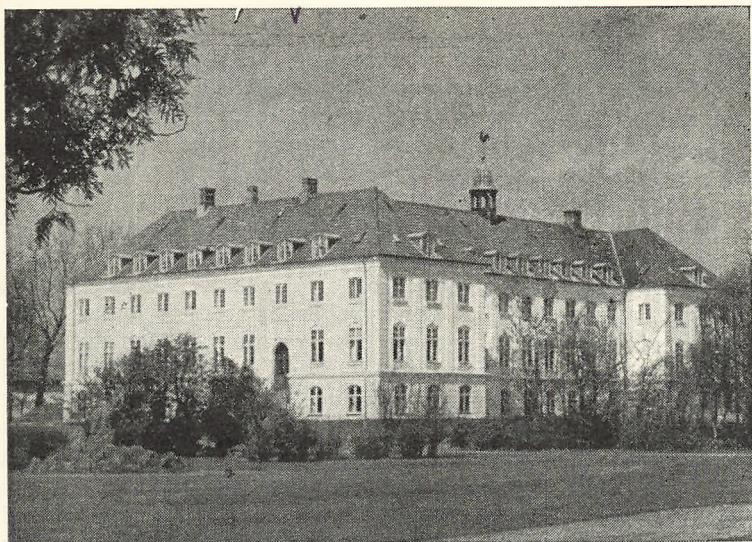
Følgende er anden generation på Fårevejle Højskole: Nr. 53, Ingrid Mikkelsens far, afd. gdr. Jens Poulsgaard Mikkelsen, var elev 1919—20, og hendes mor, Kristine, f. Jensen, i sommeren 1919. Nr. 57, Elisabeth Møllers mor, Maria, f. Nielsen (fra Sillerup), var elev 1914. Nr. 69, Karen Olsens mor, Anna, f. Henriksen (fra Guderup), var elev 1929. Nr. 92, Ingrid Thomsens far, Stefan Thomsen (fra Hou), var elev 1925—26, og hendes mor, Elly, f. Jørgensen (fra Vejle), var kokkepige på F. H. sommeren 1925. Og nr. 95, Ruth Vesterdahls far, Knud Vesterdahl, var elev 1932—33.

NÆSTE OFFENTLIGE MØDE

på skolen bliver onsdag d. 12. septbr. Det bliver afslutningsmødet for sommerholdet. Pastor Paul Hjort Lange fra Diakonissestiftelsen har lovet et tale.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

46. årg.

September 1956

Nr. 9

Med Gud i tanke

Af Elisabeth Møller

Lørdag aften er som bekendt elevernes egen; både underholdning og andagt er i deres hænder. Forleden fik vi disse gode ord at høre:

„Hav Gud i tanke på alle dine veje, så jævner han dine stier!“

(Ordspr. 3, 6.)

Vi synes, at der her på skolen er så mange ting, vi skal have i tankerne; ja, sommetider mener vi endog, der er så meget, at vi knap nok kan holde det hele ud fra hinanden; og vi véd, at det bliver ikke spor bedre, når vi om kort tid står på en sygehusafdeling og skal tænke til hver eneste lille ting, vi gør.

Nu står der i dette bibelord, at vi også skal have *Gud* i tanke, d. v. s. have vort sind vendt mod Gud; og det ikke bare to minutter, før vi falder i søvn om aftenen, men på alle vore veje, d. v. s. *altid*.

Jeg synes ikke, man kan læse disse ord uden at spørge sig selv: »Gud glider vel ikke tilbage for de mange ting, vi er travlt

beskæftiget med?« Derfor standsede jeg også en dag ved nogle ord, Paulus siger til Timoteus: »Den legemlige opøvelse er kun nyttig til *lidt*; men guds frygten er nyttig til *alt*, fordi den har betydning både for livet her og for det, som kommer«. Paulus har nok ikke med »legemlig opøvelse« tænkt på vort arbejde, vor uddannelse; men jeg kom til at tænke på, hvor ofte vi mennesker opfører os, som om vi altid skulle blive her på jorden — som om der ikke var andet end dette liv! Vi gør meget for at få det så godt som muligt og er bange for, at noget ondt skal ramme os her. I al vor stræben efter dygtiggørelse går det let sådan, at Gud kommer i anden række. Men det er jo helt galt. Vi glemmer, at livet her kun er en lille, kort tid i forhold til evigheden. Og dog er det sådan; og derfor gælder det om at få fat i noget, der har betydning både for livet her og for livet efter døden. Der bliver først mening i det hele, når vi *med Gud i tankerne* sætter noget ind på at blive dygtige mennesker. Vi må øve os i at lægge vort liv, vor dag og vor gerning i Guds hånd. Egentlig skulle det ikke falde os vanskeligt; for vi tør dog vist ikke tage livet i vor egen hånd?

Mange har erfaret, at *det kan gå an* at lægge alle ting i Guds stærke hænder. Jeg husker så tydelig engang derhjemme, da mor bad far, der var alvorlig syg, om råd i et vigtigt spørgsmål, og fars svar lød: »Det lægger vi i Guds hånd, lille mor«. Så blev der ikke snakket mere om den ting. Mor ville sikkert gerne dengang have haft et mere håndgribeligt svar; men hvor har vi mange gange siden været glade og taknemmelige, fordi far også lagde denne svære sag i Guds hånd; for Gud tog sig af det og ordnede det på en måde, der var meget bedre end nogen af os kunne have tænkt. Gud ser nu engang længere end vi små mennesker.

Jo, det kan gå an at lægge alt i Guds hånd. Så vil det også vise sig, at *Han jævner vore stier*, de stier, som tit kan være så puklede og ujævne, fordi vi fylder dem med vore egoistiske tanker og hensyn.

Hvor vil jeg ønske, at vi alle måtte lære at *have Gud i tanker hver dag* — også i den gerning, vi om kort tid går ind til!

Fra skolen

Af nyt siden sidst indtager vist forældredagen søndag d. 2. sept. den største plads i vore tanker. Ca. 50 forældre efterkom indbydelsen, hvad vi var taknemmelige for; en del havde gjort den lange tur fra Jyllands fjerneste kroge. Vi havde — synes vi da selv — en god dag sammen: festligt kaffebord i foredragssalen, forst. og frk. På de fortalte om skolen og dens arbejde, rundgang på besøg

hos lærerne, middag i spisesalen og opførelse af „Mirjams velsignelse“ som afslutning. Sognerådsformand, gdr. Lars Sørensen, Reerslev, og diakon Johs. E. Nielsen, „Flinterupgård“, tog ordet på forældrenes vegne.

Under mere tvangfri former til indre brug fejrede vi nogle dage senere „høstfest“ med „Skærmydsler“, pølser, konkurrence i høstbordpyntning m. m. m. Onsdag d. 12. sept. havde vi sommerskolens sidste offentlige møde med pastor P. Hjort Lange, Diaconissestiftelsen, som taler. Mandag d. 17. opførte vi i Kalundborg kirke „Det store gæstebud“.

Onsdag d. 26. skilles vore veje, og sommerskolen 1956 er forbi. Intil da slider vi drabeligt i det — faktisk! Helt tørt vil afskeden ikke forme sig — i hvert fald vil lærerstaben være ikke så lidt berørt ved tanken om, at vi skal af med både frk. Lilli Ingemann og frk. Inga Thuesen. Frk. Ingemann har tjent skolen tro og dygtigt i to år; hun har været en gave til skolen, eleverne og medarbejderne; vi forstår godt, at hun nu må af sted for at søge yderligere uddannelse (Århus universitet kalder) — men hvor vil vi dog savne hende i arbejdet og lærerkredsen! Og frk. Thuesen, frisk og glad og altid tjenstvillig — rigtig en gymnastiklærerinde! — eet år er jo ikke lang tid, men nok til, at hun faldt til hos os og ikke vil blive glemt. Også frk. Thuesen havde vi gerne beholdt meget længe; men også ad hende er der blevet kaldt både til mere uddannelse (Statens gymnastikinstitut) og mere betroet stilling. Tak, begge to!

I oktober måned rejser frk. Pade bl. a. til universitetskursus på Esbjerg Arbejderhøjskole, frk. Frederiksen til Sigtuna, frk. Mikkelsen til Rom, frk. Buhl til Tyskland og forst. til England (taler i dansk KFUK i London søndag d. 30. ds.). Forhåbentligt inspirerede og fulde af nye indtryk mødes vi igen til en ny tårn til november.

28.—30. ds. giver skolen husly til et landselevmøde, arrangeret af Dansk Sygeplejeråd; vi håber at se mange af vore egne.

K. Rob. H.

NÆSTE OFFENTLIGE MØDE

på skolen bliver onsdag d. 14. november kl. 20. Det bliver vinterkolens åbningsmøde. Vi får besøg af præsterne Harald P. Madsen og P. Verner Hansen, Domkirken, København.

Inga Thuesen

Lilli Ingemann

Afsked - ak! og tak!

Kære gamle elever!

Vi er nu kommet til det tidspunkt med vort sommerhold, hvor vi er begyndt at grue lidt for den afsked, som nærmer sig med uhyggelig fart.

I kender alle denne mærkelige tid, hvor vi ligesom prøver at glemme, at vi snart skal skilles, men alligevel i tankerne går og siger farvel — i ordets rette betydning. Vi prøver at hive dagene lidt længere end de egentlig er; og mange, som har truffet kammerater for livet, aftaler med et vemodigt smil, at de skal rigtignok besøge hinanden ofte — trods afstandene. Vi véd godt alle, at besøgenes antal af pligternes krav bliver reduceret betydeligt; men tankerne kommer tit på besøg; det mærker vi også her.

Tak, alle I, som lod os mærke, at I havde os i tankerne! og tak, alle I, som „bare“ tænkte på os i forbøn og taknemmelighed!

Tænk jer, denne gang er jeg i samme båd som sommerholdet; min tid her er udløbet, ubegribeligt, hvor den er blevet af. Mine kære medarbejdere vil ikke have mig her længere — af lutter omsorg — for nu er tiden inde til, at jeg dygtiggør mig yderligere og prøver på at blive en god instruktionssygeplejerske.

At tiden blev så rig for mig, har I jeres store andel i. Uden jer var det hele jo intet, og hvor skal I have tak for det gode samarbejde. Jeg var jo ligesom jer elev, lærerindeelev ganske vist; men når jeg vover at fortsætte min uddannelse med undervisning som mål for mit videre arbejde, skyldes det, at I har været et levende bevis på, at unge af i dag både kan og vil gøre en indsats for at dygtiggøre sig. Også jeg har måttet læse lektier her, og I kan huske, hvor rørende enige vi sommetider har været, når vi fastslog, at dette her det var faktisk svært. Tak for alle jeres små smil, som var så inspirerende, og tak, fordi I var frimodige nok til at vise jeres glæde over, at det jo kunne læres ved fælles hjælp!

Tre gange har jeg stået og vinket farvel til et elevhold, og denne gang skal jeg selv vinke, ikke fra perronen, men fra toget, som ubønhørligt ruller bort fra dette kære sted.

Når jeg prøver at beskrive mine følelser, vil I nikke genkendende: lidt forventningsfuld, meget vemodig, uendelig taknemmelig.

At vi hele tiden skal have ilt tilført for at kunne leve, det véd vi; for vi har jo intet depot. Det, vi har fået af de mennesker, der hører til og præger skolen her, og som måske kan sammenfattes i eet ord: næstekærlighed, er det ikke forundt alle at få tilført hele livet igennem. Vi maa være lykkelige for — og klare os med — at dette kan gemmes i depot; et depot, som ingen kan tage fra os, og som aldrig bliver brugt op. Vi har fået noget, der ikke bare som glykogen kom-

mer os selv til gode, men opbygges hurtigt og effektivt, hvis vi deler det med andre. Når vi mødes rundt omkring lyder det: „Kan I huske, kan I huske?“ Ja, hvor kan vi huske alt det bedste!

Man husker jo det bedste længst og bruger en meget grov si, som det mindre behagelige omgående går igennem.

Nu står jeg og skal afsted og har ikke brug for nogen si; ikke engang et stykke filtrerpapir vil kunne holde noget tilbage, som måtte glemmes til fordel for noget mere behageligt.

Det er ikke mange gange, man kan sige sådan om en livsperiode, og når det sker her, er det i dyb taknemmelighed.

Det er mit håb, at nogle af jer ligesom jeg engang må få lov til at begynde løbebanen i undervisningens kunst her på skolen. Der er brug for jer, og I har brug for alt, hvad I kan lære, men først og sidst — næstekærlighed.

Til forhåbentlig mange af jer: På gensyn!

Lilli Ingemann.

Nyt fra Grønland

Blandt de mange gode breve, som vi med glæde og tak modtager fra gamle elever, er der siden sidst også kommet et helt oppe fra Grønland, endda fra Østgrønland. Det er Esther Rasmussen fra vinteren 1951—52, som — nu i gift tilstand — har plantet Fårevejle Højskoles fane så højt mod nord. Uden tilladelse tillader red. sig at gengive brevet, da det forekommer ham, at det har interesse for flere end os herhjemme på skolen.

Scoresbysund, d. 29. febr. 1956.

Kære lederstab!

Blot en lille hilsen for at fortælle Dem, at jeg tog eksamen i april 1955 og nu er i Grønland. Jeg blev gift i maj 1955 med en diakon, som også har 3-års sygeplejeuddannelse fra Rigshospitalet, og vi fik tilbudt en stilling ved sygehuset her i Scoresbysund.

Her er ingen læge, så vi er ene om det. I Scoresbysund bor der ca. 130 mennesker, og så er der fire udsteder, som også hører til vort distrikt — i alt ca. 350 mennesker. Sygehuset er lille, kun to sygestuer med plads til 7 patienter. Vi har i øjeblikket 2 tuberkulosepatienter, en kvinde og en mand, som ligger i samme stue, samt en dansker med et benbrud, og om få dage får vi en lille dværg, som skal føde for første gang (vi skal fremkalde fødselen, dog i samråd med lægen i Angmagsalik). Disse to sidste skal ligge i den anden stue — ja, det gik nok ikke i Danmark; men her tænker ingen på det.

Vi har oplevet en bunke, siden vi kom i juli 1955; vi har været på nogle dejlige og spændende ture i motorbåd og vaccineret hele befolkningen for polio 1. og 2. gang. Vi har to dejlige slædehunde, som vi har kørt pragtfulde ture med; min mand har kørt ca. 600 km tjenestekørsel med dem, jeg noget mindre.

Her bliver skudt en bunke sæler og mange isbjørne, ja bjørnene går helt op i kolonien til tider. Her er et vidunderligt klima. Vi bor oppe på en fjeldskråning og har den mest pragtfulde udsigt ned over kolonien, og de høje fjelde, som vi er omgivet af, ser skønne ud, når solen kaster sine stråler på dem ...

Til slut de bedste hilsener fra

Esther Møller Andersen, f. Rasmussen,
sygehuset, Scoresbysund, Østgrønland.

En tak og en bøn

Med stor glæde modtog vi ved sommerskolens begyndelse en lang række håndbøger til låns. Vi siger en varm tak; de var os til stor nytte. En ikke mindre varm tak for de mange breve, der lå inden i bøgerne til os her på skolen.

Men — som mange af vore gamle elever véd, venter vi stadig med længsel på, at de dele af den nye håndbog, vi skal bruge her, udkommer. Sygeplejelæren, bakteriologien og fysik og kemi kommer ikke i dette efterår; derfor et nyt nødråb: Hvem vil låne os en „Lærebog og håndbog i sygepleje“ I bd., 7. udg.?

Hvis der skulle være en og anden, der kan tænke sig at låne os en bog til brug på vinterskolen (der beg. 5. nov.), vil vi være meget taknemmelige, hvis vi meget snart må få en meddelelse derom, så vi kan vide, hvor mange bøger vi må prøve at låne på sygehusene.

Når De sender os en bog, så husk at skrive tydeligt navn og adresse i den, så den kan finde tilbage til sin rette ejermand ved vinterskolens slutning.

Annette Pade.

Fra elev- og vennekredsen

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS, ARHUS,

indleder vintersæsonen med et fælles møde på KFUM søndag d. 7. okt. kl. 19,30 med følgende talere: forstander J o h s. M a g e l u n d, Den udv. Højskole, Haslev („Hvorvidt har vi ansvar for vort lands ledelse?“), lærerinde, frk. N i n a S c h w a r t z, smst. (foredrag og lysbilleder fra Flensted-Jensen-turneen til Australien) og forstander E d v. J e n s e n, Børkop („Er højskolen stadig skolen for livet?“). Alle er velkomne. Entré 1 kr.

P. u. v.

Thyra L. Nielsen.

FÅREVEJLEKREDSEN PÅ BORNHOLM

mødes mandag d. 15. oktober i Rønne missionshus. Elevforeningens formand, indremissionær A a g e H. L u n d, Næstved, taler og viser film.

GAVER TIL BEDEVÆRELSET:

Bankbest. Sv. Lund, Hareskov, 10 kr. Ellen Hansen, Hvalsø, 10. Esther Pedersen, Usserød, 5. Ingeborg Jespersen, Solbjerg, 5. Forst.i. Esther Pedersen, Virum, 10. Elin Andersen, U.S.A., 48,20. Elevforældre 10. „Kirkebøssen“ på Rådhuspl. 41,26 + 9 + 5,35 + 5. Solgt tegninger af Joakim Skovgaard 10,50. Indk. v. opførelse af „Det store gæstebud“ 307,20. Hjertens tak!

ADRESSEFORANDRINGER:

- 1912: Fru Katrine Pedersen, Herrup, Vinderup.
 1933—34: Bmd. Carl Jensen, Svallerup, pr. Kalundborg.
 1936—37: Kontrolassistent Anton Holm, Bur.
 1947: Fru Dorthea Rønn, f. Vester, Tørringhuse, pr. Lemvig.
 1947: Frk. Gudrun Nielsen, Stormly II, „Filadelfia“, Dianalund.
 1950: Fru Sigrid Kristensen, f. Vingborg, gartnerboligen, Fuglsang, Flintinge.
 1950: Esther Borbye, Ferksøestræde 26, Neksø.
 1951—52: Sygepl. Bodil Bach Jensen, Kommunehosp., Ålborg.
 1951—52: Suppl. sygepl. Eva Nielsen, Sct. Hans hosp., Roskilde.
 1952: Fru Ida Ulstrup, Lipkesgade 2², Kbhvn. Ø.
 — Sygepl. Erna Olsen, sygehuset, Ebeltoft.
 1952—53: Suppl. sygepl. Karoline Hansen, S. S., Viborg.
 — „ „ Elly Møller Knudsen, s. st.
 — „ „ Grethe Pinstrup Larsen, s. st.
 — „ „ Irene Andreassen, S. S., Augustenborg.
 — „ „ Margit Nielsen, Sct. Hans hosp., Roskilde.
 — „ „ Bente Skafdrup, Oringe, afd. B 1, Vordingborg.
 1954: Fru Ragnhild Fabricius, f. Fosgaard, Bargumsvej 17, Tønder.
 1954—55: Kate Pharaø, Kammerrådensvej 25, Hørsholm, p. t. kuranstalten ved Hald pr. Viborg.
 — Ruth Kristiansen, Dagmarsgade 18, Ringsted.
 1952: Fru Annelise As Rasmussen, Ås pr. Fakse.
 — Suppl. sygepl. Inga Jensen, Sindssygehosp., Middelfart.
 — Sygepl. Erna Bak, Blegdamshosp., Kbhvn. N.
 — Sygepl. Karen Margr. Bak, Frederiksberg Hosp., Kbh. F.
 1952—53: Suppl. sygepl. Kirsten Seerup Nielsen, „Filadelfia“, Dianalund.
 — Suppl. sygepl. Inger Søndergaard, smst.
 — Suppl. sygepl. Stinne Wagner, smst.
 — Suppl. sygepl. Ellen Gudrun Pedersen, Sindssygehosp., Viborg.
 1951—52: Sygepl., fru Esther Møller Andersen, f. Rasmussen, sygehuset Scoresbysund, Østgrønland.
 1952: Inge Merete Kaas, Vingårds Allé 28, villaen, Hellerup.
 1927—28: Laurits Jørgensen, Skovhusv. 31, Græsted.

1938: Lærerinde, frk. E. Stoltenberg, Byvolden 34, Roskilde.
 1941—42: Otto Rasmussen, Kaj Munksv. 13, Næstved.
 1948: Fru Anna Jensen, „Hedegård“, Egebjerg, Vinderup.
 1950: Fru Lora Pedersen, børnehjemmet, Slagelse.
 1952: Sygepl. Esther Skjølstrup, Kommunehosp., Ålborg.
 1952—53: Suppl. sygepl. Caroline Hansen, Sindssygehosp., Viborg.
 1953: Fru Helga Madsen, Kildebakkegårds Allé 106, Søborg.
 1953—54: Fru Tove Jensen, f. Andersen, Blåsiggårds Mk., Manna.
 1955: Birthe Jensen, Tingerup købmandshandel pr. Rønnede.
 Tidl. forstander Dam (Børkop), Rosmus pr. Balle.
 Fru Ruth Smith, Fredericiag. 31², Vejle.

NYE MEDLEMMER:

Valborg Nielsen, Eskebjerg.
 Fru Kamilla Petersen, Skellebjerg.
 Frk. Ingrid Rasmussen, Nielstrup pr. Rønnede.

DEN GULE BLANKET I SIDSTE NR.

betød kontingent (5 kr. fast — men mere modtages med glæde) for 1957, der venligst bedes betalt inden 1. jan. 1957.

Lad os sætte rekord i år og betale omgående; derved sparer vi tid og penge for alle.

Hjertelig tak på forhånd!

Kassereren.

BRYLLUPPER:

I Toreby kirke på Lolland viedes d. 30. juni d. å. sygepl. frk. Karen Roed fra Langeland (sommeren 1952) til kommunelærer Johs. Melchior Jensen, Herlev.

Lørdag d. 8. sept. viedes i Viborg domkirke sygepl. frk. Gerda Bach (sommeren 53) til diakon Carl Johannes Obel, „De gamles Hjem“, Holbæk; bryllupsadresse: Nørremøllevej 18, Viborg. Ægteparret agter at bosætte sig på Island til foråret.

Hjerteligt til lykke, begge par!

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

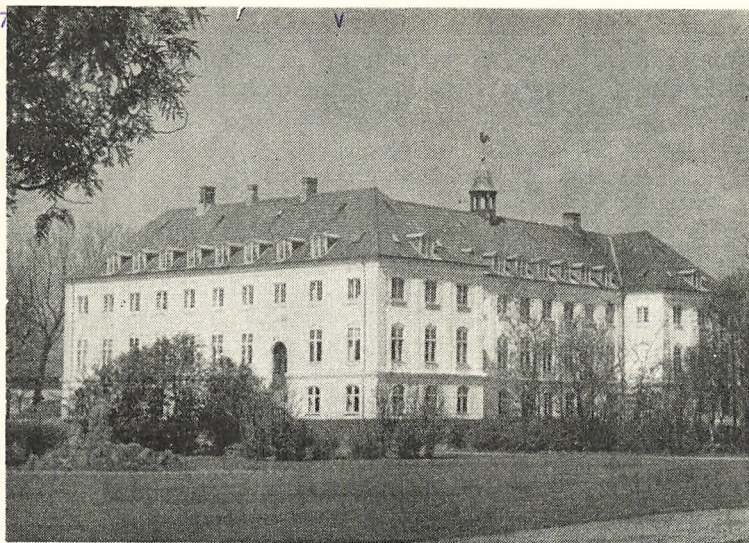
har møde lørdag d. 29. septbr. kl. 20. Forstander W e m m e l u n d, Rydhave ungdomsskole, taler: „På jagt efter lykken“. — Lørdag d. 27. oktbr. kl. 20 taler forstander P. M ø l l e r, Tommerup: „Kald og stand“. — Møderne holdes i Hjallerup missionshus.

P. o. v.

T a g e S a n d e n.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.
 Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
 Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri.

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevjle Højskoles elevforening

46. årg.

Oktober-november 1956

Nr. 10-11

Tanker undervejs mod målet

Målet? Hvilket mål? Er der i det hele taget et mål, der skal nås — udover en stilling, der giver en betrygget alderdom? — Undervejs? Hvorhen? Er vi på vej nogen steder hen? Har man ikke lov til at hygge sig i en lun krog? Og tanker! Hvem tænker tanker? Det har man jo specialister til; det er blevet for indviklet, til at man kan tænke selv! *Tanker undervejs mod målet!* Nej — det er forældede begreber i en moderne tid, hvis slagord er teknik og tempo.

Ja, sådan lever vi — de fleste af os, og så kan det dog ske, at man vågner som af et mareridt og i angst spørger: Hvor er vi? Er vi gået vild? Hvor går vejen? For vi havde jo da et mål at gå efter engang!

Når man er gået vild, bør man give sig tid og besinde sig og prøve, om man kan huske noget af det, man engang hørte om vejen og målet — prøve, om man kan skimte et svagt lys, der kan lede ud af mørket. Og når man er ganske stille og

lytter, kan det ske, at man hører en stemme, der et eller andet sted fra siger nogle ord, som man synes, man skulle kende. De er ikke lette at høre; for der er så megen »støj på«, men endelig står ordene klart: »*Lad aldrig ånden i sygeplejen blive ofret på teknikkens alter!*«

»Ånden i sygeplejen«, det lyder så uvirkeligt, hvad er det? Og er det noget, man kan miste, hvis man ikke værner om det? Og skulle teknikken — den, vi er så stolte af — skulle den kunne være som en gud, til hvem man ofrede ånden i sygeplejen?

Nej, det lyder absurd, og man lukker i for de tanker. For teknikken er jo da til så megen gavn. Tænk blot, hvor mange undersøgelser, der nu kan gøres på ganske få dage; næsten alle funktioner kan registreres og føres på skemaer og kurver, så diagnosen kan stilles, og terapien iværksættes! Men som et svar på disse tanker, lyder et kor af stemmer: »*I hindrer os i at dø, men I hjælper os ikke til at leve!*«

Men den anklage er da uretfærdig, for det er jo da netop det, det hele går ud på: at hjælpe de syge til at leve! Og som et ekko lyder det: at *leve!* Og leve, det gør man da, når det hele igen *fungerer* normalt eller næsten normalt? — eller — skulle det være noget mere end at fungere — sådan som dyrene gør det? Spørgsmålet synes at hente svaret ud af mørket, ordene er svage, men ganske tydelige: *At leve er at elske!*

— At elske? — Ja, lyder stemmen igen og nu ganske nær ved: *Kærlighed er livets kilde; uden kærligheden mellem mennesker dør livet!*

Det var, som tændtes der et lys i mørket — et lys at vandre efter. Og lyset glimter ikke blot i det fjerne, men kaster lys over den vej, vi går på, så vi ser, at sårede og syge — midt i teknik og tempo — længes efter ånden i sygeplejen: *kærligheden.*

Måtte vi være mange, der ser det lys og vandrer efter det!

En, der er undervejs.

Kirkespillet i Kalundborg kirke

En smuk optakt til ungdommens kirkeaftener — Kirkespillet greb alle stærkt

Allerede en halv time før kirkespillet i Vor Frue kirke skulle begynde i aftes var kirken næsten fyldt, og kl. 20 var hver eneste stol — også i våbenhuset — besat.

Kirkespillet, der var det første i Kalundborg kirkes historie, var optakten til ungdommens kirkeaftener.

Højtideligheden i aftes indledtes med et meget smukt orgelpræludium, hvorefter de mange mennesker sang „Hører I, vor Herre kalder“.

Det er ikke underholdning

Forstander Robert Hansen, Fårevejle, besteg derefter prædikestolen:

— Teksten til denne gudstjeneste, sagde Robert Hansen, findes dels i Matthæus 22 og Lukas 14. Når jeg udtrykker mig således, er det ikke gammel vane, men for at placere det, der skal ske i aften, rigtigt.

Det er ikke underholdning, ikke skuespil; nej, det er kirkespil, d. v. s. det er forkyndelse — prædiken — ikke andet. Orglet har præluderet, vi har sunget, vi har hørt teksten, og spillet, vi skal se, er prædikenen.

Den kristne kirke tog allerede i Middelalderen skuespillet, dramaet, i sin tjeneste. Det var nødvendigt for at nå i hine tiders mennesker. Evangeliet måtte ind gennem øjnene. På grund af nutidens menneskers afvænthed m. h. t. at høre og tilvænning til at se finder en genoplivelse af kirkespillet sted i vore dage. Nutidsmennesket skal også have det ind gennem øjnene. Om det så er et fremskridt eller en tilbagegang, skal jeg ikke kunne sige. Men det er en kendsgerning.

Vi håber, at dette i aften må blive betragtet som forkyndelse.

Forstander Robert Hansen bad publikum ikke bide mærke i „skuespillerne“s præstationer, men kun se forkyndelsen — meningen — med kirkespillet.

Højtideligt, stemningsfuldt og forståeligt

Derefter opførte unge piger fra Fårevejle Højskole kirkespillet „Det store gæstebud“. Det er bygget over Jesu lignelser om Kongesønnens Bryllup og Den store Nadver. Det er skrevet i Schweiz, fru Käthi Magelund har oversat stykket, og forstander Robert Hansen har bearbejdet og indstuderet det.

Kirkespillet bestod af syv billeder indrammet af musik og sang, og det hele var meget højtideligt og stemningsfuldt.

Man oplevede, hvorledes kongen lod sin tjener indbyde en række mennesker til sin eneste søns bryllup. Alle havde en eller anden undskyldning og „kunne“ ikke komme, og da kongen hørte dette, lod han tjeneren gå ud på torve og gader for at indbyde alle fattige, syge — både onde og gode — til det store gæstebud.

Alle disse ville komme, og kongen tog mod dem med glæde. Det sidste billede, hvor alle de først indbudte, der nu fortrød deres nej, kommer tilbage til kongens port og beder om at komme ind, var meget gribende. Kongen kendte dem ikke mere, og de måtte gå bort.

Alle i kirken blev meget dybt grebet af spillet, og selv om forstander Hansen havde bedt om, at man ikke lagde mærke til pigernes præstationer, kunne man ikke helt lade være. De gik alle fuldstændig op i deres roller, og særlig lagde man mærke til kongens tjener, denne gode og blide tjener, der fik et så sørgmodigt udtryk i øjnene, hver gang en sagde nej tak til kongens gæstebud.

Alle forstod denne „prædiken“ fuldt ud, og enhver, der var i kirken, gik efter gudstjenesten hjem fyldt med noget godt og for mange sikkert noget nyt — fuld forståelse.

Kirken danner en fuldkommen ramme

Efter spillet gik forstander Hansen for alteret, bad en bøn og lyste velsignelsen, og gudstjenesten sluttede med, at man sang „I dag er nådens tid“.

— — —

Dette første kirkespil i Kalundborg kirke, der faktisk var et eksperiment, blev overordentlig vellykket. Den gamle smukke kirke danner den fuldkomne ramme om et sådant spil, og man må ønske — hvilket sikkert de fleste i aftes gjorde —, at dette ikke var sidste gang, en gudstjeneste under sådanne former finder sted i vor gamle femtårnede kirke.

(Kalundborg Folkeblad 18/9 56.)

Fra skolen

Der er sket så meget siden sidst.

Den 25. sept. tog vi afsked med vort rare sommerhold. Afskedsfesten blev en af de righoldigste, vi har oplevet. Et helt overflødigshorn: Frk. Mikkelsen holdt festtalen ud fra Sigrid Undsets „Kirstin Lavransdatter“. Besøg af elevforeningens formand, indremissionær A. a. H. Lund, Næstved. Elevernes tak til skolen tolket af Ellen Weinreich, skolens til eleverne af frk. Pade, frk. Thuesen og forstanderen. Et helt fyrværkeri af avis, sange, radioudsendelse, uddeling af gaver til skolens lærere, først morsomme, senere så „alvorlige“, at vi endnu er omtrent stumme af overraskelse, beskæmmelse og taknemmelighed — hele fyrværkeriet opsendt af Lis Frandsen. Oplæsning på klingende bornholmsk af Ebba Gaalaa's Præmieuddeling (boghandler E. Gudmand-Høyers bogpræmier) til de bedste stilskrivere, Birte Halby og Gunhild Overgaard. „Auktion“ over skolebøger ved frk. Frederiksen. En lille erkendtlighed fra skolen til Inge Stendys for veludført organisttjeneste. Felix-filmen „Skæbne eller skabervilje“. Det blev faktisk sent, inden forstanderen kunne slutte aftenen og dermed sommerskolen 1956 med

Ebba Sørensen

Ilse Kejlstrup

at sige til det bortdragende hold de ord, som Paulus i sin tid skrev til en menighed, der stod hans hjerte så nær: „Jeg er overbevist om, at han, som har begyndt sin gode gerning i jer, vil fuldføre den indtil Jesu Kristi dag“. Og så var vi endda ikke færdige; da foredragssalen var ryddet og havde fået sit normale udseende, sang vi mindst en times tid mange af de sange, vi havde lært at holde af i sommerens løb — til sidst i en stor kreds med hinanden i hånden. Og nu er I så spredt ud over det ganske land og gået ind i den store kæde af „gamle“ FH-elever. Tag endnu en gang på denne måde imod vor tak og et: Gud velsigne og bevare jer!

Så fulgte en måned, hvor også skolens medarbejdere spredtes ud over — Europa. Frk. Pade og frk. Frederiksen rejste på universitetskursus på Esbjerg Arbejderhøjskole og blev ladet med viden om atomer og andre små og store ting. Frk. Fredriksen blev nu udlært på en uge og drog derpå til sit elskede Sigtuna i Sverige. Frk. Mikkelsen tog ikke til Norge, men nøjedes med Rom. Frk. Buhl sejlede til Bornholm, boede ved „Den våde ovn“ og måtte bagefter til tørring. Forstanderen var ca. 5 uger i England og besøgte 10 skoler, 2 klostre og ca. 50 kirker. Vor mor alene blev hjemme og passede butikken bistået af frk. Thuesen og Lasse.

Og nu er vi så i gang igen. Den 5. nov. rykkede vinterholdet ind og erobrede de „gamle“s pladser på værelser, i skolestuer og spisesal. Vi har budt dem velkommen efter alle kunstens regler og skolens traditioner — sidst ved det offentlige åbningsmøde den 14. nov., hvor pastor Paul Verner Hansen, Domkirken, København, talte, gdr. Peter Larsen, Stubberup, og fabr. Vald. Olsen, Tølløse, udtalte hjertelige velkomstord, den sidste på skolens bestyrelses vegne, og forstanderen forsøgte at fortælle indtryk fra England. De „nye“ er faldet til meget hurtigt både i arbejdet og kammeratskabet, og lærerrådet har forlængst fastslået, at det er et godt hold, som vi nok skal få en god vinter sammen med.

Foruden et nyt elevhold har vi kunnet byde to nye lærerinder velkommen, nemlig sygeplejerske, frk. Ilse Winther Kejlstrup fra Århus (uddannelse: Testrup Højskole, Århus Amtssyge-

hus og Haslev udvidede Højskole, tjeneste: Rigshospitalet, Århus Kommunehospital m. fl.), og gymnastiklærerinde, frk. E b b a S ø r e n s e n fra Løsning (uddannelse: Haslev udvidede Højskole). Vi glæder os over dem, så hurtigt de er faldet til i kammeratskabet inden for lærerkredsen. **K. Rob. H.**

NÆSTE OFFENTLIGE MØDE

på F. H. bliver onsdag den 12. december kl. 20. Vi holder adventsfest — og spiser smørrebrød til fordel for Kirkens Korshærs arbejde.

DET VAR EN GOD IDE —

Birte Halby Niensens (sommer 1956) mor, fru købmand Halby Nielsen, Ringstedvej, Holbæk, fik, da hun ved „afhentningen“ af sin datter forærede det værelse, hvorpå hendes datter havde boet, to smukke bogreoler. Vi siger tak både for de tiltrængte reoler og for — ideen!

„JUBILÆUM“

Det er så blevet 5 år, siden disse 5 mødtes på F. H. for at tage fat og føre skolens traditioner videre. Det var med bæven, de mødtes; de kendte jo ikke hinanden, og opgaven — magtede de den? Fem år — hvor tiden dog iler! — en tiendedel af skolens historie! Nu kender de hinanden og har meget at sige både Gud og mennesker — bestyrelse, gamle og nye elever, hjem og medarbejdere — t a k for.

FOR TILSENDELSEN

af de lærebøger, som gamle elever og andre så beredvilligt låner vor nuværende elever, og for den hjælp, der dermed ydes os, siger vi hjertelig tak.

A. P.

Fra elevkredsen

ØSTVENDSYSSEL HØJSKOLEKREDS

mødes i Hjallerup Missionshus lørdag den 1. dec. kl. 20. Adventsfest. Forstander L. Peters-Lehm, Rinkenæs Ungdomsskole: „Ikke for skolen, men for livet“. Alle er velkomne.

P. u. v. Tage Sanden.

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS, ARHUS,

samles på KFUM, Klostergade 37, fredag den 7. dec. kl. 20,15. Adventsfest. Forstander Chr. Davidsen, Horne Højskole: „Under velsignelse“. Alle er velkommen!

P. u. v. Johs. E. Krøyer.

BRYLLUPPER

Ruth Pedersen („Ruth Sønderjyde“ sommeren 1953) forvandlede den 5. okt. til gårdmandskone, fru Ruth Nissen, Skodsbøl pr. Broager.

Liss Kitty Christensen (sommeren 1956) vies den 8. december i Gern kirke til cykelhandler Filip Christensen, Nygårdsminde, Gern.

EN HILSEN FRA OG TIL BORNHOLM

Fårevejlekredsen på Bornholm samledes mandag den 15. okt. på Rønne Missionshotel til en festlig sammenkomst. Elevforeningens formand, missionær Aa. H. Lund, Næstved, talte og viste F. H.-farvelsbilleder. Vi var 47 deltagere og sender hermed en hjertelig hilsen til skolens forstander, lærerkræfter og alle „Sølvsnoren“s læsere.

Med venlig hilsen! Ellen Larsen.

Ja, de bornholmere — de kan, og de er trofaste! Et lille suk: Vi måtte sige nej til mindst 10 unge piger fra Bornholm, som gerne ville have været elever på F. H. i vinter — men de kom for sent; vi havde fuldt hus. Da det altid gør mig ondt at skulle sige nej, ikke mindst til bornholmere paa grund af den gamle tilknytning til F. H., vil jeg gerne benytte lejligheden til at sige: hvis De hører om unge piger, som agter sig herover, så sig til dem, at de ikke skal vente for længe med at indmelde sig til vinterskolen 1957—58 (sommerskolen 1957 er fuld), ellers kommer de bare for sent igen.

Red.

„De unge piger“
fra 1912 med de-
res forstander

FÅREVEJLESAMMENKOMMST I ODENSE

Søndag den 9. sept. samledes sommerholdet fra 1912 til en festlig sammenkomst i Odense. Fru Mary Larsen og hendes mand, direktør Larsen, Aktiebageriet, var enestående værtsfolk. Først gav de hele styrken en fin middag i Fyns Forsamlingshus, og derefter var vi gæster i deres hyggelige hjem i Vindegade, hvor vi nød kaffen og havde gode samværsstunder. Minderne fra Fårevejle Højskole vældede frem i sindet og blev drøftet, og mange gode ønsker for skolens fremtid blev fremført. De kærligste hilsener!

C. M. Julin.

ADRESSEFORANDRINGER:

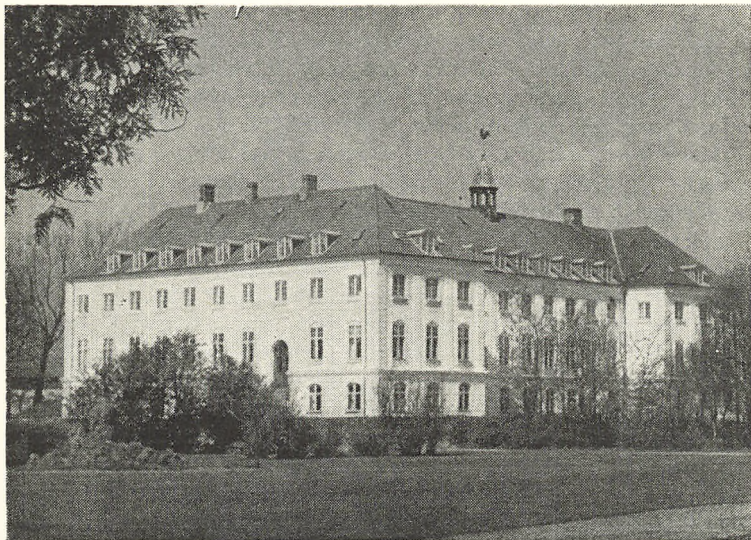
- 1919—20: Hr. indremissionær E. Rønnow, Vejlevej 26, Brande.
 1948: Frk. Hana Mikkelsen, Thorup gl. skole, Sunds st.
 1951—52: Frk. Sara Storm, Asserhøjgård, Helnæs pr. Ebberup, Fyn.
 1952: Fru Asta Kristensen, f. Kidholm, Egebæk, Hviding st.
 1952: Frk. Esther Skjølstrup Larsen, Th. Brahesvej 39, Aalborg.
 1952: Frk. Grete Sørensen, Diakonissestiftelsen, P. Bangsvej,
 København F.
 1952—53: Fru Dorte Jacobsen, f. Bacher, Stoense pr. St. Snøde.

ET GIROKORT

fulgte med augustnummeret. Det lød på nr. 8701, elevforeningens kasserer, Fårevejle. Mange har gættet dets mening — tak! Mange endnu ikke — ak! Nogle kan ikke — snak!

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.
 Formand: Aage H. Lund, - Redaktør: K. Robert Hansen.
 Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

46. årg.

December 1956

Nr. 12

„— og alt det
gamle nyt“

Af forstander, pastor
K. Robert Hansen

Dette er „kun“ ment som en JULE-PRÆDIKEN på en højskole. Men til forskel fra sædvanen er den holdt ikke af en enkelt og fra en talerstol, men af 13 elever i samarbejde på skolens scene. Teksten er Åb. 21 v. 5.

1. Dengang.

(En mark ved landsbyen Bethlehem. Fem hyrder, en dreng og en engel.)

1. hyrde: Ja, så er vi her igen. Har I noget nyt at fortælle? Nå, ikke! Næ, det var heller ikke, fordi jeg ventede det. Hvad oplever vi? ingenting — eller rettere altid det samme og det samme: når det skumrer, så herud på marken; ved morgengry hjem og sove lidt, pukke lidt i vingården, skændes lidt med konen, banke ungerne lidt — og så af sted igen herud på den forbandede nattevagt. Og sådan år ud og år ind — det er snart ikke til at holde ud.

2. h y r d e: Næ, synderlig afveksling kan man ikke sige, der bydes på. Nu har jeg været natteslave her på den samme mark i snart 40 år, husker jeg ret — og hver nat samme bælgravende mørke og samme sviene i øjnene af at stirre ud i det efter de forbistrede ulve — samme mas med de fjollede får — samme sten at sidde på — samme torne og tidsler at rive sig på og samme udsigt, hvis vi da er heldige at have lidt måne, til den ravnekrog af en by derinde, hvor de ligger og snorker og ærlig talt ikke skænker os en tanke ... „Davids by“.

3. h y r d e: Ja, og fik vi så noget ordentligt for det, fik det jo endda være. Men altid den samme halve denar, så længe jeg kan huske. Dagholdet herude — de kan nok få en hel, men vi, som skal pukke om natten, skal spises af med det halve. „I kan jo sove lidt ind imellem“, siger de bare — men vi sover ikke vor tid hen; „i vort ansigts sved æder vi vort brød“, som skrevet står. En halv denar — og priserne stiger i disse tovlige tider, og skat vil han nu også have, Augustus eller hvad det nu er, han hedder derovre i Rom. En halv denar — det er hverken til at leve eller dø af.

4. h y r d e: Og så i tilgift utak og det samme vrøvl evig og altid, når et af disse skabede får er stukket af — som om vi kunne gøre for det. Nu ham Mattatija — sikken en omgang jeg fik i går, da et af hans dumme lam var forsvundet; og han har dog mindst 100. Men ham om det — han må selv ud efter det, hvis han vil se det igen; jeg skal ikke have revet mine fødder til blods eller have min hals i klemme i et ulvegab.

5. h y r d e: Hold nu op med alle jeres beklagelser — ingen har det dog så hårdt og trivielt som jeg. Foruden alt det, I mukker over — det samme sure arbejde på den samme sure mark for den samme sure løn år ud og år ind — så har jeg jo j e r at døje med. Og I har bestemt heller ikke forandret jer i al den tid, vi har arbejdet sammen — altid den samme sure snak at høre på og fortrædelige miner at se på fra nat til nat, fra år til år. I er og bliver de samme.

D e a n d r e: Det gør du vel også — altid skal du gøre dig bedre end os andre.

1. h y r d e: Hold nu bøtte, allesammen, og lad os få lidt ro — d e t b l i v e r j o i k k e a n d e r l e d e s .

(Alle lægger sig til rette og sover.)

(Et par timer senere — ved midnatstid — en stjerne er blevet tændt på himlen og lyser ned over de sovende. En stor dreng kommer løbende; han har et lam på armen.)

D r e n g e n: Hallo, hallo! Hvad — sover I? Jamen, så vågn da! hører I — vågn op! der er sket noget.

H y r d e r n e: Sket noget? Hvor? hvad? hvad kan være sket?

D r e n g e n: Ja, men se dog op — se stjernen der! Jeg var løbet ud efter fars lam allerede i eftermiddag, men mørket overraskede mig ude mellem klipperne! Jeg løb vild, og jeg var nær styrtet i en afgrund — og så! så med eet var stjernen der — først ganske lille,

så blev den større og større og lyste mere og mere, og ved dens lys fandt jeg vejen herhen.

1. h y r d e: Hvad mon det skal betyde?

2. h y r d e: Der må være sket noget.

3. h y r d e: Men hvad mon det er?

D r e n g e n: Jeg tror, det må være noget godt — mig har den allerede reddet fra døden.

4. h y r d e: Det er ærlig talt noget uhyggeligt, dette her.

5. h y r d e (foragteligt): Sådan nogle krystere!

(Der høres musik og sang. En engel træder til. Alle hyrderne — også den 5. — bøjer sig til jorden i angst, drengen i glad tilbedelse.)

E n g e l e n: „Frygt ikke! thi se, jeg forkynder Eder en stor glæde, som skal være for hele folket. Thi E d e r e r i d a g e n f r e l s e r f ø d t i Davids by; han er Kristus, Herren! Og dette skal I have til tegn: I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe“.

(Engelen forsvinder, mens musikken og sangen bliver stærkere og stærkere og til sidst til et brus: „Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har Guds velbehag!“ Imens forandrer hyrderne stilling og udtryk; deres hænder folder sig eller løftes til tak og tilbedelse som drengens — undtagen den 5.s. Sangen forstummer efterhånden. Der bliver ganske stille et stykke tid. Drengen og hyrderne rejser sig og ser på hverandre.)

1. h y r d e: Det var mærkeligt, kammerater. Vi sad lige og talte sammen om, at intet skete. Og så skete endda — det s t ø r s t e af alt. K r i s t u s, Messias — ham, som vi hørte om derhjemme som børn, og som rabbi Josef i skolen fortalte os skulle komme —

2. h y r d e: og som vi havde glemt

3. h y r d e: og kun regnede med som et gammelt eventyr —

4. h y r d e: — ja, han er kommet! og det h e r! her i vores by! her midt iblandt os.

1. h y r d e: Ja, noget nyt er sket os. Hvor er det hele mærkeligt! Jeg ved ikke, hvordan I har det — eller hvordan jeg skal udtrykke mig; jeg er jo oprigtig talt ikke vant til at tage noget sådant i min mund — men for mig er det, som om det hele er f o r a n d r e t. Ja, vel — marken er den samme, og fårene, byen og menneskene derinde, og natten, kulden, vort sparsomme brød og — ja, vi selv med — og alligevel er det anderledes. Det er, som om der har lagt sig et skær hen over det altsammen. Ja, jeg tænker ikke bare på lyset fra stjernen, som nu skinner om os — for den forsvinder vel igen. Men — ja, hvordan skal jeg sige det — jeg synes et skær af noget usigelig godt, af godhed, af håb, af liv. Ja, I må sige, hvad I vil; men altså — det er for mig, som om G u d selv er hos os og lyser sin v e l s i g n e l s e over os og det hele, ja, at han lader sit ansigt lyse over os. Forstår I det? — eller er det bare mig?

2. h y r d e: Jo, jeg forstår dig i hvert fald godt — for jeg har i dette øjeblik den samme fornemmelse, som da jeg var barn: mine forældre tog mig med den lange vej fra Galilæa op til templet, og så stod vi deroppe i forgården — alle vi mange mennesker — og så i spændt forventning op mod det hellige — og så pludselig gik portene op, og alle præsterne og vi med stemte i med salmen: „S y n g H e r r e n e n n y s a n g —!“ Det er det skønneste, jeg har oplevet i mit liv — indtil nu. Jeg var 12 år dengang; I ved, hvordan mit liv formede sig siden, jeg kom bort fra alt det dér — gik helt andre veje end op. Men nu, nu — ja, det lyder vist barnagtigt, skønt jeg er den ældste af jer — det er, som om jeg er blevet b a r n i g e n og står der foran de åbne, gyldne tempelporte. Alt det mellemliggende er ligesom taget bort, og jeg må begynde forfra — ja, ikke jeg alene, men vi alle. „En frelser“ blev der sagt, det er, som om Gud i denne nat med det, som er sket, har begyndt f o r f r a med os alle, med vort folk, med den hele verden. Og nu først forstår jeg rigtigt, hvad jeg sang som dreng: „Syng Herren en ny sang —!“ Havde jeg stemme som dengang, skulle jeg have givet min glæde luft i sang..

3. h y r d e: Og hvis jeg skulle udtrykke det, jeg føler nu, så må jeg sige det sådan: det er, som om der er kommet b u d h j e m m e f r a — ja, som om der er sket os det samme som Mattatijas lam — vi var kommet bort — ud i mørket, ud, hvor det maatte ende galt — og nu er der kommet én hjemmefra og har f u n d e t os og taget os på sine stærke arme.

4. h y r d e: Ja, det kan siges på mange måder. Jeg føler det nu, som om jeg har sovet — I forstår, ikke bare her på vores vagt — men sovet og været borte fra virkeligheden. Og nu har en god hånd rørt ved os og vækket os til en n y d a g, til et nyt liv. Jeg føler det som m o r g e n både i min sjæl og min krop — selvom det stadig er nat og koldt om os, og selvom Augustus tager det hele fra os. Jeg har en fornemmelse af, at herefter vil meget være nyt og anderledes for os.

5. h y r d e: Ja, og j e g forstår ikke et ord af det hele. Jeg er træt af at høre på al jeres snak — nu vil jeg sove igen.

D r e n g e n: Sove? nu? nu, da det største af alt er sket? Nej, lad os dog skynde os til Bethlehem!

1. h y r d e: Ja, du har ret, min dreng! Kammerater, lad os gøre, som han siger, skynde os til Bethlehem og se det, som er sket, og som Herren har kundgjort os — ham, fra hvem alt dette nye kommer. (Til 5. hyrde): Du skulle nu gå med.

5. h y r d e: Lad mig i fred!

(Med drengen i spidsen går de fire hyrder. Den femte lægger sig ned, strækker sig og sover igen. Man hører drengen og de fire hyrder synge, mens de går til Bethlehem.)

2. Nu.

(Et værelse i en sygeplejerskebolig 2. juledag. Fem sygeplejeelever — og så én til. Bordet og værelset er pyntet til julegilde.)

(Anna og Birte kommer ind.)

A n n a: Nå, det hele er nok i orden. Her mangler bare værtinden. Hvor er Tove? (Kaster sig ned i en stol med et:) Puh ha, jeg er træt.

B i r t e: Det var en hyggelig indledning til et lille muntert juleknald. Tror du måske, du er ene om det? — Hvor mon Tove gemmer cigaretterne? (Finder dem på en kommode og tænder én, idet hun sætter sig.)

A n n a: Næh, men jeg kan snart ikke mere, det tempo går mig på — jeg er faktisk led og ked af det hele.

(Christa og Ditte er under dette ligeledes kommet ind.)

C h r i s t a: Så skulle I lige prøve bare én dag på min afdeling med den heks af en afdelingssygeplejerske — ikke til hverken at

krybe eller gå tilpas — skælder og smælder fra morgen til aften. Så foruden arbejdet har vi hende at slås med og ærgre os over.

A n n a: Jeg havde troet, det var ... anderledes.

B i r t e: Hvad mener du?

A n n a: Ja, jeg mener — sygeplejen ... for resten det hele.

B i r t e: Hvad havde du da tænkt dig?

A n n a: Ja, jeg ved ikke, hvordan jeg skal sige det — men jeg var så spændt og glad, da jeg begyndte — jeg havde faktisk idealer — jeg drømte om at ... ja, I ler, I forstår det ikke — men det hele er blevet så underligt ... gammelt — som så meget ...

B i r t e: Jo, du, jeg forstår det godt i virkeligheden — også dit lidt mærkelige udtryk „gammelt“. Men jeg skal sige dig, det er en børnesygdom det dér. Den har jeg forlængst overstået — jeg er blevet realist, hedder det vist. Jeg reder mine senge, svinger mine bækkener og joller afsted fra fru Hansen til fru Sørensen og fra fru Sørensen til fru Jensen dag ud og dag ind — jeg siger til mig selv: Det er din bestilling, og den får du din løn for — om det interesserer mig eller ej, om der er „idealere“ eller ej, det er komplet ligegyldigt, det er min bestilling og dermed basta.

C h r i s t a: Og så tager du revanche i fritiden.

D i t t e: Og siger: Natten er da min egen!

B i r t e: Ja, akkurat — hvorfor ikke? Det gør I vel også — lad være med at hykle!

D i t t e: Hvad hedder han i øjeblikket?

B i r t e: Hold bøtte! Jeg må hellere spørge dig, hvem der skal være stedfortræder nu, mens Kaj er på juleferie.

A n n a: Hvor mon Tove bliver af? Vi kan vel ikke begynde, før værtinden er her. Jeg skal være på afdelingen kl. 10.

C h r i s t a: For at snakke om noget andet, hvad Anna? Finder du samtalen for saftig, du lille idealernes hvide engel, som midlertidig er blevet træt. (Til de andre) Men vær I kun rolige — Anna er begyndt at gå i lære hos os andre helbefarne på livets dybe hav ... og er forresten helt godt på vej! — Jeg synes i øvrigt godt, vi kan begynde. Og Anna, hvis du ikke — til absolut forskel fra os andre — er for træt, kunne du jo passende skænke kaffen. (Anna rejser sig og henter kaffekanden.)

B i r t e: Og jeg kan vist ikke berolige dig med, Anna, at snakken bliver artigere, når Tove kommer. Har I hørt den sidste ny om hende ...

C h r i s t a: Pist sss! dér er hun.

Tove ind, sætter sig stille.

D e a n d r e: Hvorfor kommer du først nu? Det var dig, der formanede os andre til at være præcise. Det er ikke pænt af en værtinde ikke at være til stede og modtage så prominente gæster på en højhellig 2. juledag. Hvad er der i vejen?

T o v e: Stik mig en cigaret!

Birte: Er der noget i vejen? Har han svigtet dig? Det var vel nok synd for dig; men du skal se, Tove, du finder dig nok ...

Tove: Åh, så ti da stille!

Christa: Hvorfor er du sur?

Tove: Jeg er ikke sur, men — jeg var lige inde hos Karen.

Ditte: Karen? Nå på nr. 17, hende, der bor sammen med Connie.

Birte: Nå, og hvad så?

Tove: Hun fortalte, at Connie var forsvundet.

Birte: Forsvundet? Gået? Hvorhen da?

Tove: Derhen, hvorfra man ikke vender tilbage.

Anna: Er hun død?

Tove: Ja — de fandt hende ved Langebro.

Ditte: Jamen, hvorfor i al verden?

Tove: Ja, hvorfor — hvorfor gør man sådan noget? Livet var vel blevet for besværligt for hende.

Anna: Connie, der var så ... så glad.

Tove: Jo, tilsyneladende da, hun var vel ... som vi andre.

Christa: Ved du noget?

Tove: Både ja og nej — Karen viste mig en lille seddel, Connie havde skrevet og lagt på bordet, inden hun gik.

Birte: Hvad stod der?

Tove: Der stod blot, at nu kunne hun ikke mere.

Birte: Kunne ikke mere?

Anna: Kan vi ikke få fat på Karen?

Tove: Jo, jeg kan da prøve på det. (Går.)

Birte: Connie, der var så frisk en pige —

Crista: Ja, og så omsværmet og havde alle kort på hånden.

Anna: Og så — så fri.

Birte: Det er så underligt — én af vore ... det er ikke til at begribe.

Anna: Næh ... måske —

Tove og Karen ind.

Karen: God aften! Nej, hvor hyggeligt!

Birte: Sæt dig ned, Karen, og fortæl det, hvis du kan! Vidste du noget — eller kom det helt overraskende for dig?

Karen: Jeg tror ikke, det ville være rigtigt af mig at fortælle så meget. Vi har talt meget sammen i den sidste tid. Men så meget kan jeg sige, at bag alt det tilsyneladende lette, som vi kendte Connie på, dér bar hun på noget, som hun til sidst ikke magtede længere.

Christa: Hun lod så sorgløs — lo altid ad alting.

Karen: Man kan ikke altid dømme efter et menneskes ydre. Vitigheder, overlegenhed og den slags kan være — og er vist ofte — en maske, der skal skjule ens lede ved livet, eller være noget, som man holder sig angsten fra livet med — eller i det mindste prøver derpå.

Ditte: Jeg forstår ikke — havde hun da rodet sig ind i noget?

Karen: I må ikke så gerne spørge mig — I kan vel desuden selv gætte jer til sammenhængen. Men jeg ved nu bedre end før, at der er en såkaldt frihed, der en skønne dag afslører sig som — lænker. Vi har som sagt talt meget sammen — og jeg synes også, at jeg prøvede på at hjælpe hende, selv om jeg nu fortryder, at jeg ikke tog mig noget mere af hende. Jeg var vist for selvoptaget — havde for travlt med mit eget.

Stilhed.

Birte: Du sagde, at du prøvede at hjælpe hende. Hvordan — hvad sagde du? Jeg mener ... er der hjælp at få, når man har det ... sådan som Connie?

Ditte: Ah du, lad os nu ikke tage det så tragisk. Sådan er jo nu en gang dette fjollede liv. Man skulle forresten ikke tro, at det var sygeplejersker, der snakkede sammen; Connie er som bekendt ikke den første, der er hoppet af og ikke ville lege med mere, når det ikke var sjovt længere.

Christa: Jeg kan ikke se, at det løser problemet, at der er mange, for hvem livet går sådan i stykker, at det ikke er til at holde ud mere. — Tværtimod da!

Stilhed.

Anna: Jeg synes, vi skulle lade Karen svare på Birtes spørgsmål — om der er hjælp at få, når man har det sådan ... som Connie.

Karen: Jeg vil også gerne; men jeg er bange for, at jeg ikke kan sige det sådan, at I rigtig vil tro mig. I tror jo nok, at det hele er så let og ligetil for mig — at jeg altså aldrig selv har kendt eller kender til ... jeg mener, I tror vist, at jeg ikke sådan selv nogen sinde virkelig har trængt til den hjælp, og at det, jeg siger, derfor bare er nogle gamle klicheer.

Christa (stille): Det er egentlig mærkeligt, så lidt vi ved om hinanden.

Karen: Men jeg kan måske svare på spørgsmålet ved at fortælle, hvad jeg oplevede forrige nat. Jeg havde nattevagten på A I juleaften. Mon ikke I ved om den unge dyrlæge, der døde den nat? Han ringede på mig, og da jeg kom ind på stuen, så han på mig med øjne, som jeg aldrig glemmer. Jeg spurgte ham, om der var noget, jeg kunne gøre for ham. Så tog han min hånd og holdt den fast, og så spurgte han mig ... (skjuler et øjeblik sit ansigt i sin højre hånd).

Birte: Hvad spurgte han om?

Karen: Han sagde: „Vil De svare mig ærligt: er det sandt?“ Jeg spurgte selvfølgelig, hvad det var, han mente, selv om jeg godt anede det. Så sagde han: „De ved det godt — jeg mener, det eneste, det kommer an på, når man har det som jeg — det dér fra i aftes ... det med, at der er en frelser?“ (et øjebliks stilhed).

Birte (meget stille): Hvad svarede du så?

Karen: Jeg sagde ... jeg sagde: Ja! Så lå han lidt med lukkede øjne, jeg troede, han sov. Så pludselig slog han øjnene op og sagde: „Jeg drømte vist — jeg syntes, jeg var dreng og til spejdermøde — jeg var med til at synge en sang, der begynder sådan: „Jesus, du kaldte mig engang“. Kender De den?“ Jeg svarede, at jeg kendte den godt, og at jeg gerne ville læse den for ham. Jeg fandt en sangbog ude ved orglet, og da jeg havde læst den, sagde han: „Det er min historie“.

Christa: Hvad står der i den sang? Kan du huske den udenad?

Karen: Jeg tror det; der står sådan:

Jesus, du kaldte mig engang,
da jeg var mest forknytt;
siden blev al min sorg til sang,
og alt det gamle nyt.

Jesus, du gav mig ridderslag,
mærked' mig med dit tegn,
og om min sjæl, som før var svag,
slog du et helligt hegn.

Jesus, jeg sveg dig mangan gang,
flygtede angst og fejj,
og når din sti var mig for trang,
gik jeg min egen vej.

Jesus, nu står jeg for dig her,
sænker mit blik i blu —
ræk mig igen dit skjold og sværd,
prøv mig engang endnu!

(Svend Rehling.)

Ditte: Er du så snart færdig, jeg er ikke indstillet på ... den slags.

K a r e n: Ja, jeg er færdig i samme øjeblik, I ønsker det.

B i r t e: Nej, fortæl videre! Hvad så?

K a r e n: Ja, der er for så vidt ikke mere at fortælle — kun at han flere gange gentog den linie: „Prøv mig engang endnu!“ Så kom hans pårørende, og jeg gik lidt. Det sidste, jeg hørte ham sige, var: „O g a l t d e t g a m l e n y t“. Det sagde han med et smil.

D i t t e: Solstrålehistorie!

K a r e n: Ja, det kan man sige. Men jeg må dertil bemærke, at det i så tilfælde er en virkelig solstrålehistorie, og at solstrålen i den vist må være i familie med ... nå, undskyld! jeg skal ikke sidde og prædike for jer.

B i r t e: Jo, sig det blot — hvad mener du?

K a r e n: Ah, det slog bare ned i mig, at det må have været en stråle af det lys, som der står om i juleevangeliet, at det skinnede for hyrderne, da de hørte englen sige: „Frygt ikke, se jeg forkynder jer en stor glæde“.

D i t t e: Ja, du er en stor engel, er du; men nu glider jeg — dette her bliver mig for hedt; jeg vidste ikke, jeg skulle til missionsmøde. (Går.)

Stilhed.

B i r t e: Fortalte du det dér til Connie?

K a r e n: Nej, det var det, jeg ikke gjorde. Jeg tænkte på det; men i går formiddag var hun ikke hjemme. Og i går aftes, da jeg havde lejligheden ... var jeg for fejj; jeg var bange for, at hun skulle le. Og så blev det ... for sent. (Efter et øjeblik stilhed.) Jeg trænger selv til ... til det dér.

Stilhed.

A n n a: Skulle vi ikke tænde træet?

T o v e: Vil du ikke gøre det?

A n n a (mens hun tænder juletræet): Selv om vi har sunget meget for patienterne og måske er lidt trætte af julesalmerne, synes jeg alligevel, at vi skulle synge én. Det er ligesom, det er ... anderledes nu ... efter det med Connie.

B i r t e: Eller rettere måske efter det med dyrlægen og ... det dér.

K a r e n: Så foreslår jeg: „Hjerte, løft din glædes vinger“. Jeg har en salmebog i lommen. Har du ikke én, Tove?

T o v e: Jo! (går hen og leder den frem i kommodeskuffen, spørger efter nr., blader og kommer til at se på dens første blad). Det er forresten sært nok — jeg fik den i julegave, og min far har skrevet foran i den netop det første vers af den salme, du dér foreslår, og der står også det ord n y t, ligesom i den sang, du nævnte før om ... ja, hvordan var det nu?

K a r e n: „O g a l t d e t g a m l e n y t“. Ja, det er jo nok ikke tilfældigt.

Alle synger: „Hjerte, løft din glædes vinger“ (D. S. nr. 93).

3. Indtil videre.

(Til venstre fire hyrder omkring et bål — til højre fem sygeplejelever omkring et bord. Mellem dem hænger en adventskrans.)

1. h y r d e: Ja, så er der gået omtrent to år, siden vi oplevede det forunderlige.

2. h y r d e: Men for mig er det som i går — jeg ser endnu for mig stjernen, der lyste om os.

3. h y r d e: Ja, og i mine øren sidder endnu den himmelske sang og musik.

4. h y r d e: Og helt ind i min sjæl og krop fornemmer jeg endnu, hvordan det føltes, da engelen stod foran os.

1. h y r d e: Ja, men, kammerater, det store var jo ikke stjernen og lyset og sangen og engelen — det var jo kun de klæder, hvori det nye kom til os, det gode budskab om, at Kristus er kommet og er iblandt os.

2. h y r d e: Ja, og vi har også glædet os derover hver dag siden; men der er nu så meget i den sag, vi ikke forstår.

3. h y r d e: Siden hin nat er der meget, der er blevet nyt og anderledes for os; men — men — hvor er nu barnet, vi blev vist hen til, og som vi tilbad? Vi ser det ikke længere.

4. h y r d e: Ja, jeg siger det samme: meget er blevet nyt — og dog ser det ud, som om det er mennesker, der har magten, Herodes, Augustus, og ikke Kristus, Herren. Og det skulle dog være anderledes, hvis ...

1. h y r d e: Vi har kun ét at gøre: A t t r o o g b i e

2. h y r d e: ... holde nattevagt ...

3. h y r d e: ... og vente på morgen. Ja, mer' end vægterne venter vi på morgenen, som der står i salmen.

4. h y r d e: Vi har jo set dens første spæde stråle, barnet, så det må jo blive dag snart.

1. h y r d e: Jeg siger igen, vi har kun ét at gøre, at tro og bie. Og den bedste måde at holde vor forventning i live på er, som vi så tit har gjort på vor vagt siden hin nat, at læse de hellige skrifter og indprente os de gamle løfter. Jeg selv har læst forfra og skal nu begynde på Klagesangene.

2. h y r d e: Og jeg kan ikke slippe Salmernes bog — det er nu det bedste, jeg ved.

3. h y r d e: Og jeg vil på ny læse Esajas bog — dér er de fleste løfter.

4. h y r d e: Og jeg holder mig til Ezekiel.

1. h y r d e: Ja, vi vil tie, tro og bie.

(Alle fire hyrder giver sig til at læse i deres bogruller.)

— — —

Birte: Ved I hvad! Engang imellem spørger jeg mig selv, om jeg drømmer eller er vågen. For to år siden kunne jeg ikke i min vildeste fantasi have forestillet mig ... i denne situation.

A n n a: Hvad mener du?

B i r t e: At jeg skulle være med i en bibelkreds med vores lille Anna som leder. Jeg ville have leet højt, om nogen bare havde antydet den mulighed.

C h r i s t a: Ja, jeg har det på samme måde. Jeg må engang imellem knibe mig selv i armen og mærke efter, om det er mig, der sidder her med en bibel foran mig.

T o v e: Ingen var dog mere fremmed for de ting end jeg — det kom med ét slag, den aften du ved ... med Connie ... og det Karen fortalte os.

A n n a: Ja, Karen, vi skylder dig allesammen tak, for det var jo dig, der ...

K a r e n: Nej, I må ikke tale om det — jeg fik selv den største hjælp gennem det, vi oplevede den aften. — Men nu må vi tilbage til teksten og bede vores formand om at gå videre.

A n n a: Ja, det var det, vi kom fra — det, der står her i 2. Kor. 5,17: „Hvis nogen er i Kristus, er han en ny skabning, det gamle er forbi, se noget nyt er blevet til!“ Det er jo et godt ord, men ærlig talt, jeg synes, også et meget vanskeligt ord ... der er så meget, jeg ikke kan få til at rime med det — det er ligesom med det, vi har sunget så tit her i vores lille kreds siden den første aften, det med „Og alt det gamle nyt“. Hvad mener I?

B i r t e: Jo, jeg forstår godt, hvad du mener; men jeg vil nu alligevel sige, at inden vi begynder at tale om vanskelighederne, så ... ja, så må vi da allerførst — ja, hvad skal jeg sige? — sige tak; for det var jo i hvert fald sådan for mig, at noget helt nyt kom ind i mit liv. Javel, jeg er jo da den samme — det behøver jeg vist ikke at sige — men jeg forstår netop så godt det, der står her: „noget nyt er blevet til“.

C h r i s t a: Jeg kan sige det samme; der er nu meget, der er blevet anderledes, og som gribes an på en helt ny måde både i arbejdet og i fritiden — kan I forresten huske, hvordan vi snakkede om det den aften? — ikke sandt, nye interesser, nye venner, noget at leve for o. s. v.

T o v e: Ja, og selv om jeg absolut ikke har noget at prale af, fik jeg nu et helt nyt syn på ... ja, på så mange ting — jeg mener det med fristelserne — det er, som om jeg ser helt anderledes på ... det dér.

K a r e n: Ja, og jeg tror også, jeg ved, hvorfor Paulus kan bruge så stærkt et udtryk: „en ny skabning“, og hvorfor det er sandt stadigvæk, at hvis nogen er i Kristus, d. v. s. tror ham, så er han en ny skabning. Er det ikke, fordi, når Gud for Jesu skyld har forladt os vore synder, og når vi har fået lov at tro, at hele det gamle regnskab er slettet ud, så ... ja så er der jo faktisk opstået en helt ny situation for os; så er vi i virkeligheden flyttet over i en helt ny v e r -

den ... dér, hvor Gud er nær, og vi må regne med ham og kan se ham lige ind i øjnene. Jeg mener: det at kende og leve inde under Guds tilgivelse og i hans ansigts lys, det er da noget helt forskelligt fra det gamle, noget helt nyt.

A n n a: Ja, du har ret, Karen, og jeg burde også have begyndt med at give udtryk for taknemmeligheden over det — ingen har dog så meget at takke for i den henseende som jeg.

B i r t e: Jeg sidder og tænker på et bibelord, som jeg husker engang blev læst ved morgenandagten på højskolen — jeg kan ærlig talt ikke huske, hvor det står; men det udtrykker netop det, Karen sagde ...

— — — — —

1. h y r d e: Hør her, kammerater, et godt ord fra Klagesangene: „Det lægger jeg mig på sinde, derfor vil jeg håbe: Herrens miskundhed er ikke til ende, ikke brugt op, hans nåde er ny hver morgen“.

— — — — —

C h r i s t a: Ja, og forleden morgen læste jeg i Esajas 43 — jeg læser nemlig Esajas nu i adventstiden — og jeg satte en streg under det 18. og 19. vers, hvor der næsten ord til andet står det, som Karen sagde, at vi må have lov at regne med, at det gamle er forbi, når Gud har tilgivet det. I kan selv blade op og læse det.

— — — — —

3. h y r d e: Ja, og hør, hvad Esajas siger: „Så siger Herren, Eders genløser: Kom ikke det svundne i hu, tænk ikke på fortidens dage! Thi se, n u s k a b e r j e g n y t; det spirer allerede, ser I det ikke?“

— — — — —

T o v e: Jeg er desværre ikke så bibelstærk som I andre — men i kirken i søndags blev der nævnt i prædikenen et ord, som jeg bed mærke i, fordi jeg syntes, at her var noget, jeg forstod — jeg tror,

det var fra Det Gamle Testamente, noget, der minder om det, I siger der, noget i retning af, at Gud siger...

4. h y r d e: Ved profeten Ezekiel siger Gud: „Jeg giver jer et nyt h j e r t e, og en n y å n d giver jeg i jeres indre, og I skal være mit folk, og jeg vil være jeres Gud“.

K a r e n: Ja, vi kan ikke være taknemmelige nok for, at vi må tro, at alt det gamle blev nyt. Men vi forstår jo også godt Anna, når hun siger, at det med den nye skabning og det gamle, der er forbi, og det er blevet nyt, at det er et v a n s k e l i g t ord, ligesom for stort, at det ligesom ikke passer — ja, misforstå mig nu ikke, selvfølgelig passer d e t; men v i passer ikke rigtig ind i det. Jeg mener, d e t g a m l e det hænger jo desværre temmelig meget ved os endnu ... i hvert fald ved mig.

A n n a: Ja, det var netop det, jeg mente. Vel er vi, når vi tror på Jesus, nye skabninger, altså helt nye mennesker i virkeligheden; men d e t g a m l e m e n n e s k e — er det ikke sådan, Paulus siger? — det lever dog i os endnu; det er ikke dødt, selv om et nyt er blevet til ... ikke i mig i hvert fald, i mig er han utrolig sejglivet.

B i r t e: Jeg er glad for, at du siger det dér, Anna; for jeg troede, jeg var ene om at have det sådan. Jo, det gamle lader bestemt høre fra sig hver dag; hver dag er der så meget at fortryde og bede om tilgivelse for — d e g a m l e s y n d e r o g f o r s ø m m e l s e r.

C h r i s t a: Ja, ikke mindst t v i v l e n, og den hører jo da det gamle til i højeste grad; ja, jeg tænker tit på, om det dog ikke er den største synd — tænk, at tvivle på Gud og hans ord! Jeg troede i begyndelsen, at det ville jeg da aldrig mere som i ... „gamle dage“ var jeg lige ved at sige.

T o v e: Ja, og jeg synes så tit, at det må være helt forkert med mig ... at jeg altså slet ikke i virkeligheden er nogen kristen, sådan som jeg så gerne ville være, fordi jeg har så meget af det gamle at slås med inde i mig selv ... fordi jeg stadig f r i s t e s af alt det gamle.

K a r e n: Ja, sådan er der så meget, både inden i os og uden om os, der strider imod, ja, ligefrem spotter det nye, Gud gav os. Foruden det, I nævnte, er der jo også alt det, vi ikke forstår: a l l i d e l s e n, døden, uretfærdigheden, ondskaben — vi kan slet ikke få det til at rime med det budskab, som vi snart skal høre igen: „Frygt ikke, se jeg forkynder jer en stor glæde, Eder er i dag en frelser født“ — altså med det, der gjorde, at alt det gamle blev nyt. Men lad os så huske, at Gud har givet os et l ø f t e om, at alt det gamle skal vige, og v i s k a l „b l i v e n y e f r a t o p t i l t å“, som det hedder i en af de nye salmer i salmebogen. Det nye, som vi kender inde i vort hjerte i troen på Kristus, det skal altså i Guds time folde sig ud som en knop, der bliver til en blomst, eller som de små sædekorn

derude i jorden, der bliver til den dejlige høst. Det er det, der sker, når Jesus kommer igen, som han har lovet. Ja, og det er ikke alene os, de enkelte, der „bliver ny fra top til tå“; men det er hele tilværelsen; det må blive en helt ny skabelse.

A n n a: Åh, det kender vi da fra Johs. Åbenbaring — det læses jo i kirken Allehelgens søndag. Lad os lige prøve at finde det! det sted har jeg altid holdt så meget af, især når jeg syntes, at alt det gamle var ved at kvæle det nye, og jeg var ved at miste modet og give op. Det er i kap. 21, Johs. siger: „Og jeg så en ny himmel og en ny jord, thi den første himmel og den første jord var forsvundet. Og jeg så den hellige stad, det ny Jerusalem, komme ned fra Himmelen, fra Gud, rede som en brud smykket for sin brudgom. Og jeg hørte en røst fra tronen sige: „Se, nu er Guds bolig hos menneskene, og han skal bo hos dem, og de skal være hans folk ... og han skal tørre hver tåre af deres øjne, og der skal ingen død være mere, eller sorg, eller skrig, eller pine; thi det, som var før, er nu forsvundet“.

B i r t e: Ja, og se så det næste vers — der står det lige netop: „Og han, som sad på tronen, sagde: „Se, jeg gør alting nyt!“

C h r i s t a: Alting nyt! — det bliver ... godt.

T o v e: Så kan selv jeg da regne ud, at alt det nye, der er kommet ind i vort liv, og som vi ikke kan sige tak nok for, egentlig kun er en lille bitte forsmag af det, der sker os, når ... det dér sker.

K a r e n: Ja, lige netop. Men indtil da må vi være på vagt og holde stand i den kamp, der udkæmpes om os inde i os mellem det gamle og det nye — vi må bede Gud meget om at bevare os, så at det gamle ikke skal tage os igen.

A n n a: Og så mener jeg i øvrigt, vi må have lov at glæde os rigtig meget til den dag.

— — —
2. h y r d e: Nej, se, hvad jeg fandt her i Salmerne — lige præcis den salme, jeg har snakket om før, jeg aldrig har kunnet glemme — min barndomssalme.

1. h y r d e: Læs den, Isak!

2. h y r d e: „Syng Herren en ny sang,

thi vidunderlige ting har han gjort;

sejren vandt hans højre, hans hellige arm.

Sin frelse har Herren gjort kendt,

åbenbaret sin retfærd for folkenes øjne;

han kom sin nåde mod Jakob i hu,

sin trofasthed mod Israels hus.“

(Salme 98.)

3. h y r d e: Ja, det er lige netop det, vi bier på ...

4. h y r d e: ... her på vores nattevagt.

— — —
A n n a: Vi må vist slutte nu — jeg har nattevagt.

Birte: Jeg med.

Christa: Det er jo det, vi på en måde har allesammen.

Tove: Ja, du har ret, det er det, der er vores situation, og vi må holde os vågne.

Karen: Men i Guds time er nattevagten forbi, og så skal vi rigtig synge — helt uden noget men af nogen art — de linjer i Svend Rehlings sang, som kom til at betyde så meget for os: „Siden blev al min sorg til sang, og alt det gamle nyt“.

Anna: Vi bør sikkert gå i gang med at øve os på det allerede nu. Kan vi ikke synge f. eks. nr. 546: „Uforsagt, vær på vagt!“ — den handler jo både om det, vi har i vente i Guds time, og om nattevagten indtil da.

Alle synger: „Uforsagt, vær på vagt!“

P. s. De, som kunne ønske at benytte denne „juleprædiken i samtaleform“, vil kunne rekvirere flere ekspl. af dette nr. af „Sølvsnoren“ (1 kr. pr. ekspl. — til fordel for bedeværelset), samt få vejledning til indlæg af passende musik og sang ved henv. til skolen.

JOSEF BLOMGREN

Når dette blad når skolens elev- og vennekreds, vil det allerede forlængst være kendt, at Fårevejle Højskoles lærer 1915—23 og forstander 1934—42 *Josef Blomgren* døde d. 26. november. Budskabet er blevet modtaget med vemod; men har også kaldt tak til Gud frem for, hvad han gav os i ham.

»Sølvsnoren«s januar-nummer vil blive et mindenummer.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

har møde lørdag d. 12. januar kl. 20. Forstander P. H. Lauritsen, Hoptrup Højskole: „Glimt fra norske, svenske og finske højskoler“. Alle er velkomne.

Tage Sanden.

Og nu, kære gamle elever, medarbejdere og venner af Fårevejle Højskole — modtag allesammen de kærligste hilsener og ønsker om en velsignet juli i Jesu navn fra os alle herhjemme! Jeres

Karen Buhl. Lilly Frederiksen. Karen Fuglsang. Mette Kirstine og K. Robert Hansen, Margrete og Niels. Rita og Tage Jespersen, Niels Erik og Birgit. Martha Jørgensen. Ilse Kejlstrup. Johanne Mikkelsen. Alice Nielsen. Ellen Nielsen. Ulla Nielsen.

Annette Pade. Gunnar Rasmussen. Ebba Sørensen.

Edel Vendelø.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri.